

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud Ostrava, pobočka v Olomouci, v hlavním líčení konaném dne 24.5.2013 v senátě složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Hendrycha a přísedících Jany Zajícové a Jarmily Kalmanové rozhodl **t a k t o** :

Obžalovaný

Pavel N . ,

nar. xxx v xxx, kontaktní adresa xxx, bez zaměstnání

se podle § 226 písm. c) tr. řádu

z p r o š ť u j e

obžaloby Krajského státního zastupitelství Ostrava, pobočky v Olomouci, sp. zn. 2KZV 55/2009 ze dne 12. 1. 2011 pro skutek, kterého se měl dopustit tím, že

v přesně nezjištěnou dobu od večerních hodin 7. 11. 2009 do večerních hodin dne 8. 11. 2009, v Přerově, vnikl do rodinného domu na ulici xxx, kde v prostorách přízemí domu, v úmyslu je usmrtit, spolu se svou matkou Hanou N., nar. xxx, razantně fyzicky napadl, za použití blíže nezjištěného nástroje svého otce Miloslava N., nar. xxx a jeho manželku Zdeňku N., nar. xxx, a způsobil jim tak masivně krvácející smrtelná zranění, kterým poškození na místě podlehlí a následně společně s Hanou N. jejich těla naložili do osobního motorového vozidla Škoda Felicie RZ xxx Miloslava N., odvezli je a ukryli na dosud neznámém místě a poté částečně na místě činu uklidili krevní stopy, což se jim však v plném rozsahu nepodařilo,

t e d y jiného úmyslně usmrtil a spáchal tento čin na dvou osobách,

č í m ž m ě l s p á c h a t

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2, písm. a) tr. zákona,

neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškození Kateřina Š., Pavel S. a Marie G. s uplatněným nárokem na náhradu způsobené škody odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

U zdejšího soudu bylo vedeno řízení proti obžalovaným Pavlu N. a Mgr. Haně N. Státní zastupitelství na oba obžalované podalo samostatné obžaloby, obě věci však rozhodnutím zdejšího soudu byly spojeny ke společnému projednání rozhodnutí. Na Pavla N. byla podána obžaloba Krajského státního zastupitelství Ostrava pobočka v Olomouci 2KZV 55/2009 dne 12.1.2011. Pavel N. se podle tohoto rozhodnutí státního zástupce měl dopustit trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1,2 písm. a) tr. zákona účinného do 31.12.2009, a to způsobem, který je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku. Na Mgr. Hanu N. byla státním zástupcem podána obžaloba 2KZV 49/2010 ze dne 8.3.2011, a to pro trestné činy vraždy podle § 219 odst. 1,2 písm. a) tr. zákona a porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tr. zákona, v obou případech zákona účinného do 31.12.2009. Mgr. Hana N. se pak protiprávního jednání měla dopustit způsobem, který byl konkretizován v žalobním návrhu. V zásadě lze konstatovat, že se, společně s Pavlem N., měla podílet na usmrcení obou poškozených, na rozdíl od svého syna se pak v předmětném rodinném domě měla pohybovat neoprávněně.

Oba obžalovaní byli k věci vyslýcháni opakovaně, v průběhu přípravného řízení i v hlavním líčení.

Obžalovaný **Pavel N.** byl policejním orgánem v procesním postavení obviněného poprvé vyslechnut **dne 10.11.2009**. Tehdy využil svého zákonného práva a odmítl k věci vypovídat.

Další výpověď před policejním orgánem učinil **dne 21.4.2010**. Jen stručně konstatoval, že je ve vazbě již 5 měsíců, přičemž policie neučinila nic, aby zjistila, co se stalo. Policie zejména neprověřila tvrzení o jeho aktivní přítomnosti na internetu v kritické době. Nebyla fakticky ani stanovena doba, kdy se čin přesně měl stát. Nebylo zodpovězeno na otázku, kde sám v té době byl. Dále odmítl k věci vypovídat.

Pavel N. se v přípravném řízení k projednávané věci vyjádřil i **dne 11.11.2009**. Stalo se tak před soudcem, který rozhodoval o návrhu státního zástupce, aby tento obviněný byl vzat do vazby. Pavel N. tehdy vypověděl, že od roku 1996 bydlel v předmětné nemovitosti, kterou stavěl se svým otcem. V minulosti proti němu bylo vedeno trestní stíhání, souviselo to s konfliktem, který měl s otcem. Reálně tehdy došlo k tomu, že jej otec napadl v garáži a on se mu nepřiměřeně bránil. Sám měl zlomený malíček, otec ale utrpěl zhmoždění hlavy. Trestní stíhání bylo zastaveno, neboť údajně jednal v afektu. Tehdy nebylo řádně zjištěno, kdo koho vlastně napadl. Evidentní ale bylo, že s útokem začal otec. S otcem neměl v poslední době nejlepší vztahy, nebyly ale ani úplně nejhorší.

V průběhu tohoto výslechu obžalovaný, na dotaz státního zástupce, uvedl, že otce viděl naposledy zhruba před deseti či dvaceti dny. Bavili se spolu na parkovišti uvnitř nemocnice. Potom s ním již nemluvil. Jeho současnou manželku viděl naposledy nedávno v obchodě. V otcově domě byl naposledy asi před měsícem, pro nějaké věci. Pak se byl v tomto domě podívat až tehdy, kdy mu volala policie, že se otec pohřešuje. Do tohoto domu se šel podívat, proto, aby zjistil, jestli tam otec opravdu není. Do domu se dostal dálkovým ovladačem, kterým disponuje. Byl v garáži, šel ale i do dalších prostor domu. Prošel nahoru přes schodiště, zjistil, že chodí po nějakých hrůzách, umyl si je ve sprše a šel zpět domů. Tehdy měl na sobě běžné domácí oblečení, jen si přes něj hodil kalhoty, neví, zda se jednalo o rifle, či manšestráky. Měl na sobě také asi šušťákovou bundu, není si ale jistý přesně. V otcově domě nesvítil, viděl i bez osvětlení. V průběhu doby, co se v domě pohyboval, zjistil, že dělá nějaké řápy. Proto si vyzul boty.

V této výpovědi Pavel N. zmínil, že nikdy neměl klíče od auta svého otce. Vozidlo otce viděl naposledy při rekonstrukci. Jestliže existuje svědek, který říká, že jej viděl řídit otcovo vozidlo ve dvě hodiny ráno, není si jistý, co svědek viděl. Byla tma a byla rozsvícená světla.

Závěrem této výpovědi Pavel N. zdůraznil, že se v minulosti již několikrát stalo, že otec odjel z domu bez rozloučení. Dokonce ve dvou případech odjel do Ameriky, aniž by někomu něco řekl. V Americe byl přítom dva až tři roky. Nedávno zmizel také na dva měsíce pryč a nikdo jej neviděl.

V hlavním líčení byl Pavel N. vyslechnut **dne 20.6.2011**. Uvedl, že je možné přečíst výpovědi, které učinil v přípravném řízení. Dodal, že je ochoten odpovědět na případné položené

otázky. Předsedou senátu byl za takového stavu přečten protokol o výsledku Pavla N. ze dne 11.11.2009, který byl sepsán u Okresního soudu v Olomouci a přečteny byly také protokoly o jeho výpovědích, které byly pořízeny policejním orgánem.

V hlavním líčení Pavel N. dále konstatoval, že na místě byl zajištěn značný počet DNA stop, mělo by jich být zhruba 68. Všechny tyto stopy prokazují, že s činem nemají nic společného. Osobně důkazní situaci ve věci analyzuje tak, že došlo k manželskému konfliktu. Tuto verzi považuje za reálnou. Takovému průběhu skutkového děje podle něj nasvědčuje nález uraženého kusu zubu, který patří jeho otci, na kterém byla zaznamenána minoritní složka DNA pohřešované. V té souvislosti významné je, že tento fragment zubu byl nalezen o dvoje dveře od místa činu. Jeho domněnku o manželském konfliktu podporuje také DNA stopa č. 38, což je stěr z brýlí. Zde byly provedeny dva stěry, jeden z nožek, kde je majoritní DNA pohřešované a minoritní stopa jeho otce. Další stěr je ze skel, kde je majoritní krev otce a minoritní pohřešované. Osobně si takovou situaci nedokáže vysvětlit jinak, než právě manželským konfliktem. Netuší, jak jinak by taková stopa mohla vzniknout.

V tomto hlavním líčení Pavel N. také poukázal na rozpor ve tvrzení obžaloby s reálným stavem, který byl zjištěn. Podle obžaloby se v kufru vozidla jeho otce našly velké stopy krevního tratoliště. Jde ale o fabulaci obžaloby, protože nic tak závažného se zde nenašlo. Není kriminalistický technik a nedokáže tedy přesně říci, co ze zajištěných krevních stop vyplývá, je však přesvědčen, že verzi o manželském konfliktu nevylučují. Osobně neví, co se stalo ve věci, která je soudem řešena. Otce ale zná jako prudkého člověka. To dokazuje i konflikt, který s ním osobně měl dne 22.8.2008. Domnívá se, že mezi manžely, kteří se pohřešují, mohlo dojít k nějakému konfliktu. Osobně by si otci netroufl urazit kus zubu. Za možnou příčinu konfliktu Pavel N. označil to, že jeho otec ke všem svým třem manželkám přistupoval vždy stejně. I v případě třetí manželky veškerý její majetek přesunul do majetku svého. Ví, že otcova třetí manželka, jež se rovněž pohřešuje, prodávala byt. Zná výsledek šetření, který byl proveden na účtech pohřešovaných. Zůstatky určitě neodpovídají tomu, že by zde byly uloženy peníze z prodeje bytu. Myslí si, že je pravděpodobné, že došlo k úmrtí pohřešované. Jinak by se již minimálně svým příbuzným dávno ohlásila. Domnívá se, že jeho otec žije. Takový úsudek si vytvořil na základě krevních stop, ze kterých lze vyčíst, že jeho otec, byť mohl být zraněný a krvácel, se pohyboval. Krevní stopy otce jsou prakticky po celém domě. To je odlišná situace od krevních stop pohřešované. V této výpovědi Pavel N. připustil, že vzal „Pepsi tašku“, na které byly zjištěny i krevní stopy otce. Pokud si vybavuje, šlo o tašku, která původně pochází od jeho babičky. S otcem ji používali společně. Tašku odnesl z toho důvodu, že policie se zajímala o to, zda se nepokoušel sestrojít nějaký nástražný výbušný systém. Je třeba si uvědomit, že krevní stopa otce, která se na tašce nachází, mohla vzniknout v jiné, než v rozhodné době. Tašku vzal někdy v podvečerní době dne 8.11., když mu volali policajti, že otec se pohřešuje. Tehdy si řekl, že tašku raději uklidí. Šlo o klukovinu. Nápad dávat ji do staré pračky na půdě byl absurdní, je to ale záležitost jeho matky.

Pavel N. v hlavním líčení uvedl, že pokud se někdo domnívá, že jeho návštěva v otcově domku dne 8.11. může vzbuzovat pochybnosti, osobně je jiného názoru. Návštěvu toho domu spojuje jednoznačně s poznatkem, který od policie získal, že jeho otec se pohřešuje. Pokud je mu předestřena ta část čtené výpovědi, kde uvádí, že v domě chodil po „nějakých hrůzách“ je to překlep v protokolaci. Původně totiž říkal pouze to, že v domě byl nějaký hnus, o který se oťfel.

Věc, kterou v domě otce zaregistroval, blíže nezkoumal, měla tmavě hnědou barvu, přišlo mu to jako našlapané bláto. Nic zvláštního v tom nespároveň. Když byl v otcově domě, nerozsvěcoval světla, nepotřeboval to. To souvisí s tím, že vstupní dveře jsou prosklené, průhledné. Nedá se říci, že by v domě dobře viděl, na orientaci k pohybu to ale stačilo. Pokud fotodokumentace, která na místě činu byla pořízena, jasně ukazuje, že se v domě nachází krevní stopy, osobně nic takového neregistroval. Otcův dům dne 8.11. opustil s tím, že zde neshledal nic extrémně výjimečného. Je ovšem skutečností, že v souvislosti s vyšetřováním dřívějšího konfliktu, který s otcem měl, získal na policii špatný náhled. Lze tedy předpokládat, že i kdyby v domě něco zjistil, policii by o tom neinformoval. Jestliže dům otce toho jmenovaného dne navštívil, učinil to proto, že byl policií informován o pohřešování otce a chtěl zjistit, co se děje. Jeho v té souvislosti nejvíc zaujala informace policie, že se otec nedostavil na nějakou oslavu. Věděl, že otec již minulosti několikrát zmizel na delší dobu, jednou se stalo, že zmizel na 4 roky do Spojených států a nikomu nic neřekl. Proto mu přišlo zvláštní, že ho shání policie a řekl si, že se radši do domu pojedě podívat. Navíc jeho návštěva v domku souvisela s tím, že zde sám experimentoval a nechtěl, jak již o tom hovořil, aby policie našla výsledky jeho experimentu. Zkoumal, zda jde vyrobit trubkovou bombu s klasickými uzávěry či nikoliv. O nic jiného nešlo. Zjistil, že nic takového nejde, je k tomu totiž potřebný speciální uzávěr, aby vydržel potřebný tlak.

Pavel N. v hlavním líčení vypověděl, že v době, kdy se šel podívat do otcova domu, byl jeho vztah s otcem na cestě k lepšímu. Doba největších konfliktů s otcem se datuje do období majetkového sporu, to znamená do let 2004 až 2008. Registruje, že otec sepsal prohlášení, ve kterém jej vydědil. Předpokládá, že motivace zde byla stejná, jako v případě jeho sestry. Zřejmě svou třetí ženu chtěl uklidnit, že dům bude jednou její a nebude žádný problém. Otec ji potřeboval uklidnit, aby do rekonstrukce domu investovala své peníze. Otec se s ním o vydědění nebavil, nicméně informace o vydědění, zprostředkovaně, měl ještě před nálezem příslušné listiny. Osobně nemá představu, zda má na otcův majetek nějaký nárok, snad maximálně jako dědic. Myslí si, že má právo dům užívat, neboť na stavbě domku se spolupodílel. Myslí si, že majetková situace otce je určovaná tím, že měl dvě děti. Podrobnosti ale nikdy nezkoumal. Domnívá se, že jeho případné majetkové nároky budou ovlivňovány i výsledkem trestního řízení, které proti němu je vedeno.

V další části své výpovědi Pavel N. opustil problematiku otcova majetku, respektive svých vztahů s ním, a věnoval se důkazům, které byly zajištěny. Vyslovil předpoklad, že nikdo neprovedl nějakou analýzu, co vlastně vyplývá ze zajištěných krevních stop. I zde obžalovaný upozornil na skutečnost, že zatímco krevní stopy patřící pohřešované se nachází v podstatě na jediném místě, stopy otce jsou rozesety po celém domě. Jde o záležitost, která by měla být zkoumána nějakým znalcem. Obžaloba předpokládá, že těla pohřešovaných byla odvezena v kufru otcova vozidla. Reálně ale nikdo nezkoumal, zda se do toho kufru vlezou dva lidé. Nikdo se nezajímal o to, kdo automobil řídil. Nikdo nechtěl slyšet jeho obhajobu. Postupem policie fakticky byla zmařena možnost jeho účelné obhajoby. Počítač byl totiž dán na expertizu s velkým časovým odstupem. To je podstatná vada řízení, protože právě s počítačem a komunikací na něm spojuje podstatu své obhajoby. Řada věcí, které by mohly prokazovat jeho nevinu, se ale pro ale velké zpoždění, se kterým se věci začaly objasňovat, již nedá zjistit. Těch pochybení, kterých se orgány činné v přípravném řízení dopustily, je celá řada. Například, společně s matkou jsou spojovány s klíči pohřešované. Nikdo ale z toho klíče nikdy nevezal nějakou DNA, případně jiné stopy. Přitom klíče pohřešované byly u nich doma nalezeny až při třetí domovní prohlídce,

v době, kdy již byl pátý měsíc ve vazbě a v době, kdy dům byl 14 dní otevřený. To vše na něj působí zvláštním dojmem.

Pavel N. v průběhu své výpovědi v tomto hlavním líčení navázal na údaje, které zde vypověděla jeho matka a které souvisely s problematikou pachových stop. Osobně není skeptický, pokud jde o pachové schopnosti psa, je skepticky vůči výpovědní hodnotě pachových stop. Například kriminalistická literatura i prováděné testy prokazují, že ke vzniku pachové stopy není třeba přímý dotek. Pachovou stopu člověk může zanechat i na věcech, kterých se nedotýká, například jen za situace, kdy kolem takové věci projde. Z pachové stopy nelze prokázat konání člověka, který pachovou stopu zanechal. To je podle něj v dané věci zásadní. Je třeba si uvědomit, jaká je v této oblasti rozhodovací praxe ústavního soudu. Ústavní soud opakovaně konstatoval, že bez důvodných pochybností nelze dovodit, že by se osoba, která na místě činu zanechala pachovou stopu, dopustila trestného činu, který se na daném místě stal. Tato rozhodovací praxe ústavního soudu jednoznačně odráží kriminalistickou zkušenost, že pro pozitivní pachovou stopu není nezbytný přímý kontakt člověka s danou věcí. Samostatným problémem na tomto poli je také přenos pachové stopy. Je třeba si uvědomit, že s matkou měli dlouhodobě bundy vedle sebe na stejném věšáku, ve stejné domácnosti. Za takového stavu je otázka, zda nebyl možný pachový přenos a zda při návštěvě otcova domu nemohl vlastně zavléci pachovou stopu matky na místo činu.

V další části své výpovědi v hlavním líčení se Pavel N. vrátil k okolnostem, za kterých se dostal dne 8.11. do domu svého otce. Uvedl, že k otevření domu použil dálkový ovladač. Sám má povědomí o existenci minimálně tří ovladačů. On osobně měl jeden, druhý mu zůstal po předchozí otcově ženě a otec měl také svůj ovladač. Otec nejdříve tvrdil, že se ovladač nedá pořídit tzv. naklonováním, později se ale ukázalo, že se to dá udělat. Sám si ovladač od pojezdové brány naklonoval. Otec s tím souhlasil, jinak by to ani nešlo udělat. Z výpovědi, kterou zde Pavel N. učinil, lze dovodit, že principiálně nesouhlasí s argumentací státního zástupce, že si otec nepřál, aby bydlel v jeho domě. Otec mu běžně půjčoval i svůj osobní automobil. Je faktem, že ta situace se změnila v roce 2008, kdy mu vozidlo nepůjčoval, ale například na jaře 2009, když stěhovali stůl, ve vozidle seděl. Nikdy nedošlo k situaci, že by mu otec výslovně zakázal užívání vozidla. Otcovo vozidlo se nacházelo v garáži, nikdy nebylo uzamykáno, klíče byly nahoře v domě v ošatce. Otec mu nikdy neřekl, že si nepřeje, aby s jeho vozidlem jezdil.

Úplným závěrem výpovědi kterou Pavel N. učinil v hlavní líčení dne 20.6.2011 uvedl, že v době, kdy se dne 8.11. pohyboval v otcově domě, zaregistroval, že za sebou nechává stopy. Souvisí to s tím, že když byl v ponožkách, do něčeho šlápl. Blíže nezkoumal hmotu, která v domě byla. Nohy, které si zde ušpinil, si umyl v koupelně. Obžalovaný zdůraznil, že nikdy neotvíral dvířka od krbových kamen v otcově domě, ani se jich nedotkal. Existenci pachové stopy na tomto předmětu si vysvětluje tak, jak si je vysvětluje i odborná literatura, tedy přenosem pachové stopy, konkrétně tím, že kolem dvířek od krbových kamen prošel.

Obdobně, jako v přípravném řízení a v hlavním líčení dne 20.6.2011, se pak Pavel N. k projednávané problematice vyjadřoval i v průběhu dalších úkonů, ať jde o výpovědi, které učinil v rámci zasedání, kde byla řešena otázka dalšího trvání jeho vazby, či v dalších nařízených hlavních líčeních.

V neveřejném zasedání, které bylo provedeno dne 26.1.2011. Pavel N. zopakoval, že od počátku namítá, že v danou dobu komunikoval doma na svém počítači. Policejní orgán předal počítač znalci až po 4 měsících, nejdříve přibráný subjekt ovšem posudek nevypracoval a posudek tak byl hotov až po téměř 10 měsících. Tato časová prodleva má pro jeho obhajobu velký význam. I policie by totiž měla vědět, že logy se u poskytovatelů připojení udržují pouze 6 měsíců. Tím, jak dlouho se čekalo na posudek, byly vlastně efektivně zničeny důkazy, které mohly potvrdit jeho alibi. Takový přístup policie je jasným popřením procesní zásady, která hovoří o rovnosti stran, respektive zásady o právu obžalovaného na obhajobu. Vady, kterých se policie, či dozorcující orgán vůči němu v přípravném řízení dopouštěly, nejsou ojedinělým selháním, jde o systémový problém. Policii dokonce sám, a to i písemně, upozorňoval na to, co je třeba zajistit, nikdo k tomu ale nepřihlédl. Obdobně policie pracovala i s dalšími věcmi. Svědkové, kteří mohli prokázat obhajobu jeho samotného, či jeho matky, například Naděžda Č., byli vyslechnuti až po více než 8 měsících. Oproti tomu svědek M., který jej údajně usvědčuje, byl procesně vyslechnut po deseti dnech. Považuje za absurdní, pokud mu příslušné orgány tvrdí, že z krve, která byla nalezena na místě činu, nelze určit čas, kdy krevní stopy byly vytvořeny. Jeho advokát byl schopný najít přístroj, který něco takového stanoví s přesností na pět minut. Policie pochybila i při zajišťování takového důkazu, jakými jsou pachové stopy. Například nebyly použity bezpečnostní sáčky, které mají zabránit tomu, aby se stopami mohlo být manipulováno. Existují pochybnosti, které dosud nikdo neodstranil, zda v pachové konzervě, která se stopami byla srovnávána je skutečně jeho pach. Nikdo takové pochybnosti neodstranil. Osobně je toho názoru, že v konzervě nemůže být jeho pach. Nedává totiž logiku výsledek, kdy nějaké pachové stopy jsou označeny za jeho, při čemž na místě nebyla nalezena jeho DNA stopa. Při komparaci pachových stop nebylo postupováno v souladu s platnými předpisy.

V neveřejném zasedání, které bylo provedeno dne 28.4.2011 Pavel N. mnohé své názory na průběh dosavadního řízení zopakoval. Opět zmínil, že policie likviduje existující důkazy, například tím, že odpojila jeho router. Do jeho počítače byl nainstalován program, který lze použít na vymazání důkazů, tak, aby je nebylo možno obnovit.

Problematice ovladačů k domu svého otce se Pavel N. věnoval i v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 22.6.2011. Tehdy, k dotazu státního zástupce, uvedl, že pokud hovořil o tom, že mu otec dovolil naklonovat dálkové ovládání od pojezdové brány k domu, došlo k tomu někdy v jarních měsících roku 2009. Na otázku státního zástupce, proč jej otec v lednu 2009 výslovně žádal, aby mu vrátil klíče od domu a dálkové ovládání od garáže a přesto měl souhlasit s naklonováním dalšího ovládání Pavel N. odpověděl, že otec chtěl, aby si odstěhoval věci a zároveň mu to vrátil. Je to ale vytrháváno z kontextu. Otci požadované věci nevrátil, a to z toho důvodu, že si nestihl své věci odstěhovat. Jestliže někdo argumentuje tím, že v té době jeho věci byly odstěhované ve skladu, pak je řeč pouze o části jeho věcí, nikoli o všech. Ovladač od pojezdové brány potřeboval pro to, aby si své věci mohl odstěhovat z domku otce normálním způsobem a ne s nimi například lézt přes branku. V době, kdy otec zmizel, měl od jeho domu klíč od venkovní branky, od schránky, od domu a měl také ovladač k pojezdové bráně. Jestliže klíče od domu otce nebyly vydány policií, souvisí to s tím, že v prvním případě, kdy se telefonicky ozvali, nic takového nepožadovali. Jiné to bylo ve druhém případě, zjistili ale s matkou, že policisté chtějí, aby jim klíče vydali jen tak, „per huba“. V tom druhém případě se matka vcelku zatvrdila, když jí policií bylo argumentováno, že klíče vydat musí, nelogicky prohlášovala, že klíče nemá. Je fakt, že matka v rámci hádky, která mezi ní a policií nastala, klíče od domu otce

zahodila za domovní dveře, kde byly nalezeny. Policii nenabídl, že jim dům otevře ovladači z toho důvodu, že se po ovladačích neptali. Zajímaly je klíče.

K věci se Pavel N. vyjádřil také v neveřejném zasedání, které bylo provedeno dne 8.8.2011. Opakoval zde údaje, na základě kterých staví závěr o tom, že řízení proti němu je vedeno nedůvodně. Mimo jiného uvedl, že jediným důkazem, který proti nim může být vykládán, jsou pachové stopy. Je však otázkou, co mohou prokazovat jeho pachové stopy v jeho trvalém bydlišti, které i podle vlastní výpovědi v rozhodné době navštívil. I v této výpovědi Pavel N. upozornil na svůj poznatek, že pohřešovaným, s výjimkou policie, nevolal vůbec nikdo. Je tedy otázka, jak údajní telefonisté věděli, že tyto osoby jsou vlastně pohřešované.

V průběhu tohoto úkonu Pavel N. konstatoval, že ohledání místa činu bylo provedeno v domě jeho otce nezákonně. Podle něj, policie má pravomoc vejít do domu, když je někde akutní nebezpečí, že něco hrozí. To jí ale nedává právo vykonávat domovní prohlídku, nebo zajišťovat nějaké důkazy. Jestliže domovní prohlídka na místě činu nikdy nebyla soudem povolena, jde o porušení trestního řádu, i ústavy. Z vyjádření obžalovaného lze dovodit, že další pochybení policejních a případně i dalších orgánů činných v přípravném řízení spatřuje v tom, že mu nebyla umožněna účast u této prohlídky. Nebyl ani poučen podle příslušných ustanovení trestního řádu. Za takového stavu byly důkazy na místě činu zajištěny způsobem, který nelze považovat za legální a z toho důvodu tyto důkazy nemohou být procesně použitelné. Jsou totiž nezákonné. Obdobnými procesními vadami jsou pak zatíženy důkazy, které byly zajištěny při domovních prohlídkách provedených v domě jeho matky. Za podstatnou vadu obžaloby spatřuje to, že staví na svědeckých výpovědích takových osob, jako je M., Š., D. a další, přičemž jde o osoby, které vypovídaly dříve, než proti jeho matce bylo zahájeno trestní stíhání. Evidentně nejde ani o úkony neodkladné, či neopakovatelné. V řízení proti matce jsou tedy nepoužitelné.

V hlavním líčení, které bylo provedeno dne 15.9.2011, Pavel N. reagoval na závěry, které prezentoval zpracovatel posudku kpt. Ing. Michal Kopečný, Ph.D. V té souvislosti uvedl, že ze všech provedených DNA stop jednoznačně vyplývá, že s tím, co se doma událo, mnoho společného nemají. Stopy DNA hovoří jednoznačně o tom, že u soudu jsou omylem, nebo spíš snahou policie sehnat nějakého vhodného pachatele místo toho, který unikl. Předpokládá, že je nemožné spáchat něco tak hrozného, aniž by pachatel na místě zanechal jakoukoli použitelnou stopu. Zajištěné DNA stopy jsou tedy důkaz, který musí být vykládán v jejich prospěch.

V hlavním líčení, které bylo provedeno dne 1.11.2011 Pavel N. vypověděl, že jako důkaz proti němu má stát bunda, na které se mají nacházet krevní skvrny pohřešovaných, jde o bundu, kterou by snad měl osobně vydat policii. Osobně předpokládá, že znalec z odvětví genetiky nějakou bundu zkoumal. Je však otázkou, zda zkoumána byla jeho bunda a jestli ji někdy osobně vydal. Je třeba si uvědomit, že když policie dne 9.11. žádala o domovní prohlídku, je v žádosti napsáno, že dosud nebyl zajištěn oděv či pomůcky použité pachatelem. To je vlastně poprvé, kdy se mluví o nějakém oděvu a bundě. Policie tedy oblečení neměla, nebo nějaké oblečení měla, to ale nepovažovala za oděv použitý pachatelem. V případě bundy, kterou měl údajně vydat policejnímu orgánu, je zajímavé to, že z tohoto oblečení bylo provedeno hned několik stěrů DNA materiálu. Po provedené analýze bylo zjištěno, že ani v jednom z těchto stěrů nebyla zjištěna jeho DNA.

V rámci neveřejného zasedání, které bylo provedeno dne 29.11.2011, kdy bylo opakovaně rozhodováno o dalším trvání jeho vazby, Pavel N. vypověděl, že je skutečností, že existují dvě pohřešované osoby, jsou známy nějaké krevní stopy, nicméně netuší, jak tato skutečnost má dokládat, že se stala dvojnásobná vražda. Je toho názoru, že policie po prohledání místa, kde k činu mělo dojít, zjistila, že nelze ani zahajovat trestní stíhání. To spojuje s materiálem, který je založen na č. l. 112 spisu (na konkretizovaném místě je žurnalizována třetí strana podnětu vrchního komisaře k návrhu na vydání příkazu k domovní prohlídce v místě bydliště zadržených, Pavla N. a Mgr. Hany N.). Zdá se, že názor policejního orgánu, že dosud nelze zahájit trestní stíhání, sdílel i soudní znalec MUDr. Marek Vitovjak, který se vyjádřil v tom smyslu, že ze zajištěných skvrn určitě mnoho zjistit nepůjde. Osobně mu vadí, že průběh jednání zainteresovaných osob není nějakým způsobem doložen, jsou konstruovány jen nějaké spekulace, kdo koho jak napadl. Rozhodnutí, která byla vydána orgány činnými v přípravném řízení, chápe tak, že pohřešovaní měli své poranění utrpět v prostoru chodbičky svého rodinného domku. Je třeba si uvědomit, že jde o velmi malý prostor, kde se v té době, včetně jej a matky, měli nacházet až čtyři lidé. Kdyby se někdo obtěžoval provedením nějaké rekonstrukce, určitě by se zjistilo, že takový počet lidí se do toho prostoru ani nevejde. Na tomto malém prostoru měl dvě osoby ubít nějakým tupým předmětem, posléze se z toho stal nezjištěný předmět. Je třeba si ale uvědomit, že byl nedlouho po omezení své osobní svobody prohlédnut lékařem v přerovské nemocnici, který na něm nezjistil žádné stopy po nějakém násilném jednání. Konstrukce skutku státním zastupitelstvím je absurdní. Pokud by skutek měl být proveden podle tvrzení orgánů činných v přípravném řízení, tak by poškození museli stát v prostoru chodbičky za sebou a druhá osoba v pořadí, kterou podle DNA stop byl jeho otec, by vlastně musela čekat, až na něho, jak se říká, dojde řada. Nikam by neutíkal, nepodnikal by žádné kroky.

V další části svého vyjádření v tomto neveřejném zasedání obžalovaný vyslovil předpoklad, že policisté pochybili při zajištění pachových stop, neboť, v rozporu s příslušnou úpravou, jim stejná osoba odebírala srovnávací pachovou konzervu a podílela se minimálně i na zajišťování pachových stop v otcově automobilu. Z vyjádření Pavla N. lze dovodit, že policie také mohla manipulovat se zajištěnými pachovými stopami, neboť některé z nich vyloučila a ty vůbec nebyly vyhodnocovány. Zajímavé také je, že z 26 stop se jich v průběhu dobu stalo 16, ze dvou pachových konzerv se pak stala jedna.

V této výpovědi se Pavel N. vyjádřil i k výpovědi, kterou učinil svědek M. Ten podle obžalovaného jednou vidí Felicii, jednou vidí jej, nejdříve tu situaci sleduje sám, aby zřejmě zvěrohodnil svou výpověď, najednou dochází k situaci, že jej vidí celá rodina. Fakticky jde ale o svědka, který nerozezná Felicii od Favorita a když zjistí existující rozdíl, začne tvrdit, že se spletl. Také v průběhu tohoto výslechu Pavel N. ukázal na nález fragmentu otcova zubu v prostorách, kde je vyloučeno, že by tam mohl nějakým způsobem doletět. Dveře, které by při cestě musel překonat, totiž byly v kritické době buď zavřeny nebo přivřeny. Ještě za více absurdní je nutno považovat vysvětlení, že by fragment toho zubu po cestě mohl někde nasbírat DNA pohřešované. DNA pohřešované se totiž našla pouze ve dvou stěrech, a to v chodbě přímo za dveřmi a v kufru vozidla, nikde jinde.

V této výpovědi se Pavel N. vyjádřil také ke klíčům pohřešované, které údajně byly zajištěny při provedené domovní prohlídce v jejich domě. Podle obžalovaného je zásadní otázkou, k čemu by jim takové klíče byly, proč by je brali a doma schovávali. Obdobně je

nesmyslná úvaha, že by matka po celou řadu měsíců doma schovávala otcovy doklady. Nevidí v tom žádný smysl ani žádný účel.

Poměrně velký prostor v tomto vyjádření Pavel N. věnoval procesním vadám, kterými jsou postiženy některé z procesních úkonů, které byly provedeny v jejich věci. Například, pokud jde o domovní prohlídky, první z nich byla nařízena ještě před zahájením trestního stíhání. Rozhodnutí, ani protokol o tomto úkonu, však neobsahují údaje o tom, že by úkon měl být proveden i jako neodkladný, respektive neopakovatelný. Obecně platí, že osoba, ve vztahu ke které je domovní prohlídka realizována, musí být před zahájením úkonu vyslechnuta. To se ale v jejich případě nestalo ani jednou. Podle konstantní judikatury ústavního soudu je rovněž třeba garantovat práva dotčených osob v tom smyslu, že jim musí být umožněno domovní prohlídky se účastnit. Ani toto právo v jejich případě respektováno nebylo.

Pavel N. v rámci této výpovědi vyslovil přesvědčení, že státní zástupce pravidelně mystifikuje a odkazuje na důkazy, které objektivně neexistují. Například tvrdí, že mu byla odebrána nějaká stopa, zejména daktyloskopická stopa č. 64, ve spise ale není žádný záznam o tom, že by mu nějaká daktyloskopická stopa byla odebrána. Obdobné je to s bundou, kterou měl vydat policejnímu orgánu. K tomu nikdy nedošlo. Lze vyjmenovat alespoň čtyři situace, kdy státní zástupce odkazuje na neexistující důkazy.

Podle Pavla N. je významnou skutečností, že existuje několik lidí, kteří tvrdí, že pohřešovaným, poté, co je začali postrádat, telefonovali. Osobně ale zjistil, že reálně jim nikdo nevolal. Z dostupných materiálů lze zjistit, že na telefonní čísla pohřešovaných volala pouze čísla, která jsou užívána uzemním odborem policie ČR v Přerově. To evokuje otázku, jak vlastně příbuzní věděli, že pohřešovaní jsou pohřešováni, proč se po nich sháněli.

V hlavním líčení, které bylo provedeno dne 7.12.2011, se Pavel N. mimo jiného vyjádřil k údajům, jež vyplynuly ze svědecké výpovědi Pavla P. Právě s touto osobou Pavel N. po jistou dobu vykonával vazbu a, jak tomu nasvědčují provedené důkazy, informoval ji o možnosti výběru peněžních prostředků z platebních karet svého otce. Z vyjádření, které zde Pavel N. učinil, lze dovodit, že existoval předpoklad, že na platebních kartách se nachází otcovy prostředky. V žádném případě neměl nějaké zmocnění rozhodovat o tom, jak bude nakládáno s otcovými platebními kartami. Jestliže s P. vedl diskusi v naznačeném směru, byl to projev čirého zoufalství, pokus sehnat jakékoliv informace o tom, co se děje, co se dá zjistit, co je možné provést, či ne. Osobně si myslí, že neměl právo vybírat peníze z otcových karet.

Dále v této výpovědi Pavel N. navázal na argumenty, které uplatnil již v předchozích stádiích vedeného řízení. Zopakoval, že policie pochybila, pokud provedla ohledání místa činu v otcově domě bez povolení k domovní prohlídce a obdobně pochybila, pokud důkazy zajišťovala bez souhlasu státního zástupce z jeho automobilu. Celé řízení je vedeno hodně mimo zákonný rámec. To se týká i domovních prohlídek, které byly provedeny na adrese jeho matky. První prohlídky, které byly u matky provedeny, nemají splněny obligatorní náležitosti. Poslední prohlídka již některé náležitosti splněny má, nicméně stále zde absentuje povinnost vyslechnout je k tomu, měla jim být umožněna účast, měli být o úkonu poučeni. Jde o vady, které nejsou zhojitelné žádným způsobem.

V hlavním líčení dne 23.2.2012 Pavel N. mimo jiného vyslovil předpoklad, že policie jemu osobně ani matce řádným způsobem neodebrala vzorky DNA, či vzorky daktyloskopické a další. Sama policie přiznává, že šlo o úkony identifikační. Ty jsou ovšem nezpůsobilé k trestnímu řízení. Zákon je přitom jednoznačný. Buď je úkon proveden jako úkon trestního řízení, nebo není v trestním řízení použitelný. Pavel N. v průběhu této výpovědi také zdůraznil, že DNA stopy je jasně vyvíňují, protože všechny stopy na místě, které byly zjištěny, byly na ně negativní.

V průběhu hlavního líčení, které bylo provedeno dne 13.3.2012, Pavel N. zejména opakoval argumenty, z důvodu kterých jsou mnohé z provedených úkonů procesně neúčinné. V té souvislosti opět zejména upozorňoval na absenci povolení k domovní prohlídce v domě, který obývali pohřešovaní a poukázal také na skutečnost, že vzorky mu nebyly odebrány v rámci trestního řízení ale za identifikačními účely.

V hlavním líčení dne 28.5.2012 Pavel N. mimo jiného zaujal stanovisko kvěcem, platebním kartám a dokladům svého otce, jež v průběhu měsíce listopadu 2011 byly nalezeny v exekutorském skladu JUDr. Tomáše Vrány. Uvedl, že jej zaujalo, jakým způsobem se doklady na toto místo měly dostat. Je evidentní, že v piánu, kde ty předměty mely být, není žádný prostor, kam by dokladovka, jež byla nalezena, mohla být umístěna, zejména pak tak, aby piáno ještě mohlo hrát. Lze jako jediné připustit, že doklady mohly ležet na strunách v klavíru. To by ale ovlivňovalo hru na piáno, přičemž je nesporné, že matka například při domovní prohlídce, které se účastnil policista Drahomír H., hrála. Domnívá se tedy, že doklady se do klavíru jednoznačně musely dostat později. Za významné v té souvislosti považuje, že na nalezených dokladech a platebních kartách nebyly zjištěny žádné jejich stopy, ať již pachové, daktyloskopické, či stopy DNA. Skutečnost, že na ně ze zajištěných dokladů nevyšly žádné stopy, se podle něj vyvíňuje z jakékoliv manipulace s těmito doklady. Doklady na něj působí dojmem, že polovina z nich pochází z auta, které je jeho otce. Nelze přehlédnout, že klavír byl zhruba rok umístěn v nehlídaném a volně přístupném domě, bylo tedy dost času tam cokoliv umístit.

V průběhu tohoto hlavního líčení Pavel N. poukázal na skutečnost, že také osobní automobil každého člověka je prostorem, který požívá jakési ochrany. V konkrétním případě policie do vozidla vnikla za použití operativních prostředků, po rozbití zřejmě pravého zadního okénka. Následně bylo vozidlo odtaheno. Z vyjádření obžalovaného lze dovodit, že prohlídka osobního automobilu je formalizovaná ustanovením § 83 a) tr. řádu, který řeší prohlídku jiných prostor. I konstantní judikatura hovoří o tom, že automobily spadají pod tzv. jiný prostor, na jehož prohlídku je vyžadován souhlas státního zástupce. Ve spise by se tedy měla nacházet žádost policie o to, aby státní zástupce dal souhlas s prohledáním tohoto jiného prostoru. V konkrétním případě se to ale nestalo. Navíc někdo vozidlo odtáhl neznámým způsobem, podle vyjádření jednoho z policistů prý odtahovou službou. Pokud o takové skutečnosti nebyl pořízen žádný záznam, jen stěží lze takovou věc přezkoumat. Důkazy, které ve vozidle byly zajištěny, nelze tedy považovat za procesně použitelné, neboť k tomu chybí to základní, a sice povolení státního zástupce. Za současných podmínek by o takové prohlídce dokonce musel rozhodovat i soud. Policie pak zmíněné vozidlo zadržovala nezákonně až do 16.1.2010, kdy bylo předáno jedné ze svědkyň.

Ve výpovědi, kterou učinil v hlavním líčení dne 18.6.2012, Pavel N. mimo jiného uvedl, že svědek M. hovořil o tom, že v den, kdy jej viděl řídit otcovo auto, bylo pošmourané listopadové

počasí, v jistou dobu poprchávalo. Sám si v této souvislosti opatřil zprávu Českého hydrometeorologického ústavu, ze kterého vyplývá, že v době, kdy podle svědka M. mělo pršet, rozhodně nepršelo.

Obžalovaná Mgr. Hana N. v průběhu přípravného řízení využila svého procesního práva a odmítla k věci vypovídat.

K věci se tak poprvé vyjádřila až v průběhu hlavního líčení, které bylo provedeno dne 20.6.2011. Tehdy konstatovala, že neví, jestli se stal či nestal předmětný skutek. Každopádně stopy, které se našly v domě, nejsou její. To souvisí s tím, že v tomto domě byla naposledy více, než před jedním rokem. Ani jedna ze zjištěných stop nemůže být její. Sama se skutku nedopustila. Podle ní je vyloučeno, že by se skutku mohl dopustit její syn. Je skutečností, že skutek, z časového hlediska, je vymezen jen velmi vágně. Určitě nemůže tvrdit, že oba v kritické době byli jen spolu. Podle jejího názoru syn z domova, a to ani v průběhu noci, nikam neodcházel. Má totiž lehké spaní, navíc byla po oslavě, odchod syna by tedy určitě registrovala. Je fakt, že právě v době oslavy, neměla přehled o tom, co syn dělá, zde jde ale pouze o úsek několika hodin. Obžalovaná zdůraznila, že žádné stopy nemohla zanechat ani v automobilu svého bývalého manžela. Upozornila na fakt, že se liší počet stop, kterými orgány argumentují v rozhodnutí o zahájení trestního stíhání s počtem, se kterým pracují v podané obžalobě. Obžalovaná dodala, že její vztahy s manželem v době po jejich rozvodu měly různý charakter. Po rozvodu byli v těžkém konfliktu, v kritické době, to znamená v listopadu 2009, ale jejich vztahy byly lepší, tehdy mohla chodit do manželova domu, manžel jí návštěvy nezakazoval, naopak ji potřeboval. Zákaz navštěvovat dům manžela existoval, ale v předchozím období, tento zákaz respektovala. V manželově domě byla naposledy v době, kdy syn měl po incidentu s manželem zlomenou pravou ruku. V domě byla proto, že synovi chtěla pomoci odnést nějaké věci. Tehdy byli v kuchyni a v ložnici. Skutečnost, že neměla zakázán vstup do manželova domu, mohou potvrdit i sousedé, kteří ji zde několikrát viděli, dokonce museli registrovat, že ji manžel šel otevřít.

V další části své výpovědi Mgr. Hana N. charakterizovala vztah, který panoval mezi jejím synem a bývalým manželem. Z jejího vyjádření jde dovodit, že spolu vycházeli dobře, je to již delší doba, co se vztah mezi nimi pokazil. Tuto skutečnost obžalovaná spojuje s působením v pořadí druhé a třetí manželky bývalého manžela. Ony si uvědomovaly, že pokud bude syn v domě, bude to zasahovat do jejich majetku. To bylo příčinou konfliktů. Vztahy manžela a syna se zhoršily v době, kdy u toho nebyla. Je to již dlouho, může být řeč o posledních zhruba deseti letech.

Z tohoto vyjádření obžalované lze dovodit, že od incidentu v srpnu 2008 syn u ní bydlel. Pokud jde o průběh dne 7.11., účastnila se oslavy v restauraci, šlo o třídní sraz. Na oslavu šla asi kolem půl jedné, domů se vrátila kolem půl desáté večer. V průběhu dnů 7. a 8.11. syn pracoval na počítači, občas musel do obchodu. Syn s ní také hrabal na zahradě. Nepamatuje si, že by došlo k čemukoliv zvláštnímu. Nic nevybočovalo z normálu. Až večer přišel policista a začal hrozný tanec. Pokud ví, předtím, než přišla policie, syn nebyl v domě jejího bývalého manžela. Ani by to nemohl stihnout, nedovede si představit, co by tam syn dělal. Nedonesl s sebou žádné věci.

Z vyjádření obžalované lze dovést, že nemá představu, co se v kritické době v domě jejího bývalého manžela stalo. Zabývala se otázkou, jestli její muž a jeho současná žena jsou mrtví, neví to ale. Zkoušela manželovi volat na číslo telefonu, který užíval, pak si ale uvědomila, že je to nesmysl. Je to už dávno, co slyšela, že její bývalý muž chce syna vydědit. Domnívá se, že s problematikou vydědění souvisí právě konflikt, ke kterému došlo v srpnu roku 2008. Tento incident nepovažuje za nahodilý, podle ní to manžel už nějakou dobu chystal. Domnívá se, že skutečnost, že manžel chtěl syna vydědit, může souviset s jeho dalšími manželkami. Incident ze srpna roku 2008 hodnotí jako záminku, aby mohl syna vydědit. Syn z toho konfliktu nevyšel dobře, měl asi půl roku ruku v sádře, pak musel podstoupit rehabilitace a několik operací. Manžel v zásadě postižen nebyl, například už druhý týden jel autem, či sekal trávu. Syn jí situaci popsal tak, že se jen bránil otcovu útoku. Verzi jejího syna podle ní podporuje i stav, který byl zjištěn na místě.

V průběhu výpovědi, kterou učinila dne 20.6.2011, Mgr. Hana N. značný prostor věnovala problematice pachových stop a jejich hodnocení. Mgr. Hana N. soud seznámila se zdroji, ze kterých své poznatky čerpala, jakož i s hodnocením údajů, které zjistila. Z jejího vyjádření lze dovést, že pachovou stopu a její hodnocení lze jen stěží považovat za validní důkazní prostředek. Nakolik obecně není přesvědčena o přípustnosti pachové stopy jako důkazu, považuje za potřebné zdůraznit, že v jejich trestní věci se osoby, které se na zajištění pachových stop a na jejich hodnocení podílely, nerespektovaly základní interní předpisy, které tuto problematiku upravují. Podle obžalované soudní praxí je ponecháno výhradně na vnitřním přesvědčení soudce, jak hodnotit věrohodnost tohoto důkazního prostředku, zda tedy vůbec a pokud ano, jakým způsobem, tento důkazní prostředek bude použit v dokazování. Z pravidla to bohužel bývá tak, že pachová stopa se jako důkaz používá ve věcech, jež jsou charakterizovány důkazní nouzí. Takový postup je více, než diskutabilní.

Dále Mgr. Hana N. v této výpovědi uvedla, že neví, kdy se dozvěděla, že se pohřešuje její bývalý manžel a jeho manželka, doslechla se to pravděpodobně od policie. Ví, že nejdříve policie zadržela syna, potom byla zadržena i ona osobně. Neví, zda to byla ona, kdo syna vyrozuměl o tom, že se otec pohřešuje, nebo zda to syn v té době již věděl. Z výpovědi obžalované lze dovést, že ví o tom, že syn navštívil otcův dům poté, co se dozvěděl o tom, že je pohřešován. Ví, že v tom domě se našla synova stopa v prostoru někde u vany, je ovšem skutečností, že syn nepopírá, že v domě otce byl. Se synem se v zásadě ne bavila o tom, co v domě našel. Do značné míry to souviselo s tím, že později byl syn již zadržen a nesměli se o tom bavit. Registruje existenci nějaké tašky, na které byla nalezena nějaká DNA. Ani neví, jestli jde o majetek její, nebo syna. Neví, jestli je to jejich taška. Ta taška může být dokonce manželova, neví to. Ví, že tuto tašku dávali do pračky společně se synem. Ten jí říkal, že si má pospíšet, tašku tam má dát dřív, než přijede policie. Syna se ptala proč, dále se už ale o věci ne bavili, protože zazvonil zvonek. Ví, že na této tašce se našly krevní stopy. Neví, že by se mělo jednat o krevní materiál obou poškozených. Ani neví, jak velká skvrna krve na té tašce má být. Osobně má pochybnosti o tom, zda tato skvrna na předmětné tašce byla v době, kdy ji policisté odnášeli. To souvisí s tím, že zažila, jak se v jejich věci mařily důkazy, policisté jí tašku, když ji odnášeli, neukázali. Domnívá se, že pokud by krevní skvrna byla na tašce už v době, kdy ji policisté z jejího domu odnášeli, určitě by jí něco takového ukázali.

Registruje také to, že obžaloba hovoří o krevní skvrně na oblečení jejího syna. Tuto skvrnu ovšem také neviděla. Pokud je řeč o této bundě, ví, že syn bundu nosil, například ji měl na sobě asi týden předtím, když pracovali na zahradě. Syn po ní chtěl, aby mu tu bundu vyprala, že je na ní jakási skvrna. Ona mu ale bundu nevyprala, ví, že syn se za to na ni zlobil. Potom došlo k situaci, kdy ta bunda najednou zmizela, přestala existovat a najednou je teď bunda se skvrnou ve výkazu v soupisu v obžalobě. Výhradu má i proti dalším zjištěním orgánů činných v přípravném řízení. Tvrdí se, že se u nich našly klíče poškozené, ona sama ale u toho nebyla. Ví, že klíče se našly až u několikáté prohlídky, která u nich doma byla provedena. Je podstatné, že dům byl v jistou dobu prakticky nezabezpečený. Sama o těchto klíčích nic neví. Domnívá se, že pokud by s klíči měla něco společného, musely by se tam najít i jejich stopy. Pokud jde o klíče, jež patří k osobnímu automobilu jejího bývalého manžela, jde o záležitost, ke které se v zásadě nedokáže vyjádřit. Je fakt, že klíče v nějaké bundě našel policista L., dům byl ale celý volně přístupný. Nemůže vyloučit, že ty klíče v domě byly. Stála vedle policisty, když ty klíče našel. Myslí si ale, že syn nemohl mít klíče od vozu bývalého manžela. Osobně se domnívá, že syn nemohl používat vozidlo jejího bývalého manžela, nemohl disponovat s těmito klíči, nemohl je mít vůbec u sebe. Rovněž neví, kde se u nich vzaly ovladače od garážových vrat a pojezdové brány od domu jejího manžela. Jde o synovy věci. Pokud jde o ovladač, sama ani neví, jak taková věc vypadá. Jestliže se synem schovávali tašku, o které hovořila v předchozí části své výpovědi, dělali tak proto, že tam byl nějaký střelný prach nebo něco podobného, vlastně ani neví. Říkal jí to syn. Blíže se ale na toto téma nebavili. Když syn přišel, říkal jí, že tašku donesl, že tam má nějaké krámy. Bavili se, kde by se to dalo schovat, říkala, že na půdě je stará pračka. Dneska ani neví, zda se o tom, že v tašce nebo na tašce má být střelný prach, dozvěděla od policie či od syna. Syn jí ve vztahu k té tašce říkal, že je tam něco, co není dobré, že je to nepříjemné, nějak v tomto smyslu hovořil, když řešili, kam tašku schovat. Tehdy o situaci blíže nepřemýšlela, zazvonila policie, neměla na nic ani čas.

Mgr. Hana N. v této výpovědi připustila, že měli klíče od nemovitosti, kde bydlel její bývalý manžel se svou současnou manželkou. Má pocit, že tyto klíče vydali policii. Přesněji, policisté je později našli. Ona sama ale nechtěla, aby se klíče policii vydaly. Nepamatuje si přesně, co policii ohledně klíčů od domu bývalého manžela říkala. Ví, že tam něco bylo, že nějak zmatkovala, přesně si už na to ale nepamatuje. Zmatkovala proto, že policie sháněla jejího manžela. Když k nim policisté přijeli, mohla jim říct něco v tom smyslu, že syn je nemocný a celý den leží. Souvisí to s tím, že syna chtěla bránit, chtěla to vyřídit sama. Nemůže vyloučit, že to byli policisté, kdo sami přišli s tím, že syn je nemocný. Je pravdou, že syn v té době úplně zdravý nebyl, to mu ale nebránilo vtom, aby pracoval na zahradě. Když syn chodí v podzimní dny ven, mívá z toho angíny. Situaci ohledně nemoci syna policistům určitě nevylicila tak drasticky, že by syn celý den ležel.

Rovněž Mgr. Hana N. se pak k věci vyjadřovala i v dalším průběhu vedeného řízení, v rámci výpovědi, jež učinila v neveřejných zasedáních, kde bylo rozhodováno o dalším trvání vazby, respektive v dalších hlavních líčeních.

Například v hlavním líčení, jež bylo provedeno dne 22.6.2011 se obžalovaná vrátila k problematice klíčů od domu bývalého manžela. Zopakovala, že to byla ona, kdo rozhodl, že klíče se policii nevydají. Těch důvodů pro takový postoj bylo několik. Především, s policií měli již z minulosti špatné zkušenosti. Byly to synovy klíče. Když přišla policie, držela je v ruce, o tom, že

klíče nevydá, se rozhodla až na poslední chvíli. Klíče zahodila. Klíče policii nevydala i z toho důvodu, že v té době se ještě nevědělo o tom, že by se dělo něco závažného. Jestliže policistům řekla, že syn je nemocný, souviselo to s tím, že se manžel v dřívější době snažil syna za každou cenu dostat za vězení. Byla tedy celá rozrušená.

V hlavním líčení, které bylo provedeno dne 7.2.2012, obžalovaná poukázala na skutečnost, že důkazy, které byly realizovány před zahájením trestního stíhání, jsou procesně nulitní. Obžaloba je postavena na neprocesních důkazech, je tedy obžalobou nepodloženou. Obžaloba, která na ni byla podána, uvádí deset nulitních výpovědí, neboť všechny tyto osoby byly vyslechnuty před zahájením trestního stíhání. Neprocesní tak jsou výpovědi svědků M., S., Ivany N. starší, K., S., Š. a další. Určitě zde nejde o důkazy neodkladné či neopakovatelné. Za více než sporné považuje okolnosti, za kterých jim měly být odebrány daktyloskopické stopy a stopy DNA. Ve spise je založenou pouze poučení, v zápisu ale není uvedeno, kdy, kde a komu stopy označené jako odebrané Haně N. skutečně byly odebrány. Všeobecně se tvrdí, že bunda, která prochází spisovým materiálem, byla vydána jejím synem, tu bundu ale nikde nikdo nenapsal. Nikde není záznam, že by bundu vydal právě její syn. Domovní prohlídka, která byla provedena ve dnech 9. až 10.11.2009 byla nezákonná, stejně tak nezákonné bylo odebrání důkazů, jako například počítače apod. Domovní prohlídky jsou nezákonné proto, že nebyly provedeny podle příslušných paragrafů.

V další části svého vyjádření v tomto hlavním líčení se Mgr. Hana N. věnovala problematice odorologie, kterou považuje za kardinální otázku celého řízení. Citovala z knížky, kterou sepsal znalec Martin Kloubek. Mimo jiného upozornila na skutečnost, že policie nedodržela interní předpisy, když jim snímala pachové vzorky, neboť jim tento úkon byl prováděn velmi krátkou dobu. Domnívá se, že nález služebního psa plyne nikoliv z jeho čichových schopností, ale z jeho senzibility. Při srovnávání pachových konzerv nelze zamezit vlivu psů na psa. Základním vědeckým problémem odorologie je, že lidský pach má tzv. metamorfózní charakter. Při ztotožňování vzorků sledované osoby bude nález proměnný v čase, jiný je každou dobu, kdy zkoumání probíhá.

Rovněž v hlavním líčení dne 23.2.2012 Mgr. Hana N. upozornila, že do dnešního dne nebyl předložen jediný přímý důkaz, který by svědčil proti nim. Opakovala, že bundu, která má být důkazním materiálem, dosud nikdo neviděl. To samé platí o tašce. Od počátku řízení dochází k systematickému porušování jejich práva na obhajobu. Soustavně dochází k porušování zásady rovnosti stran. Ve vazbě jsou se synem hlavně proto, že policie mazala, mařila důkazy, úmyslně ničila jejich alibi. Z převážné části se jí to podařilo. Daný stav se jen těžko napravuje. I Mgr. Hana N. upozornila na nerovný přístup policie k výslechu svědků. Ti, kteří je údajně usvědčují, jako například Ing. M., byli vyslechnuti bezodkladně. Svědek S., který hovořil o tom, že Mgr. Hana N. spolužáky po oslavě zvala k sobě domů, však byl vyslechnut až po více než sedmi měsících, kdy si na řešenou událost pochopitelně přesně nepamatoval. Obdobná je situace v případě svědkyně Č.. Celé přípravné řízení proběhlo nezákonně. Nikdo se ani nepokusil zjistit, co se vlastně stalo. Je jednoznačně porušením práva na obhajobu, že podstatné věci, jako například kde byli v kritickou dobu, se řeší až v průběhu soudního jednání, tedy se dvouletým odstupem od věci.

V hlavním líčení, které bylo provedeno dne 13.3.2012 Mgr. Hana N. konstatovala, že společně se synem byli obviněni na základě předpokládaného činu, ze kterého je obvinil jeden

policista, když nezákonně otevírali dům synova trvalého bydliště, v majetku jejího bývalého manžela. Nezákonně byly provedeny i prohlídky v jejím domě. Je jedno, jestli u domovní prohlídky byla, či nikoliv, podstatné je, že u toho nebyl advokát. Prohlídka proběhla bez jakéhokoli jejího poučení. Vůbec tehdy nevěděla, co má dělat, co je jejím právem. Ostatně, vyděšeně a zmatkovitě jednala už při prvním kontaktu, při prvním zazvonění policie. Manžel jí slíbil, že syna ze svého domu nikdy nevystěhuje a že ho ani nevydělí.

V další pasáži výpovědi, kterou obžalovaná učinila v tomto hlavním líčení, se soustředila na výčet pochybení, jež se podle jejího názoru ve vztahu k ní a jejímu synovi dopustily orgány, které vedou předmětné šetření. V průběhu řízení mělo ve vztahu k nim dojít k porušení zákazů vyloučení svévole jednání vyšetřujících i soudních orgánů, bylo porušeno právo na ústní jednání, byl porušen princip presumpce nevin, nebylo jim zabezpečeno právo na řádnou obhajobu a ze strany obžalované byly jmenovány i další pochybení, jež se příslušné orgány měly dopustit. Postup orgánů je podle obžalované v rozporu nejen s vnitrostátní úpravou, ale též se závaznými mezinárodními dohodami.

I v této výpovědi Mgr. Hana N. zmínila, že klíčové důkazy jejich nevin, o nichž policie dobře věděla, fakticky zničila tím, že došlo k otevření počítače jejího syna. Zbytek pak byl dokonán dlouhou dobou, po kterou se zpracovával příslušný posudek. Jejich procesní pozice je podstatným způsobem ztěžována tím, že dochází k absolutnímu odmítání veškerých důkazních návrhů, které uplatňují. Přitom tyto návrhy směřují k meritu věci. Například i prosazení tak jednoduchého požadavku, jakým je založení úředního záznamu, jim trvá několik měsíců, než se to do spisu dostane. Se synem opakovaně žádali, aby došlo k přesnému zjištění času, kdy se událost měla odehrát, a to z krve, která byla na místě činu nalezena. Dosud se to nestalo. Mělo být zjištěno množství krve v nalezeném osobním automobilu. Ani k tomu nedošlo. Měl být zjištěn čas odhlášení mobilních telefonů pohřešovaných z mobilní sítě. Měl být určen pohyb mobilního telefonu jejího bývalého manžela v rozhodné době. Do dnešního dne však jejich požadavkům nebylo vyhověno. Nepodařilo se do spisu dodat ani další důkazy.

V průběhu vedeného řízení byla jak orgány činnými v přípravném řízení, tak soudem, vyslechnuta celá řada svědků. V prvé řadě se jednalo o příbuzné poškozených.

Kateřina S. byla policejním orgánem poprvé vyslechnuta dne 18.12.2009. Jde o dceru poškozené Zdeňky N. Kateřina S. vypověděla, že dne 8.11.2009 v poledních hodinách měla proběhnout rodinná oslava. S matkou byla domluvená již několik dní předem, že se na oslavu dostaví. S matkou naposledy hovořila den 7.11.2009 v odpoledních hodinách. Řešily spolu technické věci související s oslavou, matka ji zvala k nim domů. Té žádosti ale nemohla vyhovět, protože s přítelem měli jiný program. Když s matkou mluvila, nic nenasvědčovalo tomu, že by měla nějaké problémy, že by se cítila být ohrožena.

Následující den sama k babičce přijela na stanovenou hodinu. Divila se, že u domu není auto matčina manžela. Matka totiž byla velmi přesná, v tom si s Milošem rozuměli a doplňovali se. Prakticky nikdy se nestalo, že by nepřijeli včas. Na matku marně čekali asi tři čtvrtě hodiny. Potom matce zavolala na její telefon, matka měla číslo xxx. V telefonu se ozývalo, že není dostupný. V mezidobí k babičce dorazil i její bratr Pavel S. s rodinou. Potom zkoušela volat na telefon Miloše, šlo o číslo xxx. Rovněž toto číslo bylo nedostupné. Telefonovala pořád dokola,

oba telefony však byly nedostupné. V této souvislosti kontaktovali i matčinu sestru, podívovali se, proč se matka s Milošem alespoň neozvali. Byla to teta, kdo navrhl, že by se mohli jít podívat do bydliště matky, to znamená do domu v ulici xxx, aby zjistili, co se děje. Bylo to v době asi kolem 16:00 hod., už se stmívalo. Po příjezdu k domu několikrát zvonili na domovní zvonek, nikdo ale nereagoval. V domě bylo ticho, klid, všude bylo zhasnuto. Ptali se sousedky, jestli viděla mamu s Milošem, dozvěděli se, že je celý den neviděli. Někdo ze sousedů jí řekl, že matka s Milošem asi byli v noci doma, protože tehdy se kouřilo z komína. Sama zvenčí, oknem, nahlédla do garáže, zjistila, že se zde nenachází Milošovo vozidlo. Dostala strach, že matka s Milošem mohli někde bourat. Rovnou od tohoto domu šli na policii, kde sdělili poznatky, které v mezidobí získali. Již na policii uvedla, že se obává i možného nebezpečí ze strany Pavla, Milošova syna. Věděla totiž, že Pavel Miloše v minulosti fyzicky napadl. Registruje, že Pavla osvobodili a že se s ním Miloš soudil. Policisté následně prověřili nemocnice a veškeré události, které šetřili. Možnost nehody vyloučili.

Policisté potom volali první manželce Miloše N. a chtěli mluvit s Pavlem N. První manželka Miloše odpověděla, že syn je ve sklepě, že mají zavolat za chvíli. Následně policisté volali zřejmě druhé Milošově ženě a dozvěděli se, že ho naposledy viděla asi před dvěma či třemi týdny někde v nemocnici. Další telefonát směřoval opět k Haně N., to již policisté mluvili přímo s Pavlem, ptali se ho, kde je jeho otec, informovali ho, že otec se pohřešuje. Svědkyně si již nevybavila, co Pavel policistům odpověděl. Bylo to snad něco ironického v tom smyslu, jestli otec zase není v Americe, že už ho dlouho neviděl.

Kateřina S. dále uvedla, že jí policisté řekli, že má vyčkat asi do 19:00 nebo do 20:00 hodin. Pokud se matka ani do té doby neozve, bude vyhlášeno pátrání. Protože se matka neozvala, kontaktovala znovu policii kolem 19:30 hod. Policisté jí řekli, že matku začnou hledat a o výsledku bude vyrozuměna. Následně jí policisté volali zpět, dotazovali se jí, zda žádá, aby byl otevřen dům xxx. Policistům sdělila, že to požaduje, současně jim řekla, že tomu úkonu chce být přítomna. V té době se jí ozval i bratr, který zjišťoval, co se děje. Také on jel k domu, kde matka s Milošem bydleli. Bratr tam byl dřív, než policie. I ona dorazila před policii, na kterou čekali zhruba deset minut. Po příjezdu někdo s policistů svítil baterkou dovnitř domu, viděli, že zde visí Milošův kabát na věšáku, byla tam i matčina taška a Milošova kabelka. Jeden z policistů jí informoval, že k domu má přijet Pavel N., který přiveze klíče. Potom ale nějaký policista obdržel telefonát, že Pavel N. volal, že nedorazí, a že klíče od domu nemá. Policista jí také řekl, že obdrželi informaci, že v noci ze soboty na neděli, spíš brzy k ránu, odjížděl z garáže vůz Miloše N., někdo v tom voze byl viděn. To již začala panikařit, na policisty naléhala, ať dům otevřou. Policisté šli k hlavnímu vchodu, ještě než tam sama došla, slyšela, jak jeden z nich říká, že na dveřích je krev. Za takového stavu bratr vyrazil sklo dveří, zjistili, že vevnitř jsou klíče, kterými si odemkli. Při vstupu dovnitř zjistili, že je všude hrozně krve. Tehdy jí bylo jasné, že matka musí být mrtvá. Registrovala, že policisté se bavili mezi sebou, že je třeba zajistit Pavla N.

V průběhu výslechu Kateřina S. také vypověděla, že se s matkou bavila o tom, zda nemá obavy z Pavla N. To bylo v době, kdy došlo k vystěhování druhé Milošovy manželky Ivany a právě Pavla N. z domu. Ten dotaz souvisel s tím, že věděla, že Pavel už otce jednou napadl. Matka jí řekla, že v domě jsou vyměněné zámkové vložky a dům je zabezpečen a tak by se nemělo nic stát. Ví, že Miloš měl ze svého syna strach minimálně od té doby, co ho napadl. Od matky se dozvěděla, že Miloš hodlal Pavla N. vydědit a dům chtěl přepsat na matku pro případ,

že by se s ním něco stalo. S Milošem se sama bavila i o dalším jeho dítěti, dceři Ivaně, registrovala, že Miloš je velmi zklamaný z toho, jak se k němu dcera chová. Sama s Milošem vycházela velmi dobře, brala jej fakticky jako druhého otce.

Další výpověď v přípravném řízení Kateřina S. učinila dne 5.5.2010. Tehdy vypovídala obdobně, jako v případě své první výpovědi. V průběhu tohoto výslechu byly svědkyní mimo jiného policejním orgány předloženy klíče, které byly zajištěny při domovní prohlídce v domě Mgr. Hany N., realizované ve dnech 7.- 8.4.2010. Kateřina S. spontánně konstatovala, že klíče poznává, jsou její matky, klíče poznala podle přívěsku. Že se jedná o klíče její matky, odvozuje i od mohutnosti svazku. Matka totiž mívala na svazku klíče skoro od všeho, byly tam klíče od několika dveří pracoviště, kde dělala. Jde o klíče, které matka vždy nosívala v kabelce, nedávala je nikdy ven, aby na ně nezapomněla. V poslední době klíče mívala v menší černé kabelce, kterou si obvykle odkládala v šatně v prvním patře domu. Když později dům xxx navštívila se sestrou Miloše N., tu kabelku v prvním patře také našla. Policejní orgán Kateřině S. předložil fotografii, na které je zachycen muž se ženou. Bylo konstatováno, že jde o Zdenku N. a Miloslava N. Svědkyně uvedla, že na fotce je matka zachycena v halence, kterou velmi často nosila. Tu halenku ale v domě později nikdy nenašla. Při prohlídce v domku, kterou provedli poté, co jim vstup do domu umožnila dcera Miloše, paní S. pak našli dole v domě i náušnice. Z jistotou poznala, že ta věc patřila matce. V průběhu tohoto úkonu svědkyně vyslovila předpoklad, že Pavel N. musel její matku nenávidět. To souvisí s tím, že ve prospěch Miloslava N. svědčila u soudu. Matka jí v době toho řízení řekla, že se jí Pavel N. pokoušel ovlivnit, aby vypovídala v jeho prospěch. Dále Kateřina S. vypověděla, že Pavla N., nebo jeho matku, nikdy v domě xxx neviděla. Ani o tom nikdy neslyšela. Ví, že Miloš měl z Pavla velký strach, neměl tedy důvod ani svého syna ani jeho matku do toho domu pouštět. On do domu vlastně nepouštěl ani svou v pořadí druhou manželku. Na otázku, zda Miloš někomu půjčoval své auto, Kateřina S. odpověděla, že nikdy, auto by nikomu nepůjčil. Byl takový ke všem, nikomu nevěřil. Důvěřoval maximálně její matce, snad i své sestře.

V hlavním líčení byla svědkyně Kateřina S. nyní již pod příjmením Š., vyslechnuta dne 23.6.2011. I zde projednávanou událost popsala v zásadě identicky, jak činila ve svých výpovědích v přípravném řízení. Dále svědkyně uvedla, že registruje, že v domě, kde bydlel Miloš s její matkou, probíhaly rekonstrukce snad někdy v průběhu let 2008 a 2009. Když rekonstrukce byla ukončena, oba se do domku nastěhovali. Neví, z jakých peněz se rekonstrukce platila. Matka se jí zmiňovala o tom, že prodala svůj byt, hovořila i o tom, že na rekonstrukci si musí vzít nějakou menší hypotéku. Matka s Milošem se měli rádi, tento pěkný vztah mezi nimi trval i v době, kdy se nastěhovali do domu xxx. Matku s Milošem naposledy viděla asi jedenáct nebo dvanáct dní před vraždou, jeli totiž na pohřeb strýce. Slovo vražda použila záměrně, protože má podezření, že k tomu skutečně došlo. Ani Miloš ani matka neměli nepřátele, osobně si myslí, že oba zavraždil Pavel N. Svědkyně v hlavním líčení odmítla variantu, že by Miloš s matkou někam odjeli do světa a že by jí matka o tom nedala vědět. Tak, jak situaci poznala, Miloš její matku miloval. Osobně vylučuje, že by mezi matkou a Milošem mohlo dojít k nějakému partnerskému konfliktu, v rámci kterého by Miloš matku zabil. Ani neregistruje, že by mezi nimi došlo k nějaké hádce, natož tak k fyzické potyčce. S matkou měla velice úzký vztah, matka se jí svěřovala s hodně věcmi. Věděla by o tom, kdyby její vztah s Milošem byl poznamenán nějakými hádkami. Variantu, že by Miloš po konfliktu zabil její matku, může soud považovat za nesmysl.

V hlavním líčení svědkyně uvedla, že ví o tom, že se vedly spory ohledně domu kde matka s Milošem bydleli. Mluvilo se o tom prakticky pořád. Ví, že neshody se týkaly Miloše a jeho druhé ženy. Spory se vedly i s obžalovaným. Hádali se o dům, Miloš spor nakonec vyhrál. Miloš jí nikdy neřekl, že by chtěl vydědit některé ze svých dětí, dozvěděla se to ale od své matky. Matka jí říkala, že vydědit chtěl Miloš i dceru Ivanu. U Pavla tento postup souvisel s tím, že jej napadl, u Ivany to souviselo s tím, že ho odmítá a je k němu drzá. Neví, jestli v tom směru Miloš činil konkrétní kroky, osobně tomu spíš nevěřila, že něco takového udělá. Neví, jak technicky probíhal odchod Pavla N. z domu Miloše. Miloš říkal, že si syn vzal s sebou pár svých věcí, spoustu jich tam nechal. Věci jsou v domě dodnes. Ví, že Miloš nechtěl, aby se syn v jeho domě vůbec někdy objevil. Dokonce i stavařům, kteří prováděli v domě úpravy, říkal, aby tam nikoho nepouštěli, obzvláště ne pak jeho syna. Od matky ví, že se sousedi zmiňovali o tom, že se Pavel N. objevil v blízkosti domu, uvnitř domu byl snad jen jednou, v doprovodu policie, pro své věci. Překvapilo by ji, pokud by Pavel N. měl klíče od domu. Miloš by mu totiž klíče nikdy nedal, bál se jej, dokonce si koupil plynovou zbraň. Neví nic o tom, že by Miloš nechal svého syna Pavla naklonovat ovladač od pojezdové brány nebo dveří garáže. Dobrovolně by mu ale Miloš nic nedal. Něco takového by postrádalo i logiku, za situace, kdy Miloš záměrně vyměnil zámky.

Jako svědek byl vyslechnut Pavel S., syn poškozené Zdeňky N. Policejní orgán úkon provedl dne 25.2.2010. Pavel S. vypověděl, že v neděli dne 8.11.2009 měli mít rodinnou oslavu. Byli domluveni, že u babičky se sejdou po obědě. Oslavy se měla zúčastnit i jeho matka a rovněž její manžel Miloslav N. Ani jeden z nich na oslavu nepřišel. Čekali na ně asi do 14:00 hod., potom volal na mobilní telefon své matky. Zjistil, že telefon je vypnutý. Potom volal z mobilu své sestry na telefon Miloslava N., tento telefon byl také vypnutý. Oslavu zahájili bez matky a jejího manžela. V průběhu doby se odebrali k matčině sestře. Ani tehdy se ale matce a Miloslavu N. nemohli dovolat. Bylo jim to divné, mimo jiného i z toho důvodu, že vlastně právě tyto dvě osoby oslavu organizovaly. Od tety odešli s tím, že se půjdou podívat do domu xxx, kde matka s Milošem bydleli. Chtěli se přesvědčit, jestli na oslavu nezapomněli, nebo jestli se něco nestalo. Do toho domu se nakonec jela podívat sestra. Vzápětí byl sestrou vyrozuměn, že je to divné, protože v domě nikdo není, v garáži ale chybí osobní vozidlo. Sestra říkala, že se obrátí na policii. Sestra mu potom volala znovu, že od policie se dozvěděla, že pátrání mohou zahájit až po nějaké době. Toho dne měl sám nastoupit noční směnu, která začíná kolem 22:00 hod. Ještě předtím se jel podívat do domu xxx, zda se matka s Miloslavem N. nevrátili. Zvonil, bouchal, obešel dům zezadu, vystoupil po schodech na balkón v prvním patře, nic ale v domě nespatriil. V domě zřejmě nikdo nebyl, to zavolal své sestře. Sestra mu řekla, že má počkat u domu, že je na cestě i s policií. Sestra s policií přijeli asi za deset minut. Obcházel dům zvenčí, policisté si na dům i svítili. Dospěli k závěru, že bude nutné se do toho domu dostat. Policisté se přes vysílačku dozvěděli, že klíč od domu by měl mít syn Miloslava N. Pavel. Ten měl podle původní informace s klíči k domu dorazit. Přišlo mu divné, že zrovna Pavel N. by měl mít klíče od domu, neboť klíče neměl nikdo z nich. Ví, že Miloslav N. měl se svým synem konflikt a v reakci na to vyměnil zámky. Pak jim policisté poskytli informaci, že Pavel N. prý klíče nedá a k domu se nedostaví. V té době si jeden z policistů všiml, že na spodním rohu hlavních vstupních dveří je krev. To umocnilo jejich přesvědčení, že bude nutné do domu vstoupit násilím. Sám rozbil střední díl skleněné výplně vstupních dveří. Když vzniklým otvorem nahlédl do chodby domu, zjistil, že na podlaze i na stěnách se zde nachází velké množství krve. Zjistili, že dveře jsou zamčené, policista dveře odemčel klíčem, který byl v zámku dveří zevnitř. Policista, který byl s ním, vstoupil do domu sám. Sdělil mu, že v domě nikdo není. Po tom, co v domě viděli, neměli sebemenší pochybnosti, že

Pavel N. ublížil jejich matce i Miloslavu N. Policistům řekli, ať Pavla N. zatknout. Jestliže došli k závěru, že Pavel N. mohl jeho matce a svému otci ublížit, souviselo to s tím, že jim bylo známo, že Miloslava N. již v minulosti napadl nůžkami na plech. Miloš N. měl s Pavlem neustále problémy. Úsudek, že Pavel N. je za věc odpovědný v nich posílilo i jeho tvrzení, že klíče má, ale nevydá je. Policista, který do domu vstoupil, jej informoval, že v chodbě se nachází kbelík s hadrem, že se pravděpodobně někdo pokoušel krev, která se zde nacházela, očistit. Následně si toho kbelíku všiml i sám.

Závěrem této výpovědi Pavel S. konstatoval, že z doslechu, od Miloslava N., ví, že měl se synem konflikty. Vadilo mu, že Pavel nikde nepracuje, dokonce mu nabízel peníze, pokud si najde práci. Z doslechu ví, že si Miloslav N., na obranu proti Pavlovi zakoupil plynovou pistoli. Bližší informace o jejich vztahu ale nemá. Matka se mu nikdy nezmiňovala, že by z Pavla N. měla strach. Je ovšem skutečností, že matka více komunikovala s jeho sestrou.

V hlavním líčení byl Pavel S. jako svědek vyslechnut dne 23.6.2011. Vypovídal obdobně, jako v přípravném řízení. Dodal, že vztah své matky s Milošem vnímal tak, že se milují. Bylo na nich vidět, že se mají rádi. Nikdy v tom vztahu neviděl nic špatného, nezaregistroval ani jedinou špatnou reakci, například to, že by se třeba pohádali. Ví, že dům, kde bydleli, prošel rekonstrukcí, na které se matka finančně podílela. Prodala svůj byt a téměř celou částku investovala do toho baráku. Matka si však nikdy nestěžovala, že by bylo chybou, že do toho domu investovala. Pokud Pavel N. tvrdí, že došlo ke konfliktu mezi Milošem a jeho matkou právě kvůli penězům, že mohlo dojít k situaci, kdy Miloš jeho matku zabil, připadne mu to spíš směšné. Pokud Pavel N. tvrdí, že jeho matka měla Milošovi vyrazit zub, je skutečností to, že matka by asi nikdy nikomu neublížila. Například ani jej se sestrou fyzicky netrestala. Nepřipadá mu ani pravděpodobné, že by se Miloš s matkou sbalili, někam odjeli a nikomu nic neřekli. Ví, že matka se velmi těšila na to, až budou mít hotovou rekonstrukci a bude mít víc času věnovat se vnučce. Předtím, než matka s Milošem zmizeli, se dokonce bavili o tom, že se příští týden uvidí, že vnučka u nich zůstane přes noc. Matka se mu nikdy v životě nezminila o tom, že by chtěla cestovat. Matku zná jako člověka, který by se z ničeho nic nerozhodl odjet, zpřetrhat všechny vztahy a zrušit veškeré závazky. Osobně by jej velmi překvapilo, kdyby obžalovaný mohl disponovat s klíči od domu, protože po události s těmi nůžkami by mu je nikdo nedal. Sám dokonce musel matce klíče od domu vracet, chtěla je po něm, chtěli být totiž s manželem sami, nechtěli být rušeni.

Jako svědek byl vyslechnut také Rastislav Š. Svědek v přípravném řízení i v hlavním líčení vypovídal prakticky stejně, jako jeho přítelkyně a pozdější manželka Kateřina S., Š.

Jaroslava S. je sestrou Miloslava N. Policejním orgánem byla jako svědkyně vyslechnuta dne 13.5.2010. Pavla N. nehodnotí jako špatného kluka. Registrovala ale, že si od svého otce nenechal s ničím poradit, vše si dělal po svém. Miloslav N. byl psycholog, chtěl některé věci se svým synem probrat, ten si ale nedal říct. Pavel N. relativně dobře vycházel s druhou manželkou Miloslava N. Ivanou, i když i tam mezi nimi občas docházelo k neshodám. Ivana si jí jednou stěžovala, že ji Pavel chytil pod krkem. O vztazích, jaké měl Pavel N. se svým otcem a jeho třetí manželkou, moc neví. Ví, že když se bratr se svou třetí manželkou do domu nastěhovali, Pavel už tam nebydlel, do domu ani nedocházel. V domě, v prádelně, měl ale stále ještě nějaké své věci. Pokud ví, byl se na tyto věci podívat, asistovala u toho policie. Ví, že Hana N., Pavlova matka, chtěla do tohoto domu, musela ale počkat venku, dovnitř ji nepustili. To se dozvěděla

přímo od svého bratra. Dá se říci, že od měsíce srpna 2008 Pavel do domu ani nechodil. Bratr vlastnil osobní motorové vozidlo značky Škoda Felicia combi zelené barvy, tento vůz nikomu nepůjčoval. Nikdy nebyla přítomna tomu, že by Pavel otci na tom vozidle něco opravoval, o něčem takovém se nezmiňoval ani bratr. Z výpovědi svědkyně lze dovodit, že u třetí manželky svého bratra viděla klíče, které používala v zaměstnání, byl to poměrně velký svazek, některé z klíčů byly označeny popisem, do jakých dveří patří. Ví, že Zdeňka N. své klíče nikomu nepůjčovala. Pokud jde o dům, kde bydlel bratr se svou třetí manželkou, myslí si, že existovaly troje klíče od tohoto objektu. Jedněmi disponoval bratr, druhé měla Zdeňka N., kde byly třetí klíče, to neví. Ví, že bratr ani Zdeňka nikomu klíče od domu nesvěřili. Když se bratr se Zdeňkou do domu xxx nastěhovali, což bylo v měsíci červenci 2009, vyměnili všechny zámky k domovním dveřím. Učinili tak z bezpečnostních důvodů, neboť z klíčů k předchozím zámkům jim jeden chyběl. Svědkyně vypověděla, že ví o tom, že dům bratra navštěvovala i jeho první manželka, Hana N. To ale bylo v době, kdy zde Pavel bydlel a kdy bratr byl v Americe. Poté, co se bratr vrátil z Ameriky, už Hana N. do domu nesměla. Z vyjádření svědkyně vyplývá, že s bratrem byla v častém kontaktu, viděli se alespoň jedenkrát týdně. S Pavlem N. se bavila naposledy v době, kdy se jeho otec rozvedl se svou druhou ženou. To bylo někdy v roce 2002. Když se potom s Pavlem potkali, jen zdvořilostně se pozdravili, nemluvili spolu. Není jí známo nic, že by Hana N. svému synovi pomáhala při stěhování jeho věcí z domu bratra. Ví, že asi od roku 2002, kdy se bratr vrátil z ciziny, neměl s Hanou N. dobré vztahy.

Z výpovědi svědkyně Jaroslavy S. je zřejmé, že se domnívá, že za situaci, která souvisí se zmizením jejího bratra a jeho třetí manželky, je odpovědný Pavel N. Domnívá se, že ho k jednání mohla vyprovokovat Hana N., eventuelně mu mohla i pomáhat. Myslí si, že ta událost může souviset s tím, že Pavel N. se svou matkou si už dělali plány, jak se nastěhují do bratrova domu. Tuto informaci získala zprostředkovaně od osoby, jejíž jméno nezná. Ví, že její bratr pro případ své smrti sepsal snad nějakou závěť. Od bratra věděla, že pokud by zemřel, dům by připadl jeho poslední manželce Zdeňce N. Pokud by zemřeli oba, dům by měl připadnout nějaké organizaci, její jméno ale nezná. Zcela jistě nechtěl, aby dům zdědili Pavel, nebo jeho dcera z druhého manželství Ivana. Domnívá se, že děti jejího bratra jeho stanovisko ohledně majetkových záležitostí neznaly. Přesněji, Pavel N. to asi věděl, neboť bratr mu po incidentu, ke kterému došlo v srpnu 2008, sdělil, že poté, co mu udělal, ho vydědil. Bratr měl po incidentu ze srpna 2008 strach z toho, že by ho Pavel mohl někdy někde zase napadnout. Proto si pořídil také plynovou pistoli. Svěřil se jí s obavami ze svého syna. Svědkyně dodala, že v pozdější době prošla celý dům, kde bratr se svou třetí ženou žili, uklízela ho. Nenašla žádné doklady, platidla, platební prostředky, a to ani bratra ani Zdeňky N. Přitom ví, že bratr nosil doklady i klíče v malé taštičce, kterou nosil pořád sebou. Tašku, kde tyto materiály nosil, našla, byla ale prázdná.

V hlavním líčení byla Jaroslava S. vyslechnuta opakovaně. Poprvé se tak stalo v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 23.6.2011. Svědkyně v hlavním líčení vypovídala shodně, jako v přípravném řízení. Dodala, že ví o tom, že bratr bojoval s druhou manželkou o majetek. I v té době bratr rekonstruoval svůj dům, neslyšela nikdy o tom, že by opravy financovala i jeho druhá žena. Ví, že třetí žena bratra nějaké peníze do oprav vrazila, prodávala totiž svůj třípokojový byt a peníze pomohla bratrovi. I v hlavním líčení svědkyně zopakovala, že když byl Pavel z domu vystěhován, již sem asi vůbec nechodil. Měl tam zakázáno chodit, stejně tak jako jeho matka. Ta to měla zakázané od doby, co se bratr vrátil z Ameriky. Neví, kdy Pavel byl přesně vystěhován, bylo to ale po tom incidentu ze srpna roku 2008. Svědkyně vypověděla, že ví o tom, že bratr měl

v domě vrata na dálkové ovládání. Od garážových vrat byly dva ovladače. Ví, že alespoň jeden ovladač měl bratr, neví, kde byl druhý. Druhá manželka bratra ovladač měla, když se ale odstěhovala, vrátila ho bratrovi. Neví, zda je možné, že by ovladač vrátila Pavlovi. Nikdy neslyšela o tom, že by bratr svému synovi umožnil ve vztahu k pojezdové bráně vyhotovit duplikát. O tom se s bratrem nikdy nebavili. Taková skutečnost by ji překvapila. I v hlavním líčení svědkyně poukázala na skutečnost, že bratr nikomu nepůjčoval svůj osobní automobil. Bratr by nikdy nedovolil, aby toto vozidlo používal i Pavel. Nepůjčil by mu klíče od auta, auto totiž zásadně nikomu nepůjčoval. Svého bratra hodnotí jako mírného člověka. Když ho ale někdo opravdu našel, tak tomu člověku oplácel stejně.

V průběhu hlavního líčení se svědkyně Jaroslava S. vyjádřila ke krevním stopám, které byly nalezeny v domě jejího bratra. Konstatovala, že je zdravotní sestra, s krví často pracovala. Ví, že v domě bylo nalezeno dost krve na to, aby to bratr s jeho manželkou nepřežili. Na otázku, zda má představu, kdo by mohl být pachatelem, svědkyně uvedla, že pokud ví, bratr neměl žádné nepřátele. Jediný, s kým byl ve štíru, byl syn Pavel. Zná blíže bratrovu třetí ženu mimo jiné i proto, že také byla zdravotní sestrou, pracovně se tedy setkávali. Bratr se jí nikdy nesvěřil s tím, že by se svou třetí manželkou prožíval nějakou krizi, že by docházelo mezi nimi ke konfliktům, neshodám a podobným věcem. Pokud Pavel N. uvádí, že mohlo dojít k potyčce mezi bratrem a jeho třetí manželkou, přičemž v rámci této potyčky bratr mohl třetí manželku zabít, takovou variantu odmítá. To z toho důvodu, že ani jeden ze jmenovaných na něco takového nebyl odpovídajícím typem. Oba žili v naprostém souladu, bratr si pochvaloval, jakou získal třetí ženu, že to byla nejlepší žena ze všech jeho manželek. Pokud Pavel N. hovoří i o alternativě, že by se bratr se svou třetí ženou mohli sbalit a odjet do zahraničí, aniž by komukoliv řekli, nesouhlasí s něčím takovým. Je fakt, že bratr v minulosti odjel do Ameriky, to ale věděla jeho žena Ivana, věděl to i jeho syn Pavel a věděla to také ona. Do Ameriky odjel tehdy proto, aby splatil hypotéku. Považuje za vyloučené, že by bratr v současnosti odjel do Ameriky a nikomu o tom neřekl. Ví, že se třetí ženou byli velmi spokojeni, plánoval s ní dlouhý život, viděla ho před incidentem asi před třemi dny, když byli za jejich sestřenicí, byl tehdy velmi spokojený. Zval ji dokonce na návštěvu.

Podruhé byla Jaroslava S. vyslechnuta jako svědkyně v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 11.1.2012. Tehdy zopakovala, že v současnosti působí jako určitá správcová bratrova domu. Když bratr a jeho třetí manželka zmizeli, osobně se podílela i na hledání jeho osobních věcí. Policisté jí dům předali ve druhé polovině měsíce ledna. Řekli jí, aby se podívala, jestli nenajde nějaké doklady nebo nějaké jiné věci, které by se těch dvou týkaly. Na základě toho šla do domu asi za tři dny a to i s dětmi zemřelé, hledali doklady a další věci všude, ale nic nenašli. Našla akorát dvě taštičky, které bratr vozil sebou, kde měl peněženku s penězi, kartu ČSOB a další věci. V jedné z tašek našla pouze propisovací tužku, druhá byla úplně prázdná. Platební karty bratr míval ve své pracovně, ve stolku. Něco měl i ve skříni. Byl pečlivý, své věci, včetně osobních dokladů měl poskládané. Některé doklady, například i průkazku banky ČSOB, nosil stále u sebe. Zjistila, že kromě bratrových dokladů v domě chybí i jiné materiály, například ty, které souvisely se soudním řízením, které se ohledně domu vedlo, chyběly tam doklady o prodeji bytu v Praze a materiály z realitní kanceláře. V průběhu tohoto výsledku byla svědkyni předložena fotodokumentace žurnalizovaná na č. l. 2582, která zachycuje nalezené doklady a další věci poškozeného Miloslava N. Svědkyně konstatovala, že něco takového nikdy neviděla. Pokud hovořila o tom, v čem bratr nosil své doklady, případně další osobní věci, šlo o příruční, látkovou taštičku. Ta na fotografii není. O nález bratrových dokladů a dalších věcí ví pouze

z médií, jinak jí nikdo nic neřekl. Svědkyně zopakovala, že byť doklady a další věci bratra hledala, žádné nenašla. Logicky se tedy nemohla dopustit ani nějaké manipulace s těmito věcmi. Když byl Pavel N. vzat do vazby, nikdy ji nekontaktoval, nechtěl po ní ani to, aby s ním řešila jeho horší majetkovou situaci. Nikdy po ní nevznášel nějaké požadavky, aby mu dala nějaké peníze. Pokud ví, Pavel N. vůči ní nikdy neuplatňoval nějaký nárok na nějaké otcovy věci. Pokud by se tak stalo, zřejmě by mu nic z otcova majetku nedala. Nikdy nedošlo k situaci, že by se za ní někdo zastavil a chtěl po ní nějaké platební karty jejího bratra. Pokud by někdo s takovým požadavkem za ní přišel, nevyhověla by mu.

Naposledy byla svědkyně Jaroslava S. vyslechnuta v hlavním líčení dne 28.5.2012. Tehdy se v jednací místnosti řešila problematika světle modré bundy s nášivkou kanadské vlajky, která podle protokolu o vydání věci byla vydána Pavlem N. Tato bunda byla provedená jako důkaz. Svědkyně v reakci na to konstatovala, že neví, jaké oblečení měl její synovec. Souvisí to s tím, že příliš často k nim nechodila. Na bratrovi, u bratra, ale takovou bundu nikdy neviděla.

Jako svědkyně byla vyslechnuta Ivana N., sestra Pavla N. a dcera poškozeného Miloslava N. Policejní orgán úkon provedl dne 20.5.2010. Svědkyně uvedla, že pokud jde o vztah Pavla a Miloslava, co pamatuje, měli mezi sebou spory. Ani jeden z nich si od druhého nenechal něco líbit. Hádali se, řvali na sebe. Pavel vycházel z předpokladu, že dům, který se stavěl na ulici xxx, bude jednou jeho, že jej zdědí. Pavlův otec naproti tomu tvrdil, že je to jeho dům, určoval, kam v domě Pavel může, například Pavlovi zakazoval chodit do garáže a podobně. Obdobně nechtěl například její matku pouštět do prádelny. Ví, že mezi Pavlem a Miloslavem N. mělo dojít ke konfliktu, neví ale, k čemu přesně došlo, nebyla tomu přítomna. O to, jakou věc měla dohru, se nestarala, každý z účastníků konfliktu měl svou verzi, jak k tomu došlo. Krátce po té události se navíc s matkou a s jejím přítelem z domu odstěhovali. Pokud ví, z domu se vzápětí po nich odstěhoval i Pavel, protože se zde začaly provádět stavební úpravy. Svědkyně dodala, že ona osobně i její matka se Pavla N. trochu bály. Vždycky prosadil svoje, dělal si, co chtěl. Registruje, že ještě v době, kdy bydleli na ulici xxx, Hana N. průměrně zhruba dvakrát nebo třikrát do měsíce šla Pavla navštívit. Pavel se k ní ale nechoval hezky, nechával ji dlouho čekat před domem u branky. Takto se choval, ačkoliv věděl, že matka tam je. V tom si byli podobní s otcem, žádný z nich ji nechtěl do domu vpustit. Pavel matku do domu pustil jenom tehdy, když od ní něco potřeboval. Pouštěl ji pouze nahoru k sobě do pokoje, nebo do kuchyně. Do prostor, kde bydlel otec, se Hana N. nedostala. Otec si prostory v přízemí domu zamykal, takže se tam vlastně nedostal nikdo. Později si vzali ovladač od garáže, aby se mohli dostat dovnitř z venku přes garáž. Ovladače od vrat garáže byly dva, jeden z nich měl otec, druhý měli oni nahoře. Když se odstěhovali, ovladač od garážových vrat, který používali, zůstal nahoře v domě.

Z výpovědi Ivany N. lze dovodit, že otec měl zelenou Felicii combi. S tím vozidlem kromě něj nikdo jiný nejezdil. On by vozidlo nikomu nepůjčil a už vůbec ne Pavlovi. Své věci otec zásadně nikomu nepůjčoval. Ví, že ještě než se z domu odstěhovali, tak si otec našel přítelkyni, která pracovala jako zdravotní sestra. Ví, že ta žena tam později i bydlela, spolu se ale nijak nestýkaly. Registruje, že otec Pavla vydědil a asi před měsícem se dozvěděla, že měl vydědit i ji. Neví, komu by předmětný dům připadl po otcově smrti, domnívá se ale, že jeho poslední manželce. Pokud slyšela, ta mu snad na opravu domu měla poskytnout nějaké peníze. I její matka se podílela na rekonstrukci toho domu. Měla svůj dům v Kozlovicích, který byl prodán, utržené peníze pak matka vložila do toho domu v Přerově. Podílela se na opravách toho domu i

dalšími penězi, které si půjčila od babičky. Ví, že matce se nakonec s otcem podařilo alespoň částečně majetkově vyrovnat. Registruje, že o dům se soudili.

V hlavním líčení byla Ivana N. jako svědkyně vyslechnuta dne 22.6.2011. Vypovídala obdobně jako v přípravném řízení. Dodala, že vztahy mezi jejím otcem a její matkou skončily v době, kdy otec odjel do Ameriky. Když byl otec doma, dá se říci, že dobře nevycházel s nikým s přítomných. Byl proti všem. Nezná přesně příčinu tohoto stavu. Rozvod mezi jejími rodiči proběhl na základě žádosti, kterou podala její matka, bylo to se souhlasem otce. Rozvod proběhl bez komplikací, došlo ale k právní tahanici o dům. Dům byl uznán jako otcův. Výsledky ale blíže nedokáže interpretovat, protože se jimi blíže nezabývala. Matku určitě způsob rozhodnutí ohledně domu zasáhl, neboť do něj investovala své peníze, svým způsobem ale byla ráda, že soudy skončily. Z toho domku se pak odstěhovaly asi v září roku 2008. Stalo se tak na základě otcova požadavku. Domnívá se, že v době, kdy dům opustili, již bylo rozhodnuto o tom, že dům je otcův. Ví, že otec i vůči Pavlovi uplatňoval požadavky, aby se odstěhoval z domu. Neví, kdy Pavel dům opustil, bylo to ale později, než tak učinili oni. Ví, že Pavel potom bydlel u své matky, opět ale nezná žádné podrobnosti. Neví, zda Pavel dům opustil z vlastní vůle, tomu nebyla přítomna. S Pavlem se bavila o konfliktu, ke kterému došlo v srpnu 2008. Moc si na to nepamatuje, jeho verze ale zněla tak, že se jen otcovi bránil. Ví, že otec měl zhmožděnou hlavu, Pavel měl snad malíček v sádře. Neví, co se tehdy skutečně stalo, nicméně pravdou je, že otec velmi rád Pavla provokoval a Pavel se velmi lehce nechal vyprovokovat. V zásadě lze říci, že věří tomu, že se Pavel tehdy otcovi bránil.

Dále v tomto hlavní líčení svědkyně uvedla, že o skutečnosti, že otec s novou manželkou se pohřešují, se dozvěděla jednu neděli v podvečer, nezná ale přesně datum. Bylo to asi den poté, co se tam něco stalo. To, že se v domě něco stalo, se dozvěděli přes M., což jsou jejich známí, sousedé otce. Poté, co se dozvěděla, že v otcově domě se něco stalo, se o věci s Pavlem nebavila, nebyli už spolu v kontaktu. Osobně v domě od doby, co se z něj odstěhovala, nebyla. S otcem se nestýkala. Nemá svůj názor na to, co se v domě mohlo stát. Pokud jde o otcův vztah s její matkou, má pocit, že otec matku nikdy fyzicky nenapadal, nemůže vyloučit nějaký psychický nátlak. Ví, že otec například matce zatrhával co si má v novinách přečíst, a naopak, co si přečíst nesmí, zakazoval jim stýkat se s částí rodiny, ale fyzické násilí si neuvědomuje.

RNDr. Ivana N., v pořadí druhá manželka Miloslava N., byla policejním orgánem vyslechnuta dne 11.2.2010. Ve své výpovědi popsala genezi svého vztahu s Miloslavem N. Mimo jiného je zřejmé, že na počátku, někdy v roce 1991, bydleli i s Pavlem N. v jejím rodinném domku v Kozlovicích. Poté, co byl na ulici xxx dostavěn dům, přestěhovali se zde. Sama byla stavebním pracem, které na domě v Přerově byly prováděny, finančně nápomocná tím, že dům v Kozlovicích prodala a peníze investovala do prováděných rekonstrukcí. V roce 1997 byly povodně, někdy v tu dobu Miloslav N. přišel o zaměstnání. Rozhodl se, že za výdělkem odcestuje do Ameriky. V Americe byl tři roky. Ona sama fakticky zůstala v domě s dětmi, a to i Pavlem N. Poté, co se Miloslav N. vrátil z Ameriky, se jejich vztahy dále zhoršovaly. Registruje, že v té době došlo k několika napadením Pavla N. ze strany jeho otce. Protože ale situace nasvědčovala tomu, že Miloslav N. se chce znovu vydat do Ameriky, působil dojmem, že si následně chce život zařídit jinak, přesvědčila Pavla N., aby na něj nepodával trestní oznámení. Útoky Miloslava N. vůči Pavlovi spočívaly v tom, že na něj z bezprostřední blízkosti křičel, ponižoval ho, držel ho pod krkem, strkal do něj rukama a podobně. V důsledku jednoho z těch útoků měl Pavel vykloubené

rameno. Miloslav N. pak skutečně znovu do Ameriky odcestoval, stalo se tak někdy v roce 2001. Opět se vrátil až po třech letech. V době, kdy byl Miloslav N. v Americe, s jeho synem vycházela v celku dobře.

Svědkyň se ve výpovědi, kterou učinila dne 11.2.2010, blíže věnovala vzájemným vztahům mezi Miloslavem N. a jeho synem. Z chování Miloslava N. vycítila, že se staví do role Pavlova zachránce před jeho bláznivou matkou. Neustále mu připomínal, že si staví střechu nad hlavou, proto mu Pavel pomáhal se stavbou. Otcovy požadavky Pavel N. ne vždy, zejména v období puberty, akceptoval. Miloslav N. se ke svému synovi choval jako k blběčkovi, vyčítal mu i krach jeho milostných vztahů, respektive známostí. Pavel měl od začátku zakázáno, aby se stýkal se svou matkou. Pokud se Pavlovi něco nepovedlo, otec mu nadával, ponižoval ho, nebo ho rovnou zbil. Pavel se mu postupně začal vyhýbat. Když byl Pavel mladší, otec ho hodně ovládal, to se mu přestalo dařit zhruba v době, kdy Pavel dovršil svých 21 let. Klid byl v podstatě jen v době, když Miloslav N. byl pryč, tím má namysli jeho pobyt v Americe. Miloslav N. nesnesl rozdílný názor. Ví, že mezi Pavlem a jejím bývalým manželem došlo ke konfliktu někdy v létě 2008. U toho konfliktu nebyla, nedovede se k tomu tedy vyjádřit. Podle ní ale Pavel útočníkem nebyl. Pavel si totiž dával velký pozor na to, aby šel do garáže jenom tehdy, když otec není doma. Chtěl se vyhnout případným provokacím. Miloslav N. na svého syna často křičel, že je příživník a neplatič. Je třeba ale dodat, že Miloslav N. se takto choval v podstatě ke každému, kdo si dovořil projevit jiný názor nebo s ním nesouhlasit. Jak o tom již hovořila, sama s Pavlem N. vycházela v zásadě dobře, pokud měli nějaké problémy, dokázali si situaci vyjasnit.

K vozidlu značky Škoda Felicia zelené barvy svědkyně poznamenala, že jde o automobil, který si její bývalý manžel koupil po svém druhém návratu z Ameriky. Klíče od toho vozidla nechával Miloslav N. pověšené v chodbě na věšáku, v té části domu, kam nechodili. Vozidlem jezdil pouze Miloslav N., nikdo jiný. Osobně v tom autě snad ani nikdy neseseděla. Automobil Miloslav N. nikomu nepůjčoval, rozhodně by ho nepůjčil ani Pavlu N.

Svědkyň vypověděla, že vrata garáže domu byla ovládána dálkovým ovladačem. Ovladače k těmto vratům byly dva. Jeden ovladač měli oni nahoře, druhý ovladač míval Miloslav N. Stávalo se, že se ovladač občas ztratil, později se našel položený například na okně. Pokud jde o ovládání pojezdové brány plotu, tak tato brána byla rovněž ovládána dálkově. Tento ovladač ale v ruce nikdy neměla, ani jej nepoužívala. Ani neví, jak ovladač k bráně vypadal. Neví, kolik ovladačů k této bráně bylo. Miloslav N. jim tento ovladač odmítl dát.

Pokud jde o dny 7. – 8.11., svědkyně uvedla, že byla u svých známých. Pak byla také doma. O skutečnosti, že se v domě bývalého manžela něco stalo, se dozvěděla od M. mladšího. Ví, že její bývalý manžel o vydědění Pavla uvažoval už před lety, v době, kdy prodávala dům v Kozlovicích. Pouze tušila, že její bývalý manžel chce vydědit i jejich dceru. Miloslav N. totiž otevřeně hovořil o tom, že nikomu nic nedá, že si nikdo nic nezaslouží.

V hlavním líčení byla RNDr. Ivana N. vyslechnuta dne 22.6.2011. I ona v zásadě vypovídala shodně jako v přípravném řízení. I v hlavním líčení svědkyně potvrdila, že tendence jejího bývalého manžela vyklidit svého syna Pavla z jeho domu byly dlouhodobé. Zejména po návratu bývalého manžela z Ameriky situace eskalovala. V důsledku konfliktů bylo v domě vždy dost křiku a řevu. I v hlavním líčení svědkyně zopakovala, že bývalý manžel na syna několikrát

zaútočil, jednou napadl i dceru, když ji hájila. Tehdy volali policii, vyznělo to ovšem tak, že pouze, jako psycholog, umravňoval dceru. Její bývalý manžel nejdříve svého syna z domu vyhazoval slovně, říkal mu, že má jít k matce, později ovšem došlo i k tomu, že začal vynášet Pavlovi věci z garáže ven. Toto jeho chování lze zobecnit. Věci, které v domě byly předtím, než odjel do Ameriky, bral jako součást domu, věci, které tam před jeho odjezdem nebyly, začal vynášet ven. Osobně si myslí, že bývalý manžel Pavla do nově rekonstruovaného domu nechtěl. V průběhu doby Pavlovi několikrát říkala, že se má odstěhovat, to souviselo s tím, že Pavel vyrostl z kluka v sebevědomého, sebejistého člověka, který měl dost nekompromisní názory. Dovedla si představit, že v rámci konfliktu se s otcem pomlátí. Své negativní tendence vůči synovi její bývalý manžel projevoval i v době, kdy byl v Americe, příslušné pokyny ji předával přes telefon. V době, kdy bývala u konfliktů, které probíhaly mezi otcem a synem, nebyla svědkem situace, že by Pavel svého otce napadl, vždy se pouze bránil, většinou jen tím, že dával ruce před sebe. Docházelo k situacím, kdy se její bývalý manžel v těchto situacích přestal ovládat. Tím, že se Pavel pouze bránil, se jeho otec čím dál víc rozčiloval. Ví i o konfliktu s nůžkami. Tehdy nebyla doma, poprvé ji o incidentu telefonicky informoval její přítel, který domů přišel dříve. O konfliktu má pouze kusé zprostředkované informace. Někde si přečetl, nebo jí někdo řekl, že bývalý manžel měl v době incidentu brýle na autě. Zejména s ohledem na tento poznatek ji přišlo velmi nepravděpodobné, že by jako první zaútočil Pavel. Verze, že by byl Pavel útočníkem, neodpovídá jejím poznatkům, že Pavel se útokům otce jen bránil. Je těžké se vyjadřovat k něčemu, u čeho nebyla, nicméně faktem je, že Pavel měl zlomený malíček, měl dlouho ruku v sádře a pak musel chodit na rehabilitace. Jeho otec byl asi po týdnu propuštěn z nemocnice, již deset dní od úrazu přišel s přerovskou městskou policií, aby jí předal dopis, že mu dluží 250.000,- korun na nájmu. Poté, co z domu odešla, neměla přehled o tom, jaký byl vývoj vztahů bývalého manžela se synem. Předpokládat, že se tyto vztahy zlepšily, by ale asi bylo naivní. Osobně je přesvědčená, že Pavel neměl jediný důvod z domu odcházet. Dům byl v SJM, Pavel zde bydlel se svolením otce, i se svolením jejím. Pavel zde měl i trvalé bydliště. Osobně by mu toto bydliště nerušila.

Pokud jde o událost, která ve svém důsledku vedla k tomu, že její bývalý manžel se svou současnou manželkou se pohřešují, odmítla nad událostí přemýšlet. Nemá žádnou vnitřní vizi, co se tam stalo. Nad možností, že by se její bývalý manžel sbalil a někam odjel, nepřemýšlela, určitě by to nebyla ona, komu by se s něčím takovým svěřoval. Jen zběžně registruje, že bývalý manžel se svou novou partnerkou domek rekonstruovali, Pavlem byla v jisté době mailem vyrozuměná o tom, že mu otec zrušil v domě bydliště. Odepsala mu, že otec stejně postupoval i ve vztahu k nim. Byla přesvědčena, že Pavel v domě i v té době ještě bydlí. Je fakt, že registrovala, že Pavel v té době chodil s matkou, to jí ale k žádnému závěru nevedlo.

V tomto hlavním líčení svědkyně dodala, že bývalý manžel jim nikdy nedal dálkový ovladač k vratům v plotě před domem. Neví, jestli takové zařízení měl Pavel N. Myslí si, že v době, kdy se stěhovali, Pavel takové zařízení neměl. Neví to ale jistě, nikdy o tom nemluvili. Pokud jde o ovladač od garáže, ten Pavel N. měl, sama mu ho dala, když se stěhovali. Bývalý manžel věděl, že Pavel má ovladač od těch vrat.

Jako svědek byl vyslechnut také dlouhodobý přítel RNDr. Ireny N. Ing. Vilém K. V přípravném řízení se tak stalo 11.2.2010. Svědek uvedl, že v domě xxx žil asi 4 roky, a to s Ivanou N., její dcerou Ivanou, jejím synem Jiřím a s Pavlem N., synem Miloslava N.. Po svém druhém návratu z Ameriky zde žil i samotný Miloslav N. Svědek uvedl, že ví o tom, že vztahy

mezi Pavlem N. a jeho otcem nebyly dobré. Nikdy ale nebyl svědkem vzájemné výměny jejich názorů. Nedokáže se vyjádřit, jaký vztah měl Miloslav N. ke své bývalé manželce Haně N. Stejně tak se nedokáže vyjádřit ke vztahu této osoby se Zdeňkou N. Registruje, že po druhém návratu z Ameriky si Miloslav N. pořídil osobní automobil značky Škoda Felicia combi. Obdobně ví, že Miloslav N., poté, co se vrátil z Ameriky, jim omezil přístup do garáže. Ví, že vrata garáže byla ovládána dálkovým ovladačem, rovněž ovladačem uvnitř garáže. Nemá představu, kolik bylo dálkových ovladačů, pouze předpokládá, že byly dva. Jeden z nich užívala Ivana. Pokud jde o pojezdovou bránu plotu před garáží, ví, že k té bráně vedly nějaké vodiče, neví ale, jestli v době, kterou registruje, byla brána funkční. Již neví, co dělal v době od 7. – 8.11.2009. Předpokládá, že mohl být na své chalupě.

V hlavním líčení byl Ing. Vilém K. jako svědek vyslechnut dne 1.11.2011. Vypovídal tehdy obdobně, jako v přípravném řízení. Navíc uvedl, že ví od RNDr. Ivany N., že její bývalý manžel se svou současnou manželkou zmizeli za podivných okolností. Přítelkyně jej informovala, že někdo z rodiny třetí manželky Miloslava N. přišel do domu a objevil tam hodně krve. Ta věc potom byla nahlášena na policii. I v hlavním líčení svědek připustil, že v jisté době bydlel v předmětném domku společně s Miloslavem N. Registroval jeho tendence jeho přítelkyni z domu vystěhovat, v domě byla konfliktní situace, hádky se odvíjely právě od této problematiky. Přítelkyně totiž dům nechtěla dobrovolně opustit. Souviselo to s tím, že dům byl předmětem vypořádání SJM. Ví, že přítelkyně RNDr. Ivana N. se měla spolupodílet na financování rekonstrukce toho domu.

Registruje, že někdy před dvěma či třemi lety došlo k fyzickému konfliktu mezi Miloslavem N. a jeho synem. Tehdy volal policii a záchrannou službu kvůli poraněním Miloslava N. Došlo k tomu, že když přijel k domu, Pavel N. vyběhl z garáže a říkal mu, co se stalo. Říkal mu, že zranil otce. Šel se podívat do garáže, kde Miloslav N. ležel ve dveřích. Byl zkrvavený, snažil se s ním komunikovat. Viděl, že N. starší měl zraněný obličej, měl přeraženou přepážku nosu. Pavel N. mu řekl, že byl otcem fyzicky napaden a že se mu bránil. Přesně neví, proč k tomu konfliktu došlo, spojuje to ovšem s povahovými vlastnostmi Miloslava N. Ten útočil na všechny v domě, protože se domníval, že celý dům je jednoznačně jeho. Chtěl všechny ostatní z toho domu dostat pryč. I samotný Pavel N. byl při tom konfliktu poraněn, měl zlomený malíček. S otcem Pavla N. se o tom, k čemu v garáži došlo, nikdy nebavil. Svědek připustil, že lépe vycházel s Pavlem N., než s jeho otcem.

Jako svědkové pak byli vyslýcháni také sousedé a známí obžalovaných, respektive poškozených.

Zdeněk K. byl policejním orgánem vyslechnut 30.6.2010. Uvedl, že Hana N. je jeho spolužačka s gymnázia. Pravidelně se setkávají na srazu spolužáků. Tyto srazy sám pořádá. V roce 2009 se sraz konal v přerovské restauraci Zlatá ryba dne 7.11.2009. Akce začínala v 11 hodin. N. přišla hned na začátku. Na srazu seděli všichni pohromadě, v jedné místnosti. N. na srazu byla celou dobu, kromě momentu, kdy asi kolem 16:00 hodin si vzala kabát a odešla s tím, že si jde koupit cigarety. N. se po chvíli vrátila, přišla s cigaretami, pak už z hostince neodcházela. Setkání skončilo kolem 20:30 hodin, kdy se spolužáci rozešli. Neví, jestli někdo odcházel s N., domnívá se ale, že nikoli. Od srazu dne 7.11.2009 s N. nemluvil, pouze občas ji zahlédl. Syna Hany N. Pavla vůbec nezná. Pokud si vybavuje, N. s ním nemluvila o svém

bývalém manželovi, respektive jejich rodinných záležitostech. Když oslava skončila, Hana N. její domů rozhodně nezvala, neví, jestli zvala někoho jiného.

Obdobně pak tento svědek vypovídal také v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 23.6.2011. Dodal, že v průběhu srazu na něj Hana N. působila dojemem, že je v pohodě, byla rozesmátá, určitě nebyla nervózní. Obecně platí, že na srazu nevypili moc alkoholu, to se týká i Hany N.

Sylva S. byla policejním orgánem vyslechnuta dne 30.6.2010. Vypověděla, že Hanu N. prakticky nezná. Ví pouze to, že jde o spolužačku jejího manžela. Registruje, že Hana N. se zúčastnila srazu spolužáků, který proběhl dne 7.11.2009. Účastníci srazu se rozcházel v době od 20:00 do 21:00 hodin. Během srazu byla Hana N. v dobré náladě, zdála se jí v pohodě. Srazu se účastnila po celou dobu, jen krátce si odešla koupit cigarety. N. odcházela mezi posledními, neví, jestli šla sama, nebo s někým. Nezná, jaké jsou rodinné poměry Hany N.

Obdobně se tato svědkyně k věci vyjádřila v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 23.6.2011. Dodala, že když sraz končil, zaslechla něco v tom smyslu, že se bude ještě pokračovat u N. doma. Proběhlo tedy něco v tom smyslu, že N., minimálně některé účastníky zvala k sobě domů. Blíže se k tomu ale nemůže vyjádřit, protože v té době už začínala v restauraci uklízet a už si toho nevšímal.

Jako svědkyně byla vyslechnu Jana S., v přípravném řízení se tak stalo dne 1.7.2010. Svědkyně uvedla, že zná osobně Pavla N. i jeho matku. Nejdříve, přes internet, se seznámila s Pavlem N. Jeho matku osobně poznala až v době, kdy byl Pavel ve vazbě. S Pavlem N. se setkávala v rámci skupiny určitých lidí na náměstí v Přerově. Jde o lidi, kteří spolu komunikovali na X-chatu. S Pavlem N. hodně komunikovala přes internet, naposledy zhruba tři dny před tím, než byl zadržen policií. Pavla N. navštívila v době, kdy bydlel na ulici xxx. V době, kdy v Přerově bydlel na xxx ulici, ho nenavštívila. V tomto domě byla až poté, co byl Pavel umístěn do vazby. Jestliže navštívila Hanu N., souvisí to s tím, že věděla, že je nemocná a nezvládá spoustu věcí zařídit. Snažila se jí tedy pomoci. Když byl Pavel N. umístěn do vazby, udržovala s ním písemný kontakt, ve věznici ho asi dvakrát nebo třikrát navštívila. O věci se s Pavlem bavila asi jen na jedné návštěvě, z jeho řeči vyrozuměla, že policie na něho nic nemá, snad kromě nějaké krve na bundě. Pavel po ní chtěl, aby se spojila s některými lidmi, se kterými měl komunikovat přes ICQ. Pro Pavla N. zajišťovala historii komunikace, kterou realizoval přes ICQ. Svědkyně dodala, že ví o tom, že vztahy Pavla N. nebyly dobré. Zhoršily se zejména po incidentu v roce 2008. Od Terezy B. se pak dozvěděla, že vztahy mezi nimi se snad měly zlepšit. S Pavlem N. neprobírala okolnosti, za kterých opustil dům na ulici xxx.

V hlavním líčení byla Jana Soldánová vyslechnuta dne 23.6.2011. Vypovídala shodně, jako v přípravném řízení. Dodala, že Pavel N. ji informoval o průběhu konfliktu, který měl s otcem v roce 2008. Mělo se to stát v garáži, kde stříhal plech. Přišel za ním otec, který mu překroutil ruku. On jej pak v afektu praštil těmi nůžkami. Ví, že Pavel N. měl potom ruku v sádře.

Pouze v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 21.7.2011, byl jako svědek vyslechnut **Marek Č.** Ten uvedl, že s Pavlem N. se neznají osobně, znají se přes internet, po dobu asi šesti let. Matku obžalovaného nezná. Fyzicky vidí Pavla N. poprvé v jednací místnosti. O skutečnosti,

že Pavel N. má mít něco společného s vraždou, se dočetl v novinách. Řekl mu to i nějaký jeho přítel, jehož jméno si nevybaví. Se samotným obžalovaným pak tuto problematiku řešil pouze v dopisech. N. po něm chtěl informace z novin ohledně obdobných případů. Pavel N. jej informoval, že soud se bude zřejmě zajímat o to, jak dlouho se znají a zejména, co si spolu psali ve dnech 7. a 8.11.2009. V té době komunikoval s obžalovaným prostřednictvím internetu, protokol ICQ. Již si nepamatuje přesně časové údaje, ale 7.11. si s Pavlem N. přes ICQ mohli psát asi od 16:00 až do rána 02:00 hodin. V komunikaci určitě měli přestávky, nedokáže je ale konkretizovat. Není schopen říci, jak přestávky byly dlouhé, musel by mít u sebe historii. Ty přestávky mohly být i v řádu hodin. Následujícího dne, to znamená 8.11.2009, pak spolu komunikovali jen krátce, asi kolem 20:00 hodin. Ve dnech, které výslovně zmínil, to znamená 7.11. a 8.11.2009, měl pocit, že komunikuje osobně s obžalovaným.

Pouze v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 21.7.2011, byla jako svědkyně vyslechnuta Tereza B. Svědkyně uvedla, že obžalovaného zná asi tři nebo čtyři roky. Seznámili se na X-chatu, přes který komunikovali. Poté si častěji povídali přes ICQ. Nikdy se neviděli osobně, až dnes poprvé. Matku obžalovaného nezná osobně, jen z vyprávění. S obžalovaným řešili různé problémy, které měli. Takto se dozvěděla, že Pavel nemá dobrý vztah s otcem, příčinou byla rekonstrukce bytu, ze kterého byl přesunut k matce, nemohl se dostat ke svým věcem. Svědkyně potvrdila, že ve dnech 7.11 a 8.11.2009 komunikovali s obžalovaným. Dodala, že to bylo ve večerních hodinách, a dělo se tak přes ICQ. Komunikace mohla probíhat v době asi od 19:00 do 22:00 hodin, bylo to s přestávkami, které byly různě dlouhé. To souviselo i s tím, že doma měla návštěvu, dívali se na televizi, na internet tedy skočila většinou jen o reklamách. Mohlo jít řádově i o úseky 20 minut, kdy s obžalovaným nekomunikovali. Již si nepamatuje, o čem si tehdy psali. Z vyjádření svědkyně lze dovodit, že komunikaci s obžalovaným spojuje spíše se dnem 7.11.2009. Uvedla totiž, že dne 8.11. obžalovaného nezastihla.

Pouze v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 21.7.2011, byl jako svědek vyslechnut také Tomáš J. Uvedl, že obžalovaného zná asi od roku 2002, osobně se ale nikdy neviděli. Vyměnili si pouze fotografie. Komunikovali přes internet buď přes X-chat, hlavně ale přes ICQ. Pokud jde o dny 7. a 8.11.2009 neví, zda s obžalovaným komunikoval. Nedokáže to určit, historie se mu totiž neukládá.

Jako svědek byl vyslechnut Pavel P. Policejní orgán úkon provedl dne 27.4.2010. Svědek uvedl, že s Pavlem N. se seznámil v době, kdy spolu vykonávali vazbu ve Vazební věznici v Olomouci. Na jedné cele se ocitli někdy v polovině měsíce ledna 2010. Na cele pak s Pavlem N. pobýval do 17.2.2010, kdy byl propuštěn na svobodu. Od Pavla N. se dozvěděl, pro jakou trestnou činnost je stíhán, ukazoval mu také nějaké papíry, které to měly dokladovat. Ví, že byl stíhán pro vraždu otce a přítelkyně jeho otce. S Pavlem N. opakovaně mluvil na téma trestné činnosti, pro kterou byl stíhán. Vždy popřel, že by se něčeho dopustil. N. hlavně tvrdil, že v době, kdy se to stalo, mailoval na počítači. Říkal, že v té době byl doma, tzn. v místě, kde bydlel se svou matkou. Skutek, který je mu kladen za vinu, Pavel N. vysvětloval tak, že jeho otec mohl tu přítelkyni zabít, následně mohl odjet do zahraničí, například do Ameriky. To už v minulosti udělal. N. se mu svěřil s tím, že v době, kdy se od policie dozvěděl o pohřešování otce, navštívil dům, ve kterém otec žil. Údajně se tam dostal nějakým sklepem nebo garáží. Říkal něco v tom smyslu, že snad bylo otevřeno, tímto údajem si ale není jistý.

Dále Pavel P. jako svědek uvedl, že Pavel N. po něm chtěl, aby kontaktoval jeho matku. Za tím účelem mu dal jeho telefonní číslo. Měl za ním zajít a měl pak něco stáhnout, nebo něco zajistit z počítače. Mělo se jednat o důkazy, které měly prokazovat, že Pavel N. byl v inkriminovanou dobu doma, přičemž tyto důkazy neměly být součástí spisu. V tomto smyslu jej pak N. kontaktoval i v době, kdy už sám byl z vazby pryč, a to dopisem. Reagoval na to tak, že té problematice nerozumí a že má svých starostí dost. Na otázku, zda po něm Pavel N. požadoval provedení ještě něčeho jiného, než o čem hovořil, svědek odpověděl, že ne. Na otázku, jestli je pravdou, že mu Pavel N. nabízel finanční výpomoc, svědek odpověděl, že to pravdivé tvrzení je. Pavel N. mu pomoc nabídl v souvislosti s tím, že byl ve vazbě, a tedy nemohl vydělávat. Blíže ale nespécifikoval, jestli by to z jeho strany byla půjčka, dar, nebo něco podobného. Tu finanční pomoc měl čerpat z platebních karet. Konkrétně mělo jít o platební karty jeho otce. Z toho, co mu Pavel N. řekl, pochopil, že až bude venku, měl kontaktovat jeho matku. Ona mu karty měla půjčit. On pak z těch karet měl vybrat peníze, které měl použít. Pavel N. mu výslovně řekl, že karty, ze kterých by měl vybírat, jsou jeho otce, nevěděl ale, kolik je tam peněz. Hovořil však o tom, že na kartách by peněz mělo být dost, otec měl mít peníze ještě z doby, kdy byl v Americe. Tyto informace mu Pavel N. sdělil ještě v době, kdy sám byl ve vazbě. Těm informacím nevěnoval moc pozornosti, ani se ho neptal na pin kódy ke kartám. Za popsané situace mu ale připadalo logické, že Pavel N. tento údaj asi zná. I v dopise, který již zmiňoval a který mu Pavel N. poslal z vazby v době, kdy byl na svobodě, se zmiňoval o tom, že má kontaktovat jeho matku a on že mu karty půjčí. Neví přesně, kde se karty měly nacházet, pochopil to ale tak, že matka by je měla mít u sebe. Přesně ani neví, o jaké karty se mělo jednat. Protože Pavel N. používal množné číslo, myslel si, že jde o dvě platební karty. Jistý si ale není. Z toho, jak jej Pavel N. informoval, pochopil, že karty byly někde pohromadě s doklady jeho otce. Přesně mu ale Pavel N. neřekl, jak se tyto věci dostaly k jeho matce. Přišlo mu to celé divné, a proto vlastně ani žádnou hotovost nečerpал, ani o tom fakticky neuvažoval, matku Pavla N. nijak nekontaktoval. Nedošlo ani k tomu, že by se na něj například obrátila matka Pavla N. sama. Pavel N., pokud hovořil o použití platebních karet, mu říkal, že má mít kšiltovku na sobě. Bylo mu to divné, i to byl jeden z důvodů, proč jeho návrh odmítl. Na celkové, přesné částce, která z karet měla být vyzvednuta, domluveni nebyli. Pavel N. mu ale říkal, že by těch výběrů mělo být víc, po menších částkách. Pavel N. mu neřekl, v jakých časových intervalech by výběry peněz měl provést. Neřikal mu ani to, proč peníze z karet nemůže vybrat ona osobně. Pavel N. mu neřikal, že by pro PIN kódy ke kartám měl jít do bydliště jeho otce. Ani mu nic takového nikdy nenapsal. Osobně si myslí, že požadavek Pavla N., aby peníze vybral z otcových karet, maskován kšiltovkou, po menších částkách, souvisel s nějakým dědickým řízením. To zřejmě mělo proběhnout kvůli úmrtí jeho otce, působilo to na něj dojmem, že Pavel N. chce ty peníze vyčerpat. Bavili se navíc o tom, že pokud by byl obviněn z tohoto trestného činu, tak by mohl být vyňat z dědického řízení. V době, kdy spolu vykonávali vazbu, se Pavel N. ani v nejmenším nezmínil o tom, kde by se mohla nacházet těla pohřešovaných. Souvisí to s tím, že stále trval na tom, že nic neudělal. Pavel P. v rámci této svědecké výpovědi uvedl, že Pavel N. mu nijak nevysvětloval, jak by se předmětné platební karty mohly dostat do držení jeho matky, když šlo o majetek jeho otce. Předpokládal, že karty zůstaly spolu s doklady v domě otce. Jde však pouze o jeho domněnku. Ohledně dokladů Pavel N. říkal, že ty zůstaly v domě otce. Pavel N. v té souvislosti zmiňoval, že otec měl více pasů, proto mohl klidně i tak vycestovat do zahraničí.

V hlavním líčení byl Pavel P. jako svědek vyslechnut dne 7.12.2011. Tehdy zopakoval, že s Pavlem N. se poprvé do kontaktu dostal v době, kdy společně vykonávali vazbu. V době, kdy

byli spolu na cele, Pavel N. říkal, že je nevinen, že neudělal nic z toho, z čeho byl obviněn. Zmiňoval se například o tom, že jeho otec a současná manželka se mohli stát obětí loupeže nebo podobného činu. Z jeho strany padlo i to, že mohlo dojít k vzájemnému konfliktu mezi oběma manželi, v důsledku čehož se pohřešují. O projednávaných událostech se ale s Pavlem N. bavili jen v obecné poloze. V rámci takové diskuze mohlo zaznít i to, že to udělal jeho otec, který se teď někde ukrývá. Na bližší okolnosti diskuze si ale nepamatuje, uběhla totiž již delší doba. Pavel P. podle svého vyjádření vazbu opustil někdy v únoru roku 2010. Poté od Pavla N. dostal asi jeden dopis. Byly v něm pouze běžné fráze, byl koncipován jen všeobecně. Jestliže není schopen o věci hovořit podrobněji, souvisí to s tím, že záležitosti z té doby si vytěsnil z hlavy. Svědkovi se nevybavilo, že by jej Pavel N. v souvislosti s jeho odchodem z vazby něčím zaukoloval. Jen velmi obecně a neurčitě konstatoval, že se s Pavlem N. bavili v tom duchu, že pokud by někdy potřeboval pomoci, může kontaktovat jeho matku. Pavel N. mu nabídl finanční pomoc na překonání tíživé situace, ve které se nacházel. Už si nevzpomíná, jakou roli v tom mohla hrát matka Pavla N., zřejmě měla mít nějaké naspořené peníze, nebo něco podobného. V tomto smyslu tedy matka měla možnost půjčit mu nějaké peníze. Nebavili se o konkrétní částce. Nabídku Pavla N. vyslechl, poděkoval mu za ni, neuvažoval ale o tom, že by ji využil. Matku Pavla N. nikdy nenavštívil. K návštěvě nebyl důvod, neuvažoval totiž nikdy, že by nabídku Pavla N. využil. Nabídku Pavla N. nechtěl přijmout hlavně proto, že by tímto způsobem vyloukal klín klínem, vznikl by mu nový dluh, který by musel zaplatit, takže šlo o situaci, která z jeho pohledu nic neřešila. Dále svědek vypověděl, že se mu vybavuje pouze to, že Pavel N. hovořil o tom, že má navštívit jeho matku, neví ale konkrétně, z jakých prostředků mu pomoc měla být poskytnuta. V rámci diskuzí, které s Pavlem N. vedl, padla nějaká informace o kartách, neví ale, jestli to byly karty otce, neví, či konkrétně to karty měly být. Neví, či prostředky na kartách měly být. Svědek v hlavním líčení vyloučil, že by jej Pavel N. jakkoli ovlivňoval, jak má vypovídat.

V další části této výpovědi Pavel P. vyslovil předpoklad, že rozhovory, které s Pavlem N. vedl ve věznici, byly monitorovány. Ví, že se hledala těla pohřešovaných a že policisté potřebovali něco zjistit. Bylo mu něco naznačeno, že ve vztahu k Pavlu N. ve věznici bude působit jako volavka. Takto se zřejmě vyjádřila policie. Přímo mu ale v tomto směru nikdo nic neřekl. Že by to tak mohlo být, pochopil i toho důvodu, jak s ním ve vězení „šibovali“. Osobně nikomu neslíbil, že od Pavla N. bude zajišťovat nějaké informace. Na otázku, jestli v době, kdy byl ve výkonu vazby, při diskuzích s Pavlem N. někdy přišla řeč na to, že má jít vybírat z platebních karet jeho otce peníze, svědek odpověděl, že to už si nepamatuje. Proto mu byly předsedou senátu přečteny pasáže výpovědi, kterou učinil v přípravném řízení, které se právě této problematiky týkaly. Na čtené Pavel P. reagoval tak, že od události uběhl už jeden rok, nevzpomíná si, co předtím řekl. Na ty události si nepamatuje proto, že se je snažil vytěsnit ze své hlavy. Na opakované čtení údajů, které vypověděl v přípravném řízení, Pavel P. reagoval prohlášením, že jestli to tak řekl, že tak to je. Dnes si na to ale nevzpomíná. Na otázku, kde se karty měly nacházet, jestli v domě, či bytě jeho matky, resp. v otcově domě, svědek odpověděl, že asi v domě otce. Neví to ale přesně. Neví, proč by za takového stavu pro karty měl jít za matkou Pavla N. K té problematice se blíže nedokáže vyjádřit, nevěnoval jí totiž pozornost. S ohledem na způsob, jak svědek i v této fázi v hlavním líčení vypovídal, byly znovu čteny pasáže z přípravného řízení, kde se podrobně vyjadřoval k tomu, kdo mu karty měl poskytnout, koho měl kontaktovat. Reagoval na to tak, že to bylo všechno od policie, co říkali. Policie jej doma navštívila, v podstatě mu nějakou takovou verzi řekli, korigovali jeho výslech, nebo výpověď. Jeho výslech odpovídá realitě, ale tak, jak tu konkrétní situaci vyhodnotil. Jestliže se domnívá, že karty,

pro které ho Pavel N. vyslal, byly v domě otce, souvisí to s tím, že také on osobně má věci tam, kde bydlí, tzn. doma. Na otázku, jak to do tohoto schématu zapadá údaj o kontaktování matky, obžalovaného svědek odpověděl, že tady nešlo o to, aby tu situaci hodnotil. Na otázku, zda to byla policie, která po něm při výslechu chtěla, aby řekl, že Pavel N. se mu svěřil s tím, že má jít za jeho matkou, svědek odpověděl, že to mu policie neřekl, řekl mu to on. Policie po něm prakticky chtěla pouze to, aby učinil výslech nebo výpověď. Při své tehdejší výpovědi vypověděl to, co si v té době myslel. Policisté v době, kdy jej vyslýchali, věděli o těch kartách. Napadlo jej, že ve věznici byli odposloucháváni. To jej napadlo už v době, kdy byl s N. na cele.

Jako svědek byl vyslechnut **Ing. Zbyněk M.** V přípravném řízení se tak stalo dne 19.11.2009. Z vyjádření svědka lze dovodit, že je sousedem poškozených Miloslava a Zdeňky N. V sobotu dne 7.11.2009 jel s dcerou, manželkou a její kamarádkou z Přerova do Holešova, na akci, kde se měly vyhlášovat výsledky jezdecké sezóny roku 2009 zlínské oblasti. Jeho dcera tam přebírala nějakou cenou. Z Přerova odjízďeli kolem 17:20 hodin. Když odjížděl, v místě bydliště, ani v jeho okolí, neviděl nic zvláštního. Jejich pozemek sousedí přímo s domem manželů N. V Holešově se zdrželi asi do 01:30 hodin dne 8.11.2009, kdy odjížděli zpět do Přerova, do místa bydliště. Vozidlo řídila manželka, sám seděl vedle ní na pozici spolujezdce. Vzadu pak seděla jejich dcera a její kamarádka. Do Přerova přijeli kolem 02:20 hodin, nebo těsně před touto hodinou. Nedaleko od místa svého bydliště zaregistrovali, jak z ulice xxx přijíždí vozidlo Škoda Felicia combi. Jelo ve směru od zemědělské školy. Šlo o vozidlo světle zelené barvy, které jednoznačně připomínalo vozidlo jeho souseda N.. Když se k nim to vozidlo přiblížilo, na místě řidiče jednoznačně poznal syna pana N. Na řidiče přijíždějícího vozu bylo vidět, neboť tento automobil byl osvětlen světly jejich vozidla. V tom voze, který přijížděl, nespátřil žádnou jinou osobu. Přesněji, nespátřil žádnou sedící osobu, ležící osobu by totiž neviděl. Vozidlo, které bylo řízeno N. mladším, odbočilo směrem do sídliště, to je ve směru k zúžené komunikaci, po které přijeli. Sami pokračovali na cestě k jejich domu. Po příchodu domů šli hned spát. Situaci, kdy syn souseda N. řídil jeho vozidlo, považoval za nestandardní. Proto, po příjezdu domů, vizuálně prohlédl dům svého souseda, nezjistil ale nic podezřelého, v domě se nesvítilo. Nestandardnost situace, kterou viděl, spatřoval v tom, že jak souseda znal, vozidlo by synovi dobrovolně nikdy nepůjčil. Souseda a jeho syna totiž zná asi od roku 1986. Tehdy získali stavební parcelu v jeho přímém sousedství. N. tam se svým synem také zahájil stavbu domu. Syn mu při stavbě výrazně pomáhal. Registruje, že někdy kolem roku 1993 nebo 1994 se jeho soused podruhé oženil. V té době stavba domu ještě nebyla ukončena, vše na stavbě probíhalo i v době druhého manželství. Ze druhého manželství se N. narodila dcera. V tu dobu vztahy mezi Pavlem N. a jeho otcem vnímal jako dobré, nepozoroval žádné neshody. Ví, že v mezidobí přišel jeho soused o práci, protože žádnou, která by odpovídala jeho představám, nemohl sehnat, odjel za prací do USA. Předtím, než do Ameriky odjel, v domě bydlel jeho soused se svým synem, druhou manželkou a jejich dcerou. I tehdy se mu rodinné vztahy jevíly jako standardní. V době pobytu souseda v USA se v domě začal objevovat přítel paní N., se kterým později začala žít. Ten muž potom v domě, asi po dvou letech, tam začal také žít. N. se s USA vrátil asi po třech letech, v roce 1997. Situaci hodnotí tak, že poté, co N. zjistil stav věci, se snažil urovnat vztah s manželkou, to se mu ale nepodařilo, došlo k rozvodu. Někdy v té době znovu odjel do USA. Po návratu z druhého pobytu v USA mu N. starší sám řekl, že se vrátil proto, aby dořešil majetkové vyrovnání se svou druhou manželkou. Právě po druhém návratu N. s USA se začaly vyhrcovat jeho vztahy se synem, syn se totiž postavil na stranu jeho druhé manželky. Mezi N. a jeho synem docházelo k hádkám, které slyšel i on na svém pozemku. Je pravdou, že N. se hádal i se svou druhou ženou. N. starší se mu

svěřil s tím, že jeho syn se v řízení u soudu postavil proti němu. Pokud ví, majetkové vyrovnání proběhlo tak, že dům byl přičknut N. staršímu. N. s rodinou i svým přítelem se z domu odstěhovala bez konfliktu. N. starší jej ale informoval o tom, že syn se z domu dobrovolně odstěhovat nechce. Protože to odmítal, nakonec došlo k exekučnímu vystěhování za asistence policie. V tu dobu se mu již N. starší začal zmiňovat o častých konfliktech, které se synem měl. Pavel N. se z domu odstěhoval asi před dvěma lety, to bylo před započítím další fáze rekonstrukce domu. Před odstěhováním došlo ještě k nějakému fyzickému konfliktu mezi N. starším a jeho synem. O tomto konfliktu nic bližšího neví. Od té doby Pavla N. vlastně už neviděl. Viděl ho až v té situaci, kdy kolem něj projížděl v otcově automobilu. To vše jsou důvody, pro které jej ta situace zaujala.

V průběhu této výpovědi Ing. Zbyněk M. upřesnil, že v kritickou dobu předmětné vozidlo viděl poprvé na vzdálenost asi dvaceti metrů. Říkal si, kam N. starší v tuto dobu může jet. Předpokládal totiž, že vozidlo nemůže řídit nikdo jiný. Nikdy v minulosti nezaregistroval, že by toto vozidlo řídil někdo jiný. Že jde o automobil jeho souseda, poznal podle vzhledu vozidla, jeho barvy, typu vozidla, drobných poškození a podle značky. Navíc je přesvědčen, že takové vozidlo v blízkosti jeho bydliště neměl nikdo jiný. Na autě registroval i takové detaily, jako je drobné poškození karoserie. V době, kdy viděl automobil řídit syna svého souseda, byl tento člověk oblečen do nějaké lehké bundy. Na jízdě samotné tohoto vozidla nebylo nic zajímavého, šlo o standardní způsob řízení. Nevšiml si, že by toto vozidlo bylo nějakým zvláštním způsobem znečištěno. Protože zná situaci na místě, je toho názoru, že z pozemku jeho souseda se vozidlem nedá odjet, aniž by byla otevřená brána oplocení. Jeho soused byl sváteční řidič, vozidlo vždy parkoval v garáži. Vozidlo svého souseda pak viděl v následující době ještě jednou, v pondělí dne 9.11.2009, když kolem 8:00 hodin jel do své práce v Čekyni. Vozidlo bylo zaparkováno na kraji příjezdové komunikace směřující k bývalému areálu ZD Kokory v obci Čekyně, již zde byli policisté. Teprve v tuto chvíli si uvědomil, že toto vozidlo viděl na stejném místě zaparkované již v neděli dne 8.11.2009, někdy před 18:00 hodin. V neděli, v uvedenou dobu, zde viděl zaparkované další vozidlo. U vozidla svého souseda v tu neděli nikoho neviděl.

Závěrem této výpovědi se Ing. Zbyněk M. vyslovil ke svým vztahům, které měl s Pavlem N. Uvedl, že nikdy neměli mezi sebou nějaký spor, znali se pouze jako sousedé. S jeho otcem rovněž nikdy nebyli ve sporu, a to ani v době, kdy vedle nich stavěli svůj dům. Je fakt, že v průběhu řízení, jako účastník, uplatil námitku k zastínění svého pozemku. Výsledkem toho řízení byla dodatečná úprava projektové dokumentace. Osobně by tuto situaci ani nenazval nějakým sporem. Neregistruje, že by mu někdy tento moment někdo z rodiny N. nějakým podstatnějším způsobem vytýkal. Ing. Zbyněk M. dále uvedl, že podávala svědeckou výpověď řízení, které bylo vedeno mezi jeho sousedem a druhou manželkou ohledně majetkového vypořádání. Jeho výpověď směřovala k určení rozestavěnosti domu v době sňatku s druhou ženou.

V hlavním líčení byl svědek Ing. Zbyněk M. vyslechnut dne 22.6.2011. Tehdy nevypovídal úplně identicky, jako před policejním orgánem, v mnohém byl ale jeho popis obdobný. Mimo jiného zmínil, že konfliktní situace, ke které došlo mezi Pavlem N. a jeho otcem v průběhu roku 2008, byla první, kdy mezi nimi došlo k fyzickému napadení. Předtím mezi nimi docházelo jen k nějakým slovním výměnám. Ví, že po tom konfliktu utrpěl zranění minimálně Miloslav N., který krvácel v obličeji. Registroval, že Pavel N. se držel za ruku, vypadalo to na

zlomeninu, nebo něco podobného. S odstupem času jej o tomto konfliktu informoval Miloslav N. Řekl mu, že byl synem napaden v garáži nůžkami na plech. Právě tímto mechanismem mu bylo způsobeno zranění v obličeji. Příčinou sporu byla nějaká hádka, nezná ale přesné detaily. Situace v garáži podle něj mohla souviset s vnitřními vztahy, které v domě panovaly. V době před napadením totiž byl ukončen soudní proces, který byl veden ohledně vyřešení majetkových práv k tomu domu, bylo rozhodnuto ve prospěch Miloslava N. Ví, že N. po ukončení sporu chtěl zahájit rekonstrukci domu a za tím účelem potřeboval vyklidit dům od ostatních uživatelů. V případě konfliktu, který proběhl v roce 2008, se o jeho příčinách a průběhu nebavil s Pavlem N. Nikdy neslyšel o tom, že by Miloslav N. svému synovi nebo dceři vyhrožoval vyděděním.

V hlavním líčení Ing. Zbyněk M. vypověděl, že se se svým sousedem nikdy výslovně nebavil o tom, jestli po odstěhování z jeho domu má syn volný vstup do nemovitosti, jestli tam může chodit a podobně. Ze vztahů, které v posledních letech mezi sebou měli, ale za krajně nepravděpodobné, až přímo vyloučené považuje, že by soused svému synovi umožnil vstup do toho objektu. Pokud Pavel N. tvrdí, že v poslední době došlo k podstatnému zklidnění jeho vztahu s otcem, až k normalizaci jejich vztahů, pokud k tomu došlo, tak úplně někde jinde, ne v lokalitě, kde bydlí. Je toho názoru, že Pavel N. do doby, než byl vystěhován z domku svého souseda, měl klíče od toho domu. Potom jej už tam ale nikdy neviděl. Neví, jestli klíče odevzdal, či neodevzdal. Není mu známo, jestli klíče vůbec odevzdat měl. Po tom, co se stalo, by jej ale překvapilo, pokud by soused nevyměnil zámky, nebo neprovedl překódování. O výměně zámků ale neví nic konkrétního, pouze to dedukuje. Neví, kdo všechno disponoval dálkovým ovládáním od vrat do garáže. V době před rekonstrukcí toto ovládání měli zřejmě všichni uživatelé domu, viděl je totiž, jak přijíždí do garáže.

I v hlavním líčení se pak svědek Ing. Zbyněk M. vyjádřil k době, která z hlediska skutku, jež je oběma obžalovaným kladen za vinu, je nejpodstatnější. Datum 7.11.2009 popsal jako pošmourný, deštivý, listopadový den. Obdobně, jako před policejním orgánem, i v hlavním líčení vypověděl, co toho dne se svou rodinou dělal. Velmi podrobně popsal, jaké byly okolnosti, za kterých viděl řídit vozidlo svého souseda jeho synem Pavlem N. V hlavním líčení opakovaně, výslovně prohlásil, že šlo o vozidlo značky Škoda Favorit Combi. I v hlavním líčení svědek vyjmenoval faktory, na základě kterých poznal, že jde o vozidlo jeho souseda. Dodal, že to, co popisuje, zaregistrovala jeho manželka, děti to neviděly, pravděpodobně seděly vzadu, byly unavené a pospávaly.

V průběhu výslechu byly svědkovi k nahlédnutí předloženy fotografie žurnalizovaná na č. l. 95-106. Zde je dokumentován náleznost vozidla poškozeného na Čekyňském kopci dne 9.11.2009. Svědek ve vztahu k pořízené fotodokumentaci konstatoval, že zachycuje vozidlo, které na té cestě bylo nalezeno. Za svou chybu označil, pokud v předchozích fázích svého výslechu o tomto vozidle hovořil jako o vozu Škoda Favorit. Jde o Felicii combi, vozidlo Miloslava N. Tu chybu učinil proto, že jeho soused měl vícero vozidel, předtím měl vozidlo Favorit. Pavla N. jednoznačně viděl v tom vozidle, které je zachyceno na fotodokumentaci. Svědek uvedl, že vzájemná podoba mezi sousedem a jeho synem je limitovaná tím, že jsou generačně od sebe. Nezná přesné datum sousedova narození, ten mu ale už v roce 2009 sdělil, že si užívá starobní důchod, nezná datum narození Pavla N., podle něj má ale něco přes třicet let, takže rozdíl mezi oběma musí být zřejmý na první pohled.

Z výpovědi, kterou Ing. Zbyněk M. učinil v hlavním líčení, je zřejmé, že by pro něj bylo výrazným překvapením, kdyby se ukázalo, že jeho soused i v případě současně projednávané věci někam odjel a nedal o sobě vědět. Je skutečností, že v minulosti byl opakovaně v USA, nicméně minimálně první jeho odjezd byl veřejně deklarovaný a kromě těchto dvou odjezdů do zahraničí nezaznamenali žádné jiné jeho vzdálení se neohlášeným způsobem. Neví o tom, že by jeho soused pobýval někde jinde, než v Americe. Na skutečnosti, že v kritickou dobu viděl Pavla N. řídit osobní automobil jeho otce, svědek setrval v hlavním líčení i poté, co byl opakovaně poučen o trestních následcích křivé svědecké výpovědi.

Dagmar M. byla vyslechnuta pouze v hlavním líčení, které bylo provedeno 21.7.2011. Uvedla, že dlouhodobě registrovala problémy v rodině N. Předmětem sporu byl dům, kde bydleli. Na dům si totiž dělalo právo vícero stran. Je toho názoru, že i Pavel N. chtěl v tom domě bydlet, chtěl, aby mu dům patřil. Na dům si ovšem dělal nárok i N. starší proto, že jej stavěl. Registruje, že i druhá manželka Miloše N. do domu investovala nějaké prostředky. Situace v rodině se začala zhoršovat poté, co N. starší odjel do USA. Tehdy došlo k narušení vztahů mezi manžely, měla pocit, že syn N. více inklinuje k jeho druhé manželce. Když došlo k rozvodu, bylo už jasné patrné, na čí straně Pavel N. stojí. N. starší se dožadoval, aby syn a manželka se z domu odstěhovali. Ví, že v pozdější době k tomu skutečně došlo. Poté, co se jmenovaní odstěhovali, již v domě neregistrovala žádné problémy.

Svědčce uvedla, že si velmi dobře pamatuje na den, co N. zmizeli. I ona popsala, jak s manželem a dcerou navštívili v Holešově oslavu vyhodnocení středomoravské jezdecké ligy. Svědkyně dále vypověděla, že když se vraceli, nedaleko svého bydliště, viděli vozidlo, v případě kterého jí bylo jasné, že to je vůz jejich souseda. Sama řídila jejich automobil, zpomalila, protože v tom místě parkuje automobil a průjezd je komplikovaný. V ten moment světly ozářila okna řidiče protějšího vozu, když ho viděla, zarazilo ji, že vozidlo řídil Pavel N. Přitom předpokládala, že vůz bude řídit N. starší. Pokud Pavel N. uvádí, že s otcem si jsou velmi podobní a mohlo tedy dojít k omylu při identifikaci řidiče, osobně si je jistá tím, koho za volantem viděla. Jistý si je i manžel a také jejich dcera, která seděla za ní. Také ona viděla Pavla N. V autě potom došlo k diskuzi, ona s dcerou asi jako první zmínila, koho viděly, manžel jim to potvrdil. Když přijeli domů, už se nebavili o tom, že viděli řídit vozidlo N. mladšího. Jestli její manžel vypověděl, že jejich dcera Pavla N. neviděla, neví, jak to má vysvětlit, pravděpodobně ji chtěl chránit, chtěl ji ušetřit od té situace. V každém případě ale platí, že i jejich dcera viděla Pavla N.. O tom, že se pohřešují jejich sousedé, se dozvěděla v neděli v podvečer, v zásadě od policie. Manžele N. viděli někdy v týdně, snad ve čtvrtek nebo v pátek. Mezi N. starším a jeho třetí manželkou nezaznamenala žádné konflikty. Myslí si, že zmizení sousedů může být důsledek vyvrcholení sporů, které tam byly. Myšlenka, že by se N. s manželkou sbalili a někam odcestovali, je jí cizí. Myslí si, že by jim soused řekl, že odjede. Nebyl to jeho styl se sebrat a odejít. Nechce se jí věřit ani verzi, že by událost byla důsledkem domácího násilí mezi N.

Jako svědkové byli vyslýcháni též policisté, kteří se podíleli na objasňování věci před zahájením trestního stíhání, respektive následně realizovali jednotlivé procesní úkony.

Jako svědek byl vyslechnut prap. Michal D.. Policejní orgán úkon provedl dne 16.3.2010. Svědek uvedl, že je zařazen jako inspektor na obvodním oddělení Policie ČR Přerov 2. Dne 8.11.2009 sloužil noční službu, nastupoval kolem 18,00 hod. Od dozorčí služby se

dozvěděl, že bylo oznámeno pohřešování manželů N. Na základě pokynu dozorčího se vypravili i s kolegou k domu, kde tito manželé bydlí. Ohlídka nebylo zjištěno násilné vniknutí, dům vypadal, že v něm nikdo není. Na zvonění, resp. bouchání nikdo nereagoval. Po ohlídce domu se vrátili na základnu, kde prováděli šetření u rodinných příslušníků. O něco později byli dozorčí službou opět vysláni k rodinnému domku manželů N., aby provedli šetření u sousedů. Od sousedů, kteří mají s domem N. společný plot, se dozvěděli, že při svém návratu v časných ranních hodinách, někdy kolem jedné či druhé hodiny ráno, se na křižovatce, poblíž bydliště, střetli se zeleným vozidlem Škoda Felicia Combi, poznali, že jde o vůz pohřešovaného, vozidlo řídil jeho syn Pavel N. Soused, který mu to říkal, zmiňoval, že ho úplně zamrazilo, protože ví, že N. by synovi vozidlo nikdy nepůjčil vzhledem k jejich dlouhodobým sporům. Na základě této informace bylo rozhodnuto, že jejich hlídka zůstane na místě u domu, zjistí, zda někdo z rodiny má klíče. U oznamovatelky a jejího bratra bylo zjištěno, že klíče nemají. Dozorčí zjistil, že klíče od domu by mohl mít Pavel N. Za Pavlem N. poslal dalšího policistu. Následně se od dozorčího dozvěděli, že Pavel N. klíče údajně nemá. V té době se už stmívalo. Učinili další ohlídka domu, zvenčí, přes okna, svítili dovnitř domu. Kolega, který svítil přes sklo vstupních dveří, zjistil, že v chodbě domu to vypadá, jako by zde byla rozlita nějaká tekutina. Leželo tam něco, co připomínalo postavu. Proto se rozhodli, že na hasiče, kteří dům měli otevřít, nebudou čekat a do domu vstoupí násilím. Syn pohřešované rozbil část skleněné výplně dveří, vzniklým odporem bylo vidět, že za dveřmi byla kaluž krve. Osobně pak protáhl ruku dírou v rozbité skleněné výplně dveří a odemkl je klíčem, který byl zevnitř. Když dveře otevřel, posvítil si dovnitř. Viděl, že na zemi se nachází krev, hned za dveřmi pak ležela bunda nebo kus oděvu. V chodbě u schodů vedoucí do prvního patra stál oranžový nebo žlutý plastový kbelík, v němž byl hadr a červeně zbarvená tekutina. Všiml si, že i stěny byly postříkané od krve, resp. červené tekutiny. V chodbě byl nepořádek, vypadalo to tam jako po nějakém souboji. Vstoupil do domu, neboť bylo dáno podezření, že by se zde mohla nacházet nějaká zraněná osoba, případně pachatel. Dům prošel, pozornost věnoval tomu, aby nezničil případné stopy. V domě ale nikdo nebyl. V domě na nic nesahal. Když vyšel z domu, informoval operační středisko o tom, co zde viděl. Bylo rozhodnuto, že dům mají zajistit do příjezdu výjezdové skupiny. Do té doby pak do domu nikdo další nevstupoval. Zevní prohlídkou domu bylo zjištěno, že všechny vchody jsou uzamčeny, rovněž okna domu byla zavřená. Svědek si již nevzpomněl, kdy úplně poprvé prováděl ohlídka domu xxx, bylo to ale na pokyn dozorčí služby, která nastupovala v 19,00 hod. V době první ohlídky byla relativně dobrá viditelnost, bylo ještě světlo, ale stmívalo se. Neví, v kolik hodin prováděli druhou ohlídka, to již ale byla tma. Dodal, že Pavla N. zná, byl již u prvního případu, kdy napadl kleštěmi na plech svého otce. U tohoto prvního konfliktu byl přímo na místě, k šetření jim to předala rychlá záchranná služba s tím, že zasahují u domu N., kdy došlo k napadení otce synem. Pavel N. tehdy stál před brankou, nebo už na ulici, u plotu, držel v ruce nůžky na plech. Rychlá záchranná služba již na místě ošetřovala jeho otce. Případ se tenkrát předával kriminální službě. S Pavlem N. tehdy mluvil, přesně si nevzpomíná, co jim řekl. Byla řeč o tom, že měl rozpor se svým otcem, že přišel do domu, že se ohledně něčeho chytli slovně, pak neví, co se stalo, prostě ho těmi nůžkami několikrát udeřil. Je možné, že se Pavel N. zmiňoval o tom, že otec ho měl předtím napadnout. Svědkovi se již nevybavilo, jestli si tehdy Pavel N. stěžoval, jestli při útoku otce utrpěl nějaká zranění. Pokud jde o záležitost, kdy bylo nahlášeno pohřešování manželů N., o věci se s Pavlem N. nebavil. To, že byl v domě poškozených, byl jediný úkon, jak na věci participoval. Pak už dům jen zajišťoval do příjezdu krajského výjezdu. Nepodílel se ani na vlastní domovní prohlídce.

Jako svědek byl vyslechnut **prap. Tomáš J.** Policejní orgán úkon realizoval dne 17.3.2010. Svědek uvedl, že služebně je zařazen jako inspektor na obvodním oddělení Policie ČR Přerov 2. Dne 8.11.2009 měl ranní směnu jako řidič. Služba trvala do 19,00 hod. Kolem 17,00 hod. se dostavila paní S., dcera paní N., chtěla poradit, co dělat, říkala, že nemůže nijak zkontaktovat svou matku. Říkala, že byli v domě, resp. u domu matky, zvonili, dívali se zvenku dovnitř, nikdo tam ale nebyl. V garáži se nenacházelo jejich vozidlo. Říkala, že matka s manželem se měli zúčastnit nějaké rodinné oslavy, na kterou nepřišli. Pokoušela se jim dovolat, ovšem bez úspěchu, jejich telefony nebyly dostupné. Oznamovatelka vylučovala možnost, že by její matka s manželem někam odjeli. Za takového stavu se sami pokoušeli několikrát volat na telefony manželů N., čísla jim poskytla paní S. I jim se ale telefony hlásily jako nedostupné. Osobně provedl telefonické prověrky v nemocnicích, zda zde manželé N. nebyli hospitalizováni, či ošetřeni, ovšem s negativním výsledkem. Bylo také zjištěno, že manželé N. neměli dopravní nehodu. Osobně později v počítači našel telefonní číslo na Pavla N. Číslo tam bylo z toho důvodu, že Pavel N. v minulosti několikrát byl na policii oznamovat nějaké věci. Když na telefonní číslo Pavla N. zavolal, telefon přijala jeho matka. Řekla mu, že Pavel je ve sklepě, kde maluje, že si má zavolat zhruba za pět minut. Při opakovaném telefonátu již hovořil s Pavlem N. Vysvětlil mu situaci, že se rodina s jeho otcem nemůže spojit, ptal se jej, jestli neví, kde by se otec mohl nacházet. Pavel N. reagoval tak, že otce viděl naposledy asi čtrnáct dní zpátky v nemocnici. Již tehdy Pavel N. říkal, že jeho otec v minulosti několikrát odcestoval, nikomu nic neřekl a například z USA se vrátil až po čtyřech letech.

V hlavním líčení byl tento svědek vyslechnut dne 14.9.2011. Vypovídal obdobně, jako v přípravném řízení. Dodal, že když s Pavlem N. telefonoval, působil na něj klidně, nebyl rozrušen, působil na něj jako vždy.

Jako svědek byl vyslechnut **pprap. Vladimír K.** V přípravném řízení se tak stalo dne 17.3.2010. Svědek uvedl, že dne 8.11.2009 měl noční směnu od 19,00 hod. do 7,00 hod. Sloužil společně s kolegou prap. Vladimírem P., který vykonával činnost dozorčí služby na obvodním oddělení PČR Přerov 2. Sám tehdy působil na pozici řidiče a zpracovatele, tzn. šetřil události, které napadly. V průběhu služby se dozvěděl, že je pátráno po pohřešovaných manželech N. Oznámení o pohřešování učinila dcera paní N. Ví, že kolegové prověřovali jejich bydliště. Právě kolegové od někoho ze sousedů manželů N. zjistili, že v noci, kolem 02,00 hod., viděli syna pana N. odjíždět vozidlem Škoda Felicia, které patřilo pohřešovanému. Od sousedů bylo zjištěno, že jim právě tato situace přišla divná, protože N. st. neměl se synem dobré vztahy a svoje vozidlo by mu tedy nepůjčil. Na základě tohoto poznatku proto jel do bydliště Pavla N., kde jednal s jeho matkou. Ta mu řekla, že synovi není dobře, že s nimi nikam nepojede. Dozvěděl se od ní ale, že má klíče od otcova domu a že by tyto klíče zapůjčil. Jestliže se obrátili na Pavla N., souviselo to s tím, že existovala obava, že N. st. se mohlo něco stát, nebyla vyloučena potřeba vstupu do domu, a to chtěli realizovat za přítomnosti rodinného příslušníka. Navíc jediný měl od domu klíče. Původní verze se ale změnila. Následně novou skutečnost, že Pavel N. s nimi nepůjde, konzultoval s dozorčím. Došli k závěru, že si od něj mají alespoň vypůjčit klíče a jet k domu otce, kam se dostavila oznamovatelka, tzn. dcera paní N.

Když přijeli k Pavlu N., za okamžik přišla jeho matka a řekla mu, že žádné klíče nevydá, že je nemá. Zdůvodňovala to tím, že syn je zahodil, že žádá právního zástupce. Proto odjel k domu, kde bydleli manželé N., bez těchto klíčů. Tehdy tam vedle jeho kolegů byla

oznamovatelka, její sourozenec, celkem tam byli z té rodiny tři lidé. Jeden z kolegů, který prohlížel dům zvenčí, volal, že za dveřmi, přes skleněnou výplň vidí nějakou červenou nebo oranžovou barvu. Když si na vstupní dveře do domu pořádně posvítili, viděli v jejich spodní části krev, resp. kapky krve. Došlo k rozbití skleněné výplně dveří v oblasti pod zámkem a dírou pak jasně viděli, že v předsíni je krev. Jeden z kolegů odemkl dveře klíčem, který byl v zámku zevnitř. Osobně se pak podílel na zajišťování domu a jeho okolí, kolega, kterým byl Michal D., vstoupil do domu. Prošel dům a hledal těla. Zjistil ale, že v domě nikdo není. Sám viděl, že na podlaze předsíně je tratoliště krve, byly tam nějaké šmouhy, působilo to dojmem, že tam někdo uklízel. Viděl tam stát na zemi oranžový plastový kbelík. Viděl také, že na nějaké skřínce, nebo botníku, jsou položeny poškozené brýle. Další pozornost interiéru domu nemohl věnovat, protože s kolegou musel bránit rodinným příslušníkům, kteří na místě byli, vstupu do domu. Současně je museli uklidňovat. Například oznamovatelka dostala hysterický záchvat. Pak na místo dorazil kriminalistický technik, který situaci vyhodnotil a na místo byl povolán krajský výjezd. Ví, že další policejní hlídka, tentokrát z obvodního oddělení Přerov 1, Pavla N. zajistila a převezla na služebnu k podání vysvětlení ve věci pohřešovaných.

V hlavním líčení byl svědek pprap. Vladimír K. vyslechnut dne 22.6.2011. Rovněž on vypovídal obdobně, jako v přípravném řízení. Dodal, že sám v domě pohřešovaných nebyl. Svědek též uvedl, že si již nevzpomíná, jestli obžalovanou bylo nějak komentováno, že jim ty klíče nedá.

Jako svědek byl vyslechnut pprap. Vladimír P.. V přípravném řízení se tak stalo dne 7.3.2010. Svědek uvedl, že 8.11.2009 nastupoval noční směnu před 19:00 hodin. Měl vykonávat funkci dozorcího. Již při předání směny se dozvěděl, že bylo nahlášeno pohřešování manželů N. Jejich směna pak pokračovala v prověřování této věci. Svědek mimo jiného uvedl, že telefonicky kontaktoval N. mladšího. Ten mu do telefonu sdělil, že klíče od domu svého otce má, je ochoten dům otevřít. Domluvil s ním, že k němu pošle policistu, aby ho k domu pohřešovaných dovezl. Policista, zřejmě jim byl K., k Pavlu N. sice odjel, vzápětí jej ale informoval, že Pavel N. s policisty nikam nepůjde a klíče od domu jim nedá. Ví, že někdy v této době také došlo k násilnému vstupu do obydlí manželů N., přesné podrobnosti se mu již ale nevybavily.

Tento svědek byl v hlavním líčení vyslechnut dne 22.6.2011. Vypovídal obdobně, jako v přípravném řízení. Dodal, že nemá ponětí, co vedlo ke změně původního stanoviska, že Pavel N. klíče od domu svého otce má a že dům policistům otevře. V průběhu telefonátů, které vedl, registroval, že zazněl údaj, že Pavel N. má být nemocný. Tuto informaci získal při druhém telefonátu.

V přípravném řízení byl dne 8.7.2010 jako svědek vyslechnut nstržm. Miroslav T.. Svědek uvedl, že s kolegou S. vykonával kritického dne noční směnu. Šlo o běžnou hlídkovou činnost. Kolem 19:00 byli požádáni stálou službou obvodního oddělení Přerov 2, aby provedli ve věci pohřešovaných manželů N. prověrku, nějaké šetření u jejich rodinných příslušníků. Požadované provedli, na výsledek si již nepamatuje. Kolem 21:00 v radiostanici zaslechli, že hlídka, která prováděla šetření kolem domu pohřešovaných, měla pod dveřmi domu zahlédnout nějakou krev. Dozvěděli se, že dům byl otevřen, je však prázdný, nachází se zde velké množství krve. Protože byl vysloven předpoklad, že pohřešovaní se mohli stát obětí násilného trestného činu, rozběhlo se šetření, které směřovalo zejména ke zjištění, kde by se pohřešovaní mohli

nacházet. Operačním důstojníkem byli s kolegou pověřeni, ať jedou do místa bydliště bývalé manželky pana N. Ví, že na té adrese bydlel i syn pohřešovaného. Právě Pavel N. byl považován za osobu, od které bylo možné získat největší množství aktuálních informací o jeho otci. Byli požádáni, aby Pavla N. vyzvali k tomu, aby se dostavil na obvodní oddělení policie Přerov 2 k podání vysvětlení. Když přijeli do domu, kde Pavel N. s matkou bydlel, zazvonili, branka byla zamčená. V kontaktu byli nejdříve s Hanou N., která říkala, že vlastně ani neví, proč přijeli. N. opakovala, že má s policií špatné zkušenosti a pro syna chce advokáta. Začali jí vysvětlovat, že se pohřešují manželé N. a že by se potřebovali dozvědět co nejvíce informací. N. jim říkala, že syn jim nic říct nemůže, že je vážně nemocný, že je upoután na lůžko po celý den, že je zabalený v peřinách, zkrátka s nimi nemůže mluvit. Svědkovi se již nevybavilo, zda jim N. řekla diagnózu onemocnění svého syna. Po nějaké době jim N. řekla, ať jdou k nim do domu. Neví, kdo jim otevřel, v chodbě domu už ale stáli oba, tedy i Pavel N. Ten se jich nejdříve ptal, kvůli čemu tam jsou a o co se jedná. Informovali ho, co prošetřují, požádali jej o aktuální informace, fotografie a podobně. Pavel N. jim řekl, že otce nenavštěvuje, že s ním má špatné vztahy. Do toho neustále vstupovala paní N., která zřejmě nechtěla Pavla N. samotného nechat hovořit a odváděla řeč jinam. Co se týče posledního kontaktu, někdo z těch dvou řekl, že jej potkal asi před čtrnácti dny na městě. Řekli, že je rozhodně nenavštěvují, že k nim do domu nechodí. Uváděli, že pohřešovaní mohli odcestovat do Ameriky. Už se stalo, že N. do Ameriky odjel a nedal o sobě vědět. Svědek dodal, že v průběhu doby se od kolegů dozvěděli, že z garáže pohřešovaných mělo zmizet i jejich auto. Ptali se jich i na toto vozidlo, Pavel N. na to reagoval tak, že má svoje vozidlo, otcovým vozem nejezdí. Během rozhovoru oba dotazovaní sami od sebe, spontánně, uváděli, že jim pohřešovaní zkazili život, že mají barák, milióny a podobně a oni nemají nic. Pavel N. se pak podvolil jejich výzvě a souhlasil s tím, že se dostaví na obvodní oddělení PČR v Přerově 2. Současně jim říkal, že pokud ho podezírají, že s N. něco udělal, že nemá co tajit, že se klidně mohou porozhlédnout po domě. Šel s nimi a ukazoval jim jednotlivé místnosti, byli dokonce i v garáži, zpřístupnil jim své vozidlo. Prohlídku prováděli pouze vizuálně, v ničem se nepřehrabovali. Proběhla pouze na základě souhlasu Pavla N. S N. takto mohli jednat asi hodinu, mohlo to být i 90 minut. Když byli na odchodu, šli k botníku do chodby, kde se Pavel N. začal obouvat. N. ho ale zarazila a zvýšeným hlasem na něj volala, aby si vzal jiné boty. Říkala, že je má od bláta, jak byl odpoledne na zahradě. To jej zarazilo, protože si N. odporovala, když jim před tím říkala, že její syn celý den ležel. Pak byl Pavel N. převezen na oddělení, kde si ho převzal jiný policista.

Dále svědek v této výpovědi uvedl, že následně se spolupodíleli na pátrání po obou pohřešovaných a jejich vozidle, dělali různé prověrky. Kolem 02:00 hodin je operační důstojník zaukoloval tím, aby i matku Pavla N. zajistili k podání vysvětlení v téže věci. Když k ní přijeli domů, zvonili i vícekrát na zvonek, bylo to slyšet až na ulici. Nikdo však na zvonění nereagoval. Operační důstojník jim řekl, že mají zůstat poblíž a za malou chvíli se o kontakt pokoušet znovu. Sotva poodjeli s vozidlem od domu, vyšla N. s nějakou igelitkou, vzala si jízdní kolo a rozjela se k parku Michalov. Zatímco oni měli dobrý výhled na dům, N. je vidět nemohla. Vydali se na N., když ji zastavili, řekli jí, že s ní potřebují mluvit. Ona jim sdělila, že má stejně namířeno na obvodní oddělení PČR Přerov 2. Směr na Michalov je ale v opačném směru než konkretizované obvodní oddělení. N. s převozem na toto oddělení souhlasila. Předali ji policistům a sami pokračovali v hledání pohřešovaných a jejich vozidla.

Kolem 04:00 hodin se pak dozvěděli, že hledané vozidlo pohřešovaných bylo nalezeno na tzv. Čekyňském kopci. Sami prohlíželi okolí Přerova, pohřešované ale nenašli. Svědek upřesnil, že když zajistili Hanu N. k podání vysvětlení, neprohlíželi obsah igelitové tašky, kterou s sebou měla. N. jim říkala, že synovi veze nějaké oblečení. Když tašku na oddělení odložila, všiml si, že je tam skutečně nějaký svetr. Když byli s Pavlem N. v kontaktu, jeho stav určitě neodpovídal tomu, jak jej Hana N. popisovala. Když s N. jednali, matka byla nervózní, přišlo mu, že Pavel N. je až nepřirozeně klidný. V průběhu neformální prohlídky, kterou v domě Hany N. provedli, si nevšimli žádných klíčů. Žádné klíče ale ani nehledali. Pouze, když se jí ptali na klíče od domu jejího bývalého manžela, N. řekla, že už tam byla jiná policejní hlídka a ona ty klíče z nervozity zahodila. Oni sami se jí na ty klíče znovu ptali, neví ale, jestli N. mluvila o nějakém konkrétním místě, kde by se mělo hledat. Svědkovy se nevybavilo, zda se k těmto klíčům nějak vyjadřoval i Pavel N.

Nstržm. Miroslav T. byl vyslechnut jako svědek i v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 24.6.2011. Zde vypovídal obdobně, jako před policejním orgánem. Dodal, že při hovoru se Pavel N. zmínil o tom, že s otcem není dlouhodobě v kontaktu, že se nevidají, mají spolu špatné vztahy. Hovořil i o tom, že mezi nimi došlo i k nějakému konfliktu, který řešily příslušné orgány. Svědek vyslovil předpoklad, že tak, jak vnímal situaci, byli první policejní hlídka, která N. navštívila. Nicméně Hana N. hovořila o tom, že nějaký policisté je navštívili už před nimi. Nepodařilo se zjistit, zda tak tomu skutečně bylo. Svědek v hlavním líčení uvedl, že nepatří mezi běžné reakce osob, které vytěžují, požadavek na zajištění advokáta.

I N. hovořila o tom, že s pohřešovanými mají špatné vztahy, že je připravili o veškerý majetek a podobně. Svědek dodal, že z dřívějšíka neznal majetkové vztahy v rodině N. Setkal se s nimi poprvé v životě. Ve chvíli, kdy se s N. bavili, vůbec nevěděli, o jakém domě je řeč.

Jako svědek byl vyslechnut nstržm. Evžen S. V přípravném řízení se tak stalo dne 8.7.2010. Svědek uvedl, že dne 8.11.2009 měl s kolegou T. noční směnu. Ta trvá od 18:00 do 06:00 hodin následujícího dne. Měli vykonávat hlídkovou činnost. Kolem 19:00 hodin je dozorčí poslal za sestrou poškozeného pana N., měli provést šetření k tomu, kdy ho naposledy viděla. Dozvěděli se, že se neviděli delší dobu. Situaci nahlásili dozorčímu a dále pokračovali ve hlídkové činnosti. Z radiostanice se dozvěděli, že kolegové prováděli šetření kolem domu manželů N. Registrovali, že došlo k rozbití skleněné výplně dveří a že v domě je vidět krev. Následně, kolem 22:00 hodin, je dozorčí poslal kontaktovat Pavla N. Po zazvonění otevřela okno paní N. Řekla jim, že odpoledne nebo k večeru už u nich byli policisté a dále jim řekla, že syn je nemocen, leží, jestli si vybavuje dobře, mluvila dokonce o jeho zápalu plic. N. i za tohoto stavu přesvědčovali, že potřebují s jejím synem osobně mluvit. Nakonec se otevřely dveře domu a vyšel Pavel N., který měl na krku šátek, kašlal a tvrdil jim, že celý den leží. N. vyšla před dům a nechtěla, aby její syn s nimi hovořil bez její přítomnosti. Když se s N. bavili, prořekl se, protože sice tvrdil, jak celý den leží a je nemocen, ovšem pak řekl, že někdy odpoledne dělal na zahradě, hovořil přímo o tom, že zde kopal. Pavel N. akceptoval jejich požadavek, aby se dostavil na obvodní oddělení a sepsal zde výpověď. V té době za nimi dorazila i další policejní hlídka se psovodem. Kolegové jim řekli, že se mají Pavla N. zeptat, zda jim umožní vstup do domu, kde bydlí. N. jim vyhověl, několikrát opakoval, že nemá co tajit a že jim vše ukáže. Skutečně je pak provedl po domě i po garáži.

Z výpovědi svědka lze dovodit, že v další době se podíleli na hledání vozidla poškozeného Miloslava N. To nenašli, dostali další úkol, aby k vytěžení na oddělení přivezli i Hanu N. Situaci, která následovala, svědek ve své výpovědi popsal obdobně, jako učinil jeho kolega T. Svědek dodal, že při řeči, které s N. vedli, se jich zeptali, zda nemají klíče od domu na ulici xxx. N. říkala, že klíče měli, ale vyhodili je. Svědkovi se již nevybavilo, který den klíče měla zahodit, N. ani neřekla, kde by se klíče daly najít. Hovořila jen o tom, že se naštvála a klíče zahodila.

Tento svědek byl v hlavním líčení vyslechnut dne 23.6.2011. Vypovídal obdobně, jako v přípravném řízení. Zde mimo jiného upřesnil, že N. ve vztahu ke klíčům od domu bývalého manžela uvedla, že k nim před nimi přijela nějaká policejní hlídka, že z toho byla vystresovaná, rozčilená, tak ty klíče zahodila. Dodnes se jim nepodařilo zjistit, která hlídka to měla být. Informaci o těch klíčích jim N. poskytla v době někdy mezi 21:00 až 22:00 hodin. Pavel N., když s ním byli v kontaktu, se jim nesvěřil s tím, že toho dne byl v domě svého otce.

Další policisté, kteří se podíleli na jednotlivých úkonech v dané trestní věci, byli vyslechnuti pouze v hlavním líčení.

Ppor. Miroslav T. byl vyslechnut v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 15.9.2011. Vypověděl, že v dané trestní věci se účastnil odběru stop u vozidla. Nedokáže konkretizovat, které stopy odebíral. Ví, že to vozidlo bylo nalezeno na Čekyňském kopci. Ohledáním vozidla byly zajištěny krevní stopy v zavazadlovém prostoru. Ví, že v automobilu zajišťoval pachové stopy. Postupoval v souladu s pokynem, který byl vydán ředitelem pod číslem 9/2009. Svědek připustil, že při zajišťování stop nemusely být použity bezpečnostní sáčky, přičítal to krátké době, po kterou byl v platnosti pokyn, který tuto problematiku řeší. Jestliže jeho jméno je uvedeno i na protokolu o ohledání místa činu, je skutečností, že u domu byl, stál ale pouze na ulici. Dovnitř vstupovali pouze policisté, kteří prováděli ohledání místa činu. On byl na místě s ohledem na funkci, kterou zastával. V domě stoprocentně nebyl, pokud se na protokolu objevuje jeho jméno, je třeba se na to zeptat člověka, který protokol pořídil. Svědkovi se už nedokázalo vybavit, jak se automobil poškozeného dostal do policejních garáží. Lze předpokládat, že vozidlo bylo odtaženo. Na zajišťování stop při ohledání místa činu, to znamená v domě poškozených, pracoval technik S.. Při zajišťování stop v zajištěném automobilu byl na místě přítomen také Miroslav P. Jde o mladého policistu, který se zde zaučoval. Byl tam s dalším technikem J. Oni se ale na zajišťování stop v automobilu nepodíleli, od vozidla stáli v dostatečné vzdálenosti. Na protokole, který souvisí se zajištěním stop v nalezeném automobilu může být P. uveden pouze jako zúčastněná osoba.

Zdeněk Z. byl rovněž vyslechnut v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 15.9.2011. Potvrdil, že jako policista se podílel na úkonech v této věci, vyslychal Hanu N. jako zadrženou a následně s ní prováděl úkony, jako například zajišťování kontrolních pachových stop a podobně. Šel s ní i na techniku, kde byly zajišťovány další stopy z jejího těla. N. při odběru vzorku ze svého těla byla poučena podle zákonných ustanovení a úkonem souhlasila. Odběr byl realizován ve výslechové místnosti na obvodním oddělení v Přerově, Předmostí 2. O úkonu byl proveden zápis, protokol, kde byly zaznamenány podmínky při odebírání pachového vzorku a další údaje. Ví, že předpis, který snímání pachové konzervy upravuje, říká, že by tento úkon měla provádět osoba stejného pohlaví. Při úkonu ale nezasahoval do tělesné integrity zadržené, není toho názoru, že

by pachová konzerva od zadržené byla získaná nezákonným způsobem. U policie je služebně zařazen jak operatívec. Lze za běžnou praxi považovat, pokud operatívec, který je na to zaškolen, realizuje odběr pachových konzerv. Poté, co Haně N. byl odebrán vzorek jejího pachu, přešli na pracoviště kriminalistické techniky, kde jí byly sejmuty otisky prstů a další věci.

V hlavním líčení dne 15.9.2011 byl jako svědek vyslechnut také **nprap. Roman J.** Ten uvedl, že se podílel na odebrání pachových stop na věcech, které byly přineseny z domovní prohlídky. Neví ale, u koho tento úkon byl proveden. Ví, že tam byla nějaká sportovní taška, nějaké registrační značky, přesněji si ale situaci nedokáže vybavit. Ví, že tam bylo zhruba pět nebo šest věcí, ze kterých stopy byly snímány. Při úkonu postupoval ve smyslu pokynu, který danou problematiku řeší. Ochranný pytlík v té době nepoužil, protože tehdy sáčky ještě nebyly. Na ohledání místa činu v dané věci se nepodílel. Přímou se nepodílel ani na ohledání nalezeného vozidla, ví, že ohledání vozidla prováděl policista T. On osobně, s nějakým mladým kolegou, jeho postup sledovali z určité vzdálenosti. Ani tomuto svědkovi se nevybavilo, jakým způsobem se nalezené vozidlo dostalo do policejních garáží.

V hlavním líčení dne 15.9.2011 byl jako svědek vyslechnut také **Tomáš S.** Svědek uvedl, že prováděl ohledání místa činu, to znamená rodinného domu na ulici xxx. Samotného ohledání se účastnil vedoucí krajského výjezdu a nějakí další pracovníci. On se ohledání účastnil jako technik, dalším technikem byl pak S., který mu byl k ruce. Za ohledání jako takové ale odpovídal on osobně. Zajišťoval veškeré stopy, které v domku byly nalezeny. Zajišťoval i pachové stopy. V rámci konzultace s vedoucím krajského výjezdu vytipovali místa, kde se začalo se zajišťováním pachových stop. To je základní pravidlo, primárně se musí zajišťovat právě pachové stopy, aby nedošlo k jejich kontaminaci. Teprve poté, co jsou posbírány snímáče, se provádí další ohledání, při kterém se zajišťují další stopy. Ví, že podle závazného pokynu, který zajišťování pachových stop upravuje, měly být použity ochranné sáčky. Sáčky ale v té době ještě nebyly. Smyslem použití ochranného sáčku je, aby nedošlo k záměně konzervy. Určitě takový sáček nebrání v kontaminaci zajištěné stopy. Je běžné, že se ochranné sáčky nepoužívají, protože na takový materiál nejsou finance. Použití či nepoužití ochranného pytlíku na zajištěnou pachovou stopu jako takovou nemá žádný vliv. Svědek byl seznámen se skutečností, že v protokolu o ohledání místa činu je mimo jiných uveden i jeho kolega T. Uvedl, že si vzpomíná, že T. v domě nebyl. Neví, proč je v protokolu uveden. Sám protokol o ohledání místa činu neseřpisoval. Osobně zajišťoval pachové stopy pouze v rodinném domě poškozených. Ví, že později bylo nalezeno auto manželů N., s tím ale nemá nic společného.

V tomto hlavním líčení byl jako svědek vyslechnut také **Jiří S.** Uvedl, že jako policista je pracovně zařazen na obvodním oddělení Přerov 1. Působí zde jako kriminalistický technik. V konkrétním případě nezajišťoval srovnávací pachové konzervy, ale zajišťoval pachové stopy. Šlo o stopy na elektroměru, nebo plynoměru, který byl umístěn v prostoru před domem. V domě jako takovém nebyl. Pokud si vybavuje, na jiných místech stopy nezajišťoval. Ví, že stopy zajišťoval i v osobním automobilu Miloslava N. Tam se ale nejednalo o pachové stopy, zajišťoval chemické vzorky půdy ze zástěrek vozidla. Ani tento svědek se nedokázal vyjádřit k okolnostem, za kterých se nalezené vozidlo dostalo do policejní garáže.

V hlavním líčení byl dne 15.9.2011 jako svědek vyslechnut také **kpt. Mgr. Ladislav R.** I on konstatoval, že se podílel na úkonech v této věci. Pracuje na odboru krajské kriminálky

v Olomouci a podílel se na vyšetřování případu. Úkonů, které prováděl, bylo několik. Byl na domovních prohlídkách, které byly provedeny v domě na xxx ulici v Přerově. Tady se účastnil jedné domovní prohlídky, pak byl na prověrkách výpovědí. Podílel se i na aktivitách, v rámci kterých se dohledávala těla poškozených a podobně. Na zajišťování stop se možná podílel v rámci prohlídky, která byla provedena v té xxx ulici. Svědkovi se vybavilo, že v domě na xxx ulici mohly proběhnout dvě domovní prohlídky, určitě byl při té druhé. Ví, že se při tomto úkonu našly klíče, které později byly ztotožněny jako klíče poškozené. Pokud jde o první domovní prohlídku v tomto domě, ví, že se odtud odvážela taška, která byla nalezena v půdních prostorách, taška i s dalšími věcmi se odvážela na techniku do Přerova. Jestliže se klíče poškozené nenašly již v případě první domovní prohlídky, souvisí to s tím, že tehdy se žádné klíče nehledaly. Až v pozdější době, když se vytěžovali rodinní příslušníci, respektive osazenstvo nemocnice, kde poškozená pracovala, se zjistilo, že se ztratily klíče, na kterých byl přívěsek fotbalisty. Když se dělala v pořadí druhá domovní prohlídka, konkrétní klíče se zmíněným přívěskem se tam viděly, proto se zajistily.

V hlavním líčení, které bylo provedeno dne 2.11.2011, byl jako svědek vyslechnut **nprap. Jiří S.** Uvedl, že pracuje na územním odboru PČR v Přerově, na oddělení kriminalistické techniky jako kriminalistický technik. V souvislosti s projednávaným případem byl přítomen při ohledání místa činu na ulici xxx. Pro větší časový odstup si již nějaké detaily nevybavuje. Ví, že nastoupil ranní směnu, jeho kolega, pan S., již byl na místě. Osobně byl fakticky jen nápomocen při ohledání místa činu. Veškeré stopy zajišťoval S., spolupracoval s ním při zajištění některých stop. Neúčastnil se na ohledání vozidla poškozených. Svědkovi se vybavilo, že v době, kdy se na místo dostavil, se zde již pohybovali i nějakí ostravští specialisté. Neví, kolik techniků na místě činu bylo. Také tento svědek potvrdil, že v konkrétním případě nebyly použity ochranné sáčky. Tento materiál neměli k dispozici z důvodu nedostatku finančních prostředků. I tento svědek ovšem vyslovil předpoklad, že nepoužití ochranných sáčků nemůže vést k nějaké kontaminaci stopy.

V hlavním líčení dne 2.11.2011 byl jako svědek vyslechnut také **kpt. Ing. Miloslav L.** Uvedl, že osobně se podílel na ohledání místa činu, které bylo provedeno v bydlíšti poškozených. Ohledání mohlo být provedeno zřejmě 9.11.2009, přesným datem si ale není jistý. Ohledání místa činu prováděl společně s kolegou kpt. P. Ohledání bylo zahájeno někdy kolem páté hodiny ranní. Ví, že na místě se pohybovali asi tři kriminalističtí technici, vybavila se mu jména T. a S. Přímo do domu vstupovali pouze dva kriminalističtí technici, jedním byl S., na jméno druhé si nevzpomíná. Mohl to být S. I tento svědek pospal, jakým způsobem se postupovalo při zajišťování jednotlivých druhů stop. Svědkovi se vybavilo, že na ohledání místa činu byli přizváni i pracovníci OKTE z Frýdku-Místku. Jejich úkolem bylo konzultovat zajištění stop a metodicky případně měli vést kriminalistické techniky při jejich zajišťování. Neví, kdo byl vedoucím jejich výjezdu. Pracovníci OKTE z Frýdku-Místku byli na místo povoláni proto, že byl předpoklad, že na místě došlo ke spáchání velmi závažné trestné věci. Bylo nutné zodpovědně zajistit velké množství stop. Je možné, že protokol, který ohledně ohledání místa činu pořídil, tyto pracovníky neuvádí jmenovitě, to ovšem souvisí s tím, že tito pracovníci se přímo na zajišťování stop nepodíleli. Jednotlivé zajištění stop prováděli kriminalističtí technici, kteří jsou uvedeni i u jednotlivých stop.

Svědék v hlavním líčení vypověděl, že ví o tom, že bylo nalezeno vozidlo poškozených, na jeho ohledání se ale nepodílel. Z vyjádření svědka lze dovodit, že se podílel na domovních prohlídkách, které byly provedeny v domě Hany N. Ví, že druhá z nich byla provedená snad i s několika měsíčním odstupem od první. V pořadí druhá domovní prohlídka u Hany N. se prováděla dva dny, on osobně se účastnil pouze první den. Již neví, co bylo smyslem opakované domovní prohlídky u Hany N., zřejmě potřeba takového úkonu vyplynula z poznatků, které prostupně byly v dané věci získány. Vybavuje se mu, že v rámci druhé domovní prohlídky měly být v domě Hany N. nalezeny a zajištěny klíče poškozené. Nevybavuje si, že by osobně hovořil buď s Pavlem N. nebo jeho matkou. Při první domovní prohlídce se zaměřovali zejména na oblečení, které mohlo být kontaminováno krví poškozených, nebo pachatelů. Pozornost například zaměřovali na klíče od automobilu a podobně.

Kpt. Mgr. Jan P. v tomto hlavním líčení vypověděl, že i on se v dané věci podílel na některých úkonech. Ví, že nadřízenými byl poslán do Přerova na ulici xxx kde mělo dojít k nějakému fyzickému napadení. Na místo dorazil v časných ranních hodinách. Podílel se na ohledání místa činu. Existovalo podezření na usmrcení dvou osob. Ví, že tehdy došlo k zajištění poměrně velkého množství stop. Ohledání trvalo až do odpoledních hodin. Ohledání realizoval společně s kolegou kpt. L. I tento svědek zmínil, že byl vyžádán výjezd pracovníků OKTE Frýdek-Místek. Ví, že ještě předtím, než do domu v rámci ohledání vstoupili, tam byla nějaká jiná osoba. Protože došlo k ohlášení události, je předpoklad, že pořádková policie tím domem musela projít. V rámci ohledání do domu nejdříve vstoupil on s kolegou L. a jedním z techniků.

I tomuto svědkovi se vybavilo, že v domě Hany N. probíhaly domovní prohlídky. Těchto úkonů se ale neúčastnil. Svědek konstatoval, že si vzpomíná, že Pavel N. vydal i nějaké oblečení, které měl kritického dne na sobě. Ví, že tam byly nějaké kalhoty a nějaká bunda. Pokud Pavel N. popírá, že by bundu vydal, ví, že to byla zimní, prošívaná bunda, byla už poměrně dost obnošená. Vybavuje se mu, že bunda měla světle modrou nebo naředlou barvu, na bundě byly skvrny, které připomínaly rozmazanou krev. Osobně téhož dne vypracoval opatření, kterým přibral znalce, kterého žádal právě i o vyhodnocení stop na této bundě. Tato opatření doručil i Pavlu N., který proti němu nic nenamítal. Neví, kolik lidí bylo u toho, když N. svou bundu vydal. Ví, že bunda byla vydána jejich operativcům, mohl to být kapitán H. nebo kapitán D. Právě od operativců bundu Pavla N. převzal.

V hlavním líčení dne 2.11.2011 byl jako svědek vyslechnut i kpt. Ing. Luděk M. Svědek uvedl, že na vyšetřování dané věci se podílel od počátku. Prováděl například ohledání místa nálezu vozidla poškozeného. Prováděl pak i ohledání tohoto vozidla. Vozidlo bylo nalezeno na Čekyňském kopci. Tam se provedla venkovní prohlídka vozidla, následně bylo vozidlo dopraveno do budovy územního odboru policie Přerov, do prostoru podzemních garáží. Tam se pak provádělo vlastní ohledání toho vozidla. Vozidlo bylo do těchto prostor přemístěno na speciálním podvalníku, o převozu rozhodl on osobně. Na ohledání místa činu, to znamená v domě, se nijak nepodílel. Prováděl dvě domovní prohlídky v domě Hany N. Druhá prohlídka zde byla provedena proto, že se dozvěděli informaci, že by se v domě mohly nacházet například platební karty a další věci poškozených, například klíče. V době první prohlídky v domě Hany N. se ještě nevědělo, že se například pohřešují klíče poškozené. Osobně vyzval obviněného k vydání manšestrových kalhot, které měl tehdy oblečený. Neví nic o vydání dalších kusů oblečení. Pokud Pavel N. tvrdí,

že žádnou bundu, respektive jiné věci ze svého oblečení nevydal, pak je otázkou, do čeho byl Pavel N. oblečen v době, kdy mu vydával své manšestráky.

V tomto hlavním líčení byl jako svědek vyslechnu také kpt. Tomáš K. Uvedl, že se účastnil na realizaci prvotních úkonů v dané věci, nebylo to ale úplně bezprostředně poté, co bylo zjištěno, že se pohřešují manželé N. Osobně byl přítomen u protokolu o vydání věcí Pavlem N. Domnívá se, že se jednalo o oděv, který měl tehdy na sobě. N. byl poučen s tím, že je třeba věci, které jsou důležité pro trestní řízení, vydat. N. neměl žádných námitek, věci vydal, ty se potom, každá zvlášť, balily do igelitových sáčků, aby nedošlo ke kontaminaci. Pak byly podepsány příslušné protokoly. Domnívá se, že N. tehdy vydával bundu, tričko, ponožky. Jistě se v těchto souvislostech řešila otázka náhradního oděvu, domnívá se, že v konkrétním případě náhradní prádlo bylo doručeno matkou zadrženého. Pokud obžalovaný popírá, že by vydal své oblečení, nemůže to být pravdou, platí, co je uvedeno v protokolu. Není pravdou argumentace obžalovaného, že podpisem protokolu o vydání věcí fakticky nestvrdil skutečnost, že věci označené na tomto protokolu skutečně vydal. Je skutečností, že na příslušném formuláři, na kterém se zaznamenává vydání věcí, jsou dvě kolonky pro podpis, běžnou praxí ovšem je, že se vyžaduje pouze jeden podpis. Osobně nikdy člověka, který vydával nějaké věci, nikdy nežádal o dva podpisy.

V hlavním líčení, které bylo provedeno dne 7.12.2011, byl jak svědek vyslechnut kpt. Mgr. Drahomír H. Svědek uvedl, že v dané věci mohl provádět výslech podezřelého, zřejmě se účastnil i nějaké domovní prohlídky. Byl u dvou domovních prohlídek. Vzpomíná si, že druhá prohlídka v domě Hany N. se realizovala z toho důvodu, že z věznice byly zjištěny nějaké poznatky, které ukazovaly na to, že by se měly hledat nějaké konkrétní věci. Šlo o platební karty. Při té druhé prohlídce se našly klíče poškozené. Žádné karty nalezeny nebyly. Z vyjádření svědka vyplývá, že nebyl v zaměstnání v době, kdy pohřešování manželů N. bylo nahlášeno. Z domova jej stahovali v pondělí nad ránem, když se našlo vozidlo poškozeného. Toho dne, kolem šesté hodiny ráno, mu dovedli také Pavla N. k výslechu. Měl na sobě něco domácího, nějaké tepláky a světle modrou bundu. Svědkovi se vybavilo, že na té bundě byla nějaká vlajka, již si ale nevybavuje, jaká konkrétně. Ví, že na té bundě byly i nějaké skvrny, již se mu ale nevybavilo, na jaké části tohoto oděvu. Osobně si myslí, že ty skvrny byly od krve. Ví, že Pavlu N., na protokol o vydání věcí, vzali všechno oblečení kromě spodního prádla. Brali mu i triko a ponožky. V protokolu o výslechu podezřelého Pavel N. konstatoval, že tyto věci dobrovolně vydává. Věci, které Pavel N. tehdy vydal, pak byly převezeny na OKTE. Sám se na převozu nepodílel. Je toho názoru, že poté, co zabavili oděv Pavlu N., dali mu montérky. Myslí si, že potom Pavlu N. nějaké náhradní oblečení přivezla jeho matka. V průběhu tohoto úkonu byl svědkovi předložen protokol o vydání věcí na č. I. 798. Svědek ve vztahu k předloženému materiálu konstatoval, že osvědčuje skutečnost, jaké věci Pavel N. vydal a osvědčuje také to, že dostal opis protokolu. Pokud Pavel N. tvrdí, že podpis na tom materiálu potvrzuje pouze to, že převzal protokol o vydání věcí, ale v žádném případě podpisem nestvrzuje, že vydal věci, které tam jsou uvedeny, pak lže. Neví, jaký byl další osud bundy Pavla N. poté, co byla odeslána na OKTE. Svědek dodal, že Pavla N. k té bundě, kterou mu zabavili, vyslýchali, ptali se jej na příčinu skvrn. Vysvětloval to tím, že ta místa jsou asi rezavá. V žádném případě nezpochyboval to, že mu policisté bundu vzali. Závěrem své výpovědi svědek konstatoval, že se nepodílel na ohledání místa činu.

V hlavním líčení, které bylo provedeno dne 2.11.2011, byli jako svědkové vyslechnuti i strážníci městské policie v Přerově Tomáš V. a Petra Č.

Tomáš V. uvedl, že začínal denní službu v sedm hodin, když přišel do zaměstnání, bylo mu sděleno, že jako nezúčastněná osoba se bude podílet na ohledání místa trestného činu. Zjistil, že ohledání bude provedeno v domě xxx. V době, kdy zde přišel, zde již byla policie. Stál u vchodu, kriminalista mu ukázal, kde má být. Již za vchodovými dveřmi byla vidět spousta krve. Registroval, že technici sbírali vzorky celé dopoledne i odpoledne. Kromě techniků neviděl nikoho, že by se v domě poškozených pohyboval. Je ovšem pravdou, že na místě nebyl od počátku úkonu, střídal zde svou kolegyni, paní K. Policisty, kteří na místě pracovali, neznal.

Petra Č. (rozená K.) uvedla, že byla na noční směně, v rámci výkonu služby se podílela i na ohledání místa činu, které proběhlo v domě xxx. Její úlohou bylo, aby stála před domem, nic jiného zde nedělala, ví, že se zde pohybovalo hodně lidí, byli tam nějací policisté, pravděpodobně z kriminálky, odhadem tam mohlo být deset až patnáct lidí, mohlo jich být i více. Když přišla na místo, registruje, že do domu mohli vstoupit asi tři lidé. Neví, kolik tehdy bylo hodin. Je fakt, že nějakou dobu se čekalo před domem, než se tam všechno sešlo. Sama se tohoto úkonu aktivně nezúčastnila. Do domu v žádnou dobu, co tam byla, nevstoupila.

Výpovědi dalších svědků, kteří byli vyslýchaní pouze v hlavním líčení, se týkají okolností, které souvisí s nálezem dokladů a dalších věcí poškozeného Miloslava N.

V hlavním líčení dne 11.1.2012 byl vyslechnut Jiří Z. Ten konstatoval, že slyšel o tom, že Mgr. Hana N. a Pavel N. jsou stíháni pro trestný čin vraždy, kdy společným jednáním měli usmrtit Miloslava N. a jeho manželku. Bližší okolnosti ale nezná. Z vyjádření svědka lze dovodit, že se podílel na exekuci, vyklizení bytu, v rodinném domě na xxx ulici v Přerově. Ví, že byt byl v užívání Mgr. Hany N. Na přesné datum tohoto úkonu si nepamatuje. V této nemovitosti byli na základě soudního usnesení o vyklizení nemovitosti, sepisovali zde movitý majetek na náklady nalézacího řízení. Část věcí, které rovněž sepsali, pak převezli na adresu xxx, kde fungovalo náhradní ubytování pro oba obžalované. Svědek uvedl, že registruje, že v bytě se nacházelo piáno, křídlo, tato věc byla zapsaná do soupisu movitého majetku. Tato věc měla být prodána na náklady exekuce. V době, kdy v bytě byli, klavír stál na vlastních nohách, někde uprostřed místnosti. Při sepisu se nedíval dovnitř klavíru. Ví, že klavír poté, co ho zapsali, zůstal na místě, oprávněná strana pak tuto věc asi po roce odvezla k nim do exekučního skladu. K převozu došlo někdy v prosinci, přesný datum neví. Mohlo to být i v listopadu. Oprávněnou stranou byl Ing. V. Neví, kdo přesně rozhodl o převozu této věci do exekutorského skladu. Neví, jaký byl další osud toho křídla v exekutorském skladu. Svědek dodal, že slyšel o tom, že právě v klavíru se měly najít nějaké doklady Miloslava N. Neví ale, jak k této situaci došlo. Osobně u toho nebyl. U nálezů těchto věcí byli skladníci exekutorského úřadu JUDr. Tomáše Vrány, pro který také pracuje. Byt, ve kterém pořizovali soupis věcí, při jejich vstupu byl uzamčený, před nimi tam nikdo nebyl. Soupis věcí realizovali ve všech pokojích tohoto bytu.

V tomto hlavním líčení byl jako svědek vyslechnut také Jan F. Uvedl, že registruje případ obžalovaných N., většinu informací v této věci získal z médií. Jako pracovník exekutorského úřadu JUDr. Tomáše Vrány slyšel o nálezů osobních dokladů, platebních karet a dalších materiálů, které mohou souviset s poškozeným Miloslavem N. Osobně se ale na nálezů těchto

věci nepodílel. Pokud ví, věci našli jejich skladníci. Ví prakticky pouze to, že ty věci se našly v prostorách skladu exekutorského úřadu. Neví, ve které době k nálezům došlo. Pokud ví, předmětné piáno mělo jít do dražby, jeden ze skladníků, zřejmě pan B., ho asi prohledával. Přitom ty doklady někde našel v tom piánu. On osobně měl na starosti vyklizení bytu Mgr. Hany N. Došlo k tomu někdy v prosinci předloňského roku. Tenkrát zde sepisovali movitý majetek. Ten, který šel prodat k dražbě, odváželi do exekutorského skladu v Čekyni. Zbytek osobních věcí sestěhoval na jinou adresu. To zajišťoval oprávněný Ing. V.. V rámci úkonu, na kterém se podílel, sám registroval piáno v bytě. Jde o věc, kterou zapsali na seznam, blíže ji ale ani on neprohlížel. Nedíval se dovnitř klavíru. Při tomto úkonu byl v bytě s kolegou Z., byl tam ještě jejich právník M. a byl tam též nějaký kriminalista z Přerova. Není to běžné, aby se na jejich úkonech objevoval nějaký kriminalista. Neví, co tam ten policista dělal. Dům, kde se nachází byt Mgr. N., byl uzamčen. Vstup do domu jim zpřístupnil Ing. V. Byt Mgr. Hany N. byl rovněž uzamčen, ten si zpřístupnili sami. Na takový postup měli právo.

Skutečnost, že při exekučním úkonu se v domě pohyboval kriminalista, ve svém opakovaném vyjádření potvrdil i svědek **Jiří Z.** Ví jistě, že šlo o kriminalistu a nikoliv o řadového policistu, registroval ho tam pouze na začátku exekutorského úkonu. Pokud ví, kriminalista se šel do toho domu podívat, jestli tam někde nejsou uschovány mrtvoly, které by s tím případem měly souviset. Zjišťoval, jestli tam není nějaký zápach. Domnívá se, že tam byli celkem dva kriminalisté. Je toho názoru, že po celou dobu, co tam kriminalisté byli, je měli pod kontrolou. Může vyloučit, že by policisté, když byli v domě, něco někam podstrčili. Celý úkon byl natáčen na kameru. O tom, že se exekutorský úkon bude provádět, kriminalisty vyrozuměl zřejmě právník exekutorského úřadu M.

V hlavním líčení dne 11.1.2012 byl jako svědek vyslechnut také Ing. **Marián V.** Ten uvedl, že zná oba obžalované. N. zná ještě ze školy, jejího syna zná od vidění. Neví o žádných sporech, který by N., respektive jen některý z nich, s ním vedli i v současné době. Pokud nějaké spory byly, už jsou vyřešeny. Situace se má tak, že v květnu 2003 s manželkou koupili dům na xxx ulici. Koupili ho od neteře paní N. Ve sporu, který byl veden, Mgr. N. napadala darovací smlouvu, kterou neteře dům nabyly. Soud to řešil mnoho let, řízení dopadlo tak, že žaloba obžalované byla zamítnuta. N. i se synem předmětný dům obývali i v době, kdy se spory vedly. Dům, který koupil, chtěl již v roce 2004 rekonstruovat, to se mu ale nepodařilo. Rekonstrukce začala probíhat až v době, kdy oba obžalovaní byli omezeni na osobní svobodě. V domě zatím ještě nikdo nebydlí. Ví, že došlo k nálezům nějakých dokladů Miloslava N., informace má ale jen s tisku. Ví, že v bytě, který v domě užívala Mgr. Hana N., probíhala exekuce. Část věcí byla převezena do exekutorského skladu, část pak do bytu, který byl povinen poskytnout jako ubytování pro Mgr. N. Pak tam ještě v domě zůstalo několik věcí, které exekutor neodvezl, zmiňoval, že je odveze až začátkem dalšího roku. Šlo o nějaké skříně, šicí stroj, stůl, bylo tam i křídlo. Z tisku se dozvěděl, že právě z křídla vypadaly doklady pohřešovaného. Ví, že to křídlo se z domu do exekutorského skladu stěhovalo až v průběhu listopadu loňského roku. Došlo k tomu tak, že mluvil s pracovníkem exekutorského úřadu M., který ho požádal, aby tam ty věci dovezli. Protože křídlo je velké, když ho odváželi, museli sundat nohy a otočili je na bok. Od té doby křídlo leželo. Při manipulaci, kterou s křídlem prováděli, z něj z nic nevypadlo. Sám u té manipulace nebyl, zmíněný závěr si odvozuje od toho, že mu nikdo neřekl, že by z piána něco vypadlo. Místnost, kde se nacházely věci, které zde zůstaly, byla většinou uzamčená. Do bytu, který užívala Hana N. se synem, neměl přístup, od tohoto objektu neměl klíče. Byt mu byl zpřístupněn

vlastně až v době, kdy zde byla realizovaná exekuce. Ví, že u exekuce byli přítomni nějací policisté. Nemá představu, jak se věci, které v klavíru byly nalezeny, se tam vlastně dostaly. Pokoj, kde klavír a další věci zůstaly, byl od exekuce zamčený, klíče od té místnosti měl on. Ví, že místnost se odemykala prakticky jen tehdy, když se klavíru demontovaly nohy.

V hlavním líčení, které bylo provedeno dne 12.1.2011, byl jako svědek vyslechnut Martin S.. Konstatoval, že obžalované v životě neviděl. Z doslechu ví, pro co jsou oba stíháni. Svědek potvrdil, že pracuje v exekutorském skladu JUDr. Tomáše Vrány, a to na pozici vedoucí dražeb a skladu. Chystá věci do dražby, na starosti má vlastně veškerou agendu, s tím spojenou, zejména uskladnění věcí a jejich vydávání. Svědek uvedl, že asi v půli listopadu loňského roku jim do skladu, v souvislosti s chystanou dražbou, byl přivezen klavír. Chtěli jej nafotit, otevřelo se křídlo a našli tam doklady. Přesně si již nevzpomíná, v jakém stavu klavír byl, zřejmě měl odmontované nohy, neví ale, jestli byl zabalen do nějakého obalu. Je přesvědčen, že od doby, kdy byl klavír přivezen do skladu, se do něj, před ním, nikdo nedíval. Doklady, které našel, byly v přední části, jak je klávesnice. S kolegou, který byl při tomto úkonu, se na to, co našli, podívali, proto ví, co v klavíru bylo. Byla tam taštička s doklady, tuší, že tam byl občanský průkaz a podobně. Ví, že doklady byly na jméno N., křestní jméno si nepamatuje. Doklady byly v obalu, který osobně hodnotí jako nějakou dokladovou. O klavíru věděl prakticky pouze to, že patří nějaké povinné N. Nic bližšího ale nevěděl. V době, kdy našli doklady, neznal žádné příbuzenské, či jiné souvislosti mezi povinnou N. a osobou, která byla uvedena na dokladech. Po nález dokladů o této skutečnosti informovali svého nadřízeného Mgr. M. Ten jim říkal, že se nemají ničeho dotýkat, že zavolá policii. Mohl zřejmě znát souvislosti, protože hned věděl, o co se jedná. Říkal jim, že by mohlo jít o doklady pohřešovaného pana N.. Svědek uvedl, že neví o tom, jestli Mgr. M. byl v souvislosti s tímto případem v kontaktu s policií.

V tomto hlavním líčení byl jako svědek vyslechnut také **Břetislav B.** I on poznamenal, že osobně nezná nikoho z obžalovaných, jejich jména registruje jen z tisku a zejména v souvislosti s nálezem dokladů. Ví, že obžalovaní jsou stíháni pro dvojnásobnou, neobjasněnou vraždu. Nález dokladů poškozeného Miloslava N. popsal obdobným způsobem, jako Martin S. Tento svědek upřesnil, že doklady, které v klavíru našli, mohly být spíše uprostřed plochy, byly pod strunami. Nalezené věci vytáhli, bylo poznat, že tam jsou nějaké doklady, kreditní karty a podobně. Nakolik doklady byly umístěny pod strunami klavíru, šly z tohoto předmětu volně vyjmout.

Mgr. René M. byl jako svědek vyslechnut v hlavním líčení, které bylo provedené dne 23.2.2012. Uvedl, že jméno Mgr. Hana N. zná z exekučního spisu, který úřad, kde pracuje, vede. Byla zde nařízena exekuce vyklizením, úkon byl realizován. Jde o záležitost související s nemovitostí Ing. V. Ze spisového materiálu ví, že Pavel N. je synem povinné. Fyzicky ani s jedním z obžalovaných nikdy nejednal. Ví, že konkrétní věc byla poznamenána jistými průtahy, ty souvisely s procesními komplikacemi, které působily podání povinné. Ona neustále navrhovala odklady, zastavení úkonu, spis tedy putoval mezi jednotlivými soudními stupni a exekutorským úřadem. Ve věci bylo rozhodnuto již v roce 2007, úkon však bylo možno realizovat až ke konci roku 2010. V té době již věděli, že povinná je ve výkonu vazby v olomoucké věznici. Věděli tedy, že úkon budou provádět v opuštěném objektu. Současně ale registroval, že v té nemovitosti byla provedena řada policejních úkonů, registroval, že na domě byly nebo ještě jsou ještě nějaké policejní přelepy, nebo že je tam nějaké policejní zajištění tohoto objektu. Ví, že tento případ měl

na starosti policista kpt. Mgr. R., kterého o jejich záměru provést vyklizení informoval. Ptal se jej, zda do tohoto objektu vlastně vůbec můžou jít, navrhoval mu, že ho přizvou jako zúčastněnou osobu. Následně právě s R. objekt prošli, byli tam zhruba půl hodiny. R. tam byl se svým kolegou, Mgr. L. Jejich pohyb je zaznamenán formou videozáznamu. Objekt obcházeli jednak s ním, jednak s vykonavateli, kteří tam působili. Když byli policisté v domě, neměl pocit, že by zde hledali něco konkrétního. Hovořili o tom, že dosud nebyla nalezena těla poškozených, mluvili v tom smyslu, že dům projdou, jestli není třeba cítit nějaký zápach. Jen v obecné poloze svědek potvrdil, že registruje nález dokladů poškozeného. Osobně ale u toho nebyl.

Ke skutečnostem, které byly řešeny s předchozími svědky, byl v hlavním líčení dne 7.2.2012 opakovaně jako svědek vyslechnut kpt. Mgr. Ladislav R. Ten uvedl, že exekučního úkonu realizovaného exekutorským úřadem Tomáše Vrány se účastnil proto, že vlastně po celou dobu předmětný dům byl v nějakém opatrovnictví policie. Byli v kontaktu s úřadem JUDr. Vrány, čekalo se na to, až příslušná rozhodnutí nabudou právní moci. Když bylo jasné, že exekuce může proběhnout, do domu šli z toho důvodu, že se chtěli podívat, jestli nedošlo k nějakým změnám od doby, kdy tam byli naposledy. Nic dalšího v domě nedělali. Dům prohlíželi pouze vizuálně. Prohlídka v domě samozřejmě souvisela i s tím, že těla poškozených se dosud nenašla, úkony, kterými by to mělo být objasněno, jsou realizovány i v současné době. Policie využívá k objasnění této skutečnosti každou příležitost, která se naskytne. Z vyjádření svědka lze dovodit, že velmi důrazně odmítl variantu, že by on nebo některý z jeho kolegů do křídla Mgr. Hany N. podstrčil doklady respektive platební karty, či další věci Miloslava N. Dodal, že pokud by se tak stalo, určitě by přijali opatření k tomu, aby se doklady našly a nečekalo by se na nějakou náhodu až budou odhaleny.

V tomto hlavním líčení byl jako svědek vyslechnut i kpt. Mgr. Jan L. Ten vypověděl, že prohlídka v domě, kde bydlela Mgr. Hana N., při exekučním úkonu realizovaném úřadem JUDr. Tomáše Vrány se mu vybavuje jen velmi okrajově. Jestliže dům prohlíželi, chtěli zjistit, zda nedošlo k nějakým změnám oproti stavu, který registrovali z minulosti. V době, kdy se na prohlídce domu podílel, byl u této součástí policie, která úkony realizovala, jen velmi krátce. I tento svědek vyloučil, že by v rámci prohlídky do klavíru Mgr. Hany N. podstrčil nějaké předměty. V době, kdy předmětný dům navštívili, základním smyslem toho bylo zjistit, jestli v domě není cítit mrtvolný zápach nebo něco podobného.

V průběhu vedeného řízení byla vypracována a jako důkaz provedena celá řada znaleckých posudků.

JUDr. Martin Kloubek Ph.D. vypracoval **znalecký posudek z oboru kriminalistika, specializace kriminalistická odorologie**. V písemném vyhotovení tohoto posudku znalec nejdříve vysvětlil základní principy kriminalistické olfaktoriky, to znamená metody pachové identifikace. Pokud jde o konkrétní trestní věc vedenou proti oběma obžalovaným, znalec konstatoval, že komparace mezi otiskem pachových stop a pachovým vzorkem osob zaznamenanými v trestním spise byla provedena pouze u pachových stop sejmutých na místě činu, to znamená v rodinném domě poškozených. Způsob snímání otisků pachových stop na jiných místech by podle názoru znalce nedal validní výsledky, takže komparace nebyla pravděpodobně z uvedeného důvodu provedená. Žádná osoba přítomná při snímání otisků pachových stop při ohledání místa činu nebyla přítomna při odběru pachových vzorků

prověřovaných osob, čímž je vyloučen rizikový faktor „nepravého spojovacího pachu“. Z hlediska kriminalistické olfaktoriky bylo postupováno v souladu s ustálenou teorií i praxí kriminalistické odorologie. Znalec upozornil na právní problém, který mu nepřísluší hodnotit. K ohledání místa činu došlo dne 9.11.2009, tedy v době platnosti a účinnosti pokynu č. 9 ze dne 1.7.2009 ředitele ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia ČR, kterým se stanoví postup policistů na úseku činnosti služební kinologie. Policejní orgán v dané věci však zřejmě postupoval ještě podle předchozího závazného pokynu policejního prezidenta č. 52/2007, kterým se stanoví zásady k zabezpečení jednotného postupu Policie ČR při využívání metody pachové identifikace.

Vedle nastíněného právního problému pak znalec upozornil i na další moment. Platné standardy vyžadují, aby úkon odběru vzorku byl prováděn osobou téhož pohlaví, což ale nebylo podle obsahu příslušného protokolu policejním orgánem dodrženo. Tento požadavek je založen na zásadě etické. Z hlediska kriminalistika nemá žádný význam, neboť pohlaví osoby odebírající pachový vzorek nemá na věrohodnost výsledku olfaktorické komparace žádný vliv. Jde tedy opět o problém pouze právní, nikoliv faktický. Znalec v písemném vyhotovení posudku výslovně konstatoval, že při studiu obsahu trestního spisu neshledal z hlediska kriminalistické olfaktoriky postup policejního orgánu jako vadný v tom smyslu, že by mohl ovlivnit výsledek vzájemného porovnání zajištěných otisků pachových stop a odebraných pachových konzerv v neprospěch obžalovaných.

Dále znalec v písemném vyjádření posudku konstatoval, že u osob, které sdílejí společnou domácnost, je obecně obvyklé, že může dojít k jevu, který se nazývá jako „pachový přenos“. V tomto konkrétním případě však lze tento jev u několika pachových stop vyloučit. Pachová stopa je v naprosté většině případů pachovou směsí vícero osob. Pach osoby, která je původce pachového přenosu je vždy rovněž v pachové stopě obsažen. V tomto případě nedošlo k tomu, že by všechny pachové stopy obsahovaly individuální pach obou obžalovaných. Nebyl detekován pach obou obžalovaných v případě devíti pachových stop z devatenácti porovnávaných. Celkem šest pachových stop obsahujících individuální pach Pavla N. neobsahovalo pach Hany N. Celkem tři pachové stopy obsahující individuální pach Hany N. neobsahovaly pach Pavla N. Z hlediska kriminalistické olfaktoriky z toho lze dovodit závěr, že u těchto stop nemohlo dojít k pachovému přenosu, neboť by tyto pachové stopy zákonitě musely obsahovat pach obou osob. Celkem jedenáct pachových stop bylo snímáno uvnitř domku z imobilních míst, jako jsou například vnitřní kliky, vodovodní baterie, vypínače elektrického proudu a podobně. V těchto případech lze vyloučit zavlečení mobilního předmětu na místo činu. Pach Pavla N. se nenacházel v následujících pachových stopách Hany N.: stopa č. 3 – klíč v zámku vstupních dveří, č. 13 – plastová láhev od jaru, obě stopy zajištěny na mobilních předmětech, avšak stopa č. 17 – klika dveří z prádelny do garáže byla sejmuta z místa imobilního, takže je zde jednoznačný závěr, že tato pachová stopa nemohla být Pavlem N. nanesena na místo snímání. V případě této pachové stopy lze přenosový pach jednoznačně vyloučit. Pachová stopa Hany N. by v opačném případě musela obsahovat individuální pach Pavla N., neboť pach toho, kdo způsobil pachový přenos, je v pachové stopě stejně intenzivní, většinou však intenzivnější.

Poměrně velkou část znaleckého posudku znalec věnoval vysvětlení, z jakých důvodů lze považovat vzájemné porovnávání zajištěných pachových stop a odebraných pachových konzerv provedené služebním psem za spolehlivou kriminalistickou metodu. Empiricky i velkým

množstvím pokusů bylo ověřeno, že speciálně vycvičení, přezkoušení a certifikovaní psi se „nemylí“ a veškeré, v minulosti zpochybněné výsledky, kde bylo možné příčinu zjistit, byly způsobeny lidským činitelem, a to především nedodržením standardů při snímání pachových stop nebo odběru pachového vzorku osoby (riziko nepravých spojovacích pachů).

Obdobně znalec posudek podal v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 1.11.2011. Mimo jiného se v průběhu tohoto úkonu vyjádřil k námitkám obžalovaných, že služební pes nehledá reálnou stopu, neprovádí ztotožnění pachové stopy zajištěné a srovnávacího vzorku, ale chce se zavděčit svému psovodovi a naplnit jeho tajná, případně i netajná přání. Podle znalce takové tvrzení neodpovídá skutečnosti. Pes je postupnými kroky vycvičen k tomu, aby na základně krátkodobé paměti označil, jestli dva pachy se shodují. Poznává správný výsledek. V hlavním líčení znalec vyslovil předpoklad, že lze jen za velmi málo pravděpodobné považovat, že by se pachová stopa udržela na místě, které prošlo kompletní stavební rekonstrukcí. Pachová stopa je podle znalce jediná kriminalistická stopa, která se na místě trestného činu nachází vždy a ten, kdo ji tam vytvořil, ji sám nemůže odstranit. Problémem někdy je, že ačkoliv se pachové stopy na místě činu nacházejí, nejsou zjištěny, protože pokud jsou latentní, tak snímače mohou být přiloženy jinam, než se nachází pachová stopa. Podle znalce není vyloučeno, aby na místě, kde byla zjištěna pachová stopa, nebyla nalezena žádná stopa DNA.

Opakovaně byl znalec JUDr. Martin Kloubek Ph.D. vyslechnut v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 7.12.2011. Vypověděl, že své závěry nemění, pouze je doplní, protože přehlédl, že v konkrétním případě došlo k pachové komparaci i u osobního automobilu. Při ohledání v garážích byla přítomna výjezdová skupina OKTE, jsou zde uváděni tři kriminalističtí technici P., J. a T. Problém měl s tím, že P. byl i u odběru pachového vzorku. Je toho názoru, že všechny pachové stopy zajištěné uvnitř lze považovat za lege artis. Tam nemohlo dojít k nepravému spojovacímu pachu. Jinak by všechny zajištěné stopy vyšly na oba obžalované. Vnitřní pachové stopy byly zajištěny na imobilních předmětech. Je tedy evidentní, že pach se sem mohl dostat pouze tak, že ho zde zanechali obžalovaní. Má na mysli stopy 73, což je vrchol volantu, 74, což je řadící páka a 72, což je sedačka řidiče. Neví, co Pavel N. v autě dělal, ale z hlediska svého oboru může jistě tvrdit, že obžalovaný v automobilu byl. Protože pach obžalovaného není ve všech pachových stopách, například na místě spolujezdce, je jasné, že zde nemohlo dojít k přenosu mezi obžalovaným a obžalovanou. Pach obžalovaných zde nemohl zanechat ani nprap. P., neboť by musel přenést pach obou. Samozřejmě nelze říci, ve které době obžalovaní pach ve vozidle zanechali. Pach obžalovaných byl zjištěn i na přítomných mobilních telefonech, zde jsou jeho závěry nikoliv stoprocentní, protože jde o věc mobilní. Osobně má problém s tím, že nprap. P. je v pořízených protokolech souvisejících s automobilem uváděn jako přítomná osoba. Je třeba zvažovat, zda nepronikl do interiéru vozidla, pokud ano, mohl by vzniknout pravý spojovací pach. Protože v konkrétním případě nic takového nezjistil, lze předpokládat, že P. ve vozidle nebyl. Ani tak pouhou přítomnost tohoto technika na místě nelze považovat za úplně správnou, není v souladu s interní instrukcí. Jde ovšem o problém, který osobně považuje jen za právní, protože ze znaleckého hlediska to výsledky prováděných komparací nijak neovlivnilo. Z vyjádření znalce lze dovodit, že pokud obžalovaná popírá, že by ve vozidle někdy byla, provedená komparace prokazuje něco jiného. I v tomto hlavním líčení se pak problematice olfaktoriky znalec v souvislosti s námitkami a připomínkami obžalovaných a jejich obhájců věnoval v obecnější poloze.

MUDr. Igor Dvořáček Ph.D. v průběhu vedeného řízení vypracoval **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství**. V tomto posudku se znalec zabýval zejména problematikou krevních stop, které byly nalezeny na místě činu. Na úvod svého písemného vyjádření znalec zdůraznil, že závěry, ke kterým dospěl, mají spíše obecný charakter. Vychází však z dlouhodobých zkušeností, které získal na pracovišti soudního lékařství Fakultní nemocnice v Ostravě, rovněž tak ze zkušeností získaných četnými výjezdy na místo nálezu těl zemřelých. Podle znalce lze brát za nezpochybnitelné, že na místě činu, to znamená v rodinném domku na ulici xxx, bylo nalezeno při ohledání dne 9.11.2009 rozsáhlé krevní tratoliště a řada krevních stop, především stříkanců. Z expertízy vyplynulo, že jde o směsný vzorek lidské krve více osob, z nichž byla nejméně jedna žena a jeden muž. Četné krevní stříkance nalezené na zdech rodinného domu svědčí pro skutečnost, že na tomto místě došlo k poranění více osob, z nichž jedna byla žena. S krevními stříkanci tak, jak jsou zjevně viditelné na fotografiích, se v soudní lékařské praxi lze nejčastěji setkat na místech, kde oběť byla napadena nástrojem tupým, sečným a podobně, obvykle při opakovaných úderech do již krvácejícího místa. Krevní stříkance mohou vzniknout i při prudkém pohybu bránící se krvácející se oběti. Pokud jde o odlomení omítky na rozích vnitřního vybavení chodby rodinného domku v blízkosti krevních stříkanců, pak i toto je markanta, kterou obvykle při mechanismu úrazového děje lze forsírovat jako nepřímý důkaz ozbrojeného útoku při použití nástroje. Rozsáhlé krevní tratoliště na podlaze zádveří rodinného domku (zachycené na straně 40, foto 45, spisu) vede znalce logicky k závěru, že poraněné osoby silně krvácely. Krevní tratoliště se nachází obvykle tam, kde zůstává poraněná oběť či oběti ležet. Z rozsahu krevního tratoliště nelze jednoznačně kvantifikovat krevní ztráty poraněné osoby či osob. Je však nutno zdůraznit, že osoba, respektive osoby, které utrpěly poranění s tak rozsáhlými krevními ztrátami, by musely v horizontu desítek minut, až několika hodin nepochybně vyhledat lékařskou pomoc. Pokud by se tak nestalo, lze důvodně předpokládat že tato osoba, respektive osoby, na následky poranění zemřely. Znalec upozornil na skutečnost, že při krvácení z chorobných příčin, jako jsou například jícnové varixy, žaludeční vředy a podobně mají krevní stopy nacházené na místě činu zcela odlišný charakter. Lze tedy shrnout, že v uvedené lokalitě bylo s vysokou mírou pravděpodobnosti, která hraničí s jistotou, vážně poraněno několik osob, z nichž jedna byla z určitostí žena. Tyto osoby mohly zůstat bezvládně ležet v místě nálezu rozsáhlého tratoliště, v místě zádveří domu.

Podle znalce by bylo velmi spekulativní určit případnou polohu obětí a útočníka, respektive útočníků na místě činu. Z lokalizace a rozsahu krevních stříkanců však lze určit epicentrum celého děje, které se nacházelo s největší pravděpodobností v zádveří vstupu do rodinného domku. Z četných krevních stříkanců na zdech, stejně jako z odlomení hran omítek lze důvodně předpokládat, že v tomto relativně stísněném prostoru proběhl útok při použití tupého či jiného nástroje. Šlo o děj velmi dynamický, při kterém se oběť či oběti pohybovaly, mohly se i bránit. Lze důvodně předpokládat, že při útoku byl použit nástroj, tupý, sečný a podobně. Nelze však vyloučit ani alternativu, že šlo o kombinaci různých nástrojů. Poranění poškozených však s určitostí nevznikla útokem neozbrojenou rukou. Lze předpokládat, že v konkrétním případě byl veden razantní, opakovaný útok. Vzhledem k absenci těl poškozených nelze uvést, které části jejich těl byly při útoku poraněny. Ze soudní lékařské praxe je však známo, že k nejrozsáhlejšímu krvácení dochází při poranění obličeje, hlavy a krku. Není v možnostech odbornosti soudního lékařství kategoricky stanovit z krevních stop předpokládané následky vzniklých poranění. Z důvodů, na které již bylo poukázáno, však lze v konkrétním případě s vysokou mírou pravděpodobnosti hraničící s jistotou konstatovat, že při tak rozsáhlých krevních ztrátách, bez

poskytnutí lékařské pomoci, došlo k úmrtí osob. Tyto osoby mohly stejně tak dobře umřít i v delším časovém horizontu, například až hodin, či desítek hodin, a to i při jejich případném transportu.

Obdobně znalec posudek podal i v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 7.2.2012. I zde upozornil na skutečnost, že s ohledem na skutečnost, že neměl v rukou těla poškozených, vyjadřuje se k nálezům k obecné rovině. Dodal, že za svou praxi se zúčastnil stovek výjezdů k násilným úmrtím. Nakolik je nutno jeho závěry brát v obecnější poloze, velmi dobře korespondují s tím, co v praxi v zásadě denně registruje. Upřesnil, že své závěry o tom, zda se na místě nacházela krev muže či ženy, koncipoval na základě výsledků, ke kterým v dané věci dospěl biolog. Obecně platí, že konflikty, které vedou k takovému následku, který byl zjištěn v konkrétním případě, zpravidla trvají jen krátce. Určitě si nedovolí argumentovat, že by poškození ihned na místě zůstali ležet mrtví. Lze však předpokládat, že na místě mohli zůstat ležet bezvládní. Znalec konstatoval, že zkoušek, resp. postupů, jak lze určit stáří krevní stopy, je celá řada. Výsledky jsou ovšem často sporné, vznikají analýzy, které poskytují i značný rozptyl, analýzy jsou zpravidla schopné určit stáří krevní stopy v řádu měsíců, či let, na krátké časové úseky jsou závěry zpravidla hodně zavádějící, osobně by na ně nespolehal. Bližší se k problému nevyjádřil, protože již jde nad rámec jeho odbornosti. Konstatoval, že i kdyby na místě došlo ke vzájemnému napadení poškozených, lze předpokládat, že by vzhledem ke konkrétním zjištěným krevním stopám utrpěli taková poranění, že by zřejmě nebyli schopni sami místo činu opustit.

V konkrétní věci byly také vypracovány znalecké posudky z oboru kriminalistika, **odvětví kriminalistická genetická expertíza** a jejich doplňky.

Pokud jde o znalecké posudky, které byly vypracovány ještě v přípravném řízení, prokazují, že nalezené krevní stopy v domě Miloslava N. byly vytvořeny krví obou poškozených. Krev poškozených byla nalezena i v garáži domku, na stěně, na kbelíku, ve spárách dlaždic. Krevní tratoliště nalezené v kufru vozidla Miloslava N. bylo identifikováno jako krev obou poškozených. Na sortovní tašce, která byla nalezena a zajištěna v bydlíšti obžalovaných, se nachází krevní stopy s DNA patřící Miloslavu N., z DNA stopy, která byla zajištěna na držadle tašky je zřejmé, že s touto věcí byla v kontaktu nejméně Mgr. Hana N. Krevní stopy byly zjištěny také na světle modré bundě, kterou vydal Pavel N. Analýzou DNA bylo zjištěno, že se jedná o krev Milovala N. a Zdeňky N.

Zpracovatel posudku, kpt. Ing. Michal Kopečný Ph. D. znalecký posudek v dané věci ve shodě s jeho písemným vyhotovením podal v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 15.9.2011. V průběhu tohoto úkonu znalec vysvětlil, že rozdílné nálezy stop vyplývající z jeho posudku a z odborných vyjádření z oboru odorologie nepovažuje za zásadní, protože se zde zkoumají odlišné materiály. Laicky řečeno, DNA není nositelkou pachových vlastností. Ve stěru z nějakého předmětu může být biologický materiál nějaké osoby, který pachově nemusí být detekovatelný. Přesto biologický materiál může obsahovat dostatek kvalitní DNA. Vhodné třeba i k individuální identifikaci. Genetická analýza není dosud schopná odpovědět na otázku, jak starý je zkoumaný materiál. Uvedený poznatek o vzájemném poměru mezi pachovou stopou a stopou DNA samozřejmě platí i obráceně. V látkách, které jsou předmětem odorologického zkoumání, nemusí být vůbec přítomna DNA, nebo detekovatelné množství DNA. Je třeba si uvědomit, že oběma metodami jsou zkoumány odlišné substance.

Ve vztahu ke konstrukci, kterou Pavel N. uplatňuje k nálezům fragmentu otčova zubu znalec poznamenal, že genetická analýza nedokáže odpovědět na otázku, kdy a jakým způsobem se nějaký biologický materiál na místě ocitl. Osobně byl při ohledání místa činu přítomen, podle situace, kterou na místě vnímal, může být několik variant toho, jak se stopa DNA Zdeňky N. na zub poškozeného dostala. Nelze samozřejmě vyloučit možnost vzniku způsobem, který popisuje obžalovaný. Obdobně si ale lze dobře představit, že fragment zubu poškozeného nemusel putovat pouze vzduchem, mohl se pohybovat po zemi, která byla ve značné míře potřísněna krví, která, jak zjistil při znaleckém zkoumání, patřila dvěma osobám. Krev navíc byla roztírána mokřým hadrem, takže smíšená krev byla na značné ploše podlahy. V konkrétním případě stačilo, aby se úlomek zubu při pohybu jen dotkl takového místa. Osobně za stavu, který na místě panoval, nepovažuje za udivující, že se na takovém předmětu našel smíšený materiál dvou osob, a to v poměru, který umožňoval individuální identifikaci.

V hlavním líčení byl kpt. Ing. Michal Kopečný Ph. D. vyslechnut také dne 7.12.2011. Z vyjádření, které zde znalec učinil, lze dovodit, že při zkoumání světle modré šušťákové třičtvrtěčnické bundy s podšívkou vycházeli z předpokladu, že jde o materiál, který patří podezřelému Pavlu N. Z logiky věci na takových věcech hledají biologický materiál, který by tam normálně neměl co dělat. To znamená, na takových věcech se nehledá biologický materiál osoby, která konkrétní věc vydala. Žádné cílené zkoumání, zdá se na bundě nachází genetický materiál Pavla N. se tedy z tohoto důvodu neprováděl. Podle znalce by bylo možno zkoumat, zda se na bundě nachází genetický materiál obžalovaného i v současné době. S ohledem na velký časový odstup od doby, kdy bunda byla nošena, je však diskutabilní, jaký bude výsledek.

V dalším stádiu vedeného řízení byl vypracován dodatek posudku, který řešil, zda na bundě, kterou vydal Pavel N., se nachází jeho biologický materiál. Znalec dovodil, že nelze vyloučit, že na tvorbě smíšeného biologického materiálu analyzovaného ve stěru vnitřní strany límce se podílel biologický materiál osob, které poskytli srovnávací vzorky označené Pavel N. a Hana N. a osoby, která zanechala svůj biologický materiál ve stopě č. 67 (poškozený Miloslav N. - poznámka předsedy senátu). Nelze také vyloučit, že se na tvorbě smíšeného biologického materiálu analyzovaného ve stěru vnitřních stran lemů obou rukávů podílel biologický materiál osob, které poskytli srovnávací vzorky označené Pavel N. a Hana N. a osob, které zanechali svůj biolog. materiál ve stopě č. 67 a č. 68 (poškození Miloslav N. a Zdeňka N. - poznámka předsedy senátu).

Negativně vyzněla genetická analýza provedená na věcech Miloslava N., které byly nalezeny v exekutorském skladu JUDr. Tomáše Vrány.

Dalším znaleckým posudkem, který byl vypracován, je **posudek z oboru kybernetiky odvětví výpočetní techniky**, který byl vypracován Ing. Jiřím Bergerem, vč. jeho detailů. Z tohoto materiálu mimo jiného vyplývá, že na počítači Pavla N. byla realizována komunikace v průběhu dnů 7.11. a 8.11.2009. Od večerních hodin dne 7.11. do ranních hodin dne 8.11.2009 bylo komunikováno s celkem dvaceti uživateli. Z vyjádření, které znalec učinil, lze dovodit, že uživatel v průběhu doby, co počítač byl zapnut, nemusel být u tohoto zařízení osobně přítomen.

Obdobně byl znalecký posudek znalcem podán i v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 22.7.2011. Z vyjádření znalce lze dovodit, že na počítači, v době, co byl zajištěn policií, nebyla provedena úprava dat, resp. jejich mazání. Byl nainstalován software, který umožňoval obnovu smazaných dat, neumožňuje ale jakoukoli cílenou destrukci dat na médiu. I v hlavním líčení znalec upozornil na skutečnost, že pokud je počítač zapnutý, není nutným předpokladem toho, aby byla odesílána a přijímána data fyzická přítomnost uživatele u tohoto zařízení. To platí i u služby X-chat, v rámci které mělo být komunikováno, neboť zde dochází k automatickému obnovování oken.

Problematiku spojenou s užíváním počítače znalec Ing. Jiří Berger, na základě zejména požadavků Pavla N., formou dodatků posudku, resp. při výpovědích v hlavním líčení, řešil i v dalších stádiích vedeného řízení.

Nalézací soud jako důkaz také prováděl řadu listinných a jiných materiálů. Z nich za nejpodstatnější považuje tyto:

- protokol o ohledání místa činu, fotodokumentaci a další materiály (viz č. I. 6 a násl.). Tyto písemnosti zaznamenávají stav, který byl zjištěn v domě Miloslava N. dne 9.11.2009 v časných ranních hodinách. Za výslovnou zmínku stojí zejména nález velkých krevních stop na zemi za vchodovými dveřmi do domu, na stěnách kolem tohoto místa a na nábytku, resp. dalších věcech, které se zde nacházejí. Dokumentováno je i zřetelně čerstvé poškození omítky záseky.

- protokol o ohledání místa činu, protokol o ohledání vozidla a další materiály (č. I. 85 a násl.). Těmito materiály je dokumentován nález osobního automobilu Škoda Felicia combi zelené barvy RZ 2M3 52 69 na tzv. Čekyňském kopci. I zde materiály, které z úkonů byly pořízeny, mimo jiného zaznamenávají krevní stopy v kufru osobního automobilu, nález mobilních telefonů a dalších věcí.

- protokol o přepisu hovorů ze sledování osob a věcí podle § 158 d) odst. 1, 2 tr. ř. (č. I. 568 a násl.)

- odborné vyjádření z odvětví odorologie (č. I. 710 a násl.). Služební pes prováděl porovnání pachových vzorků Pavla N. a Mgr. Hany N. s některými stopami, které byly nalezeny v domě Miloslava N. Provedenou pachovou identifikací byla zjištěna shoda mezi pachovým vzorkem, který poskytl Pavel N. a pachovými konzervami, které na místě činu byly zajištěny na vnější klice vstupních dveří, vnitřní klice vnějších dveří, na madle kbelíku, na horním okraji kbelíku, na klice dveří z chodby do haly, na další klice dveří s chodby do haly, na klikách dveří z haly do prádelny, na plastové láhvi od jaru, na vodovodní baterii u dřezu v prádelně, na klice dveří z prádelny do garáže, na klikách dveří z chodby do koupelny a na klice dveří krbových kamen. Pachový vzorek odebraný Haně N. byl nalezen v pachové konzervě zajištěné na klíči v zámku vstupních dveří, na horním okraji kbelíku, na klikách dveří z haly do prádelny, na plastové láhvi od jaru, na vodovodní baterii u dřezu v prádelně, na klikách dveří z prádelny do garáže a na klikách dveří z chodby do koupelny.

- odborné vyjádření z odvětví odorologie (č. I. 727 násl.) Služební pes prováděl porovnání pachových vzorku Pavla N. a Mgr. Hany N. s některými stopami, které byly zajištěny v osobním

automobilu Miloslava N. Provedenou pachovou identifikací byla zjištěna shoda mezi pachovým vzorkem, který poskytl Pavel N. a pachovými konzervami, které byly zajištěny na sedadle na vnější klíce levých předních dveří, na sedadle řidiče, v horní části věnce volantu, na hlavici řadící páky, z klíky zadních dveří od kufru, z levého zadního sedadla, z mobilu Nokia na střední sedačce a z mobilu Nokia na pravém zadním sedadle. Dále byla zjištěna shoda mezi pachovým vzorkem, který poskytla Mgr. Hana N. a pachovou konzervou která byla zajištěna na sedáku pravé přední sedačky. Dále opatření konkretizuje, v případě kterých zajištěných pachových konzerv shoda pachových vzorků obžalovaných zjištěna nebyla.

- zprávu Policejního prezidia ČR, národní ústředna interpol ze dne 1.6.2010 (č. I. 797). Z tohoto vyjádření vyplývá, že bylo provedeno šetření interpolem Washington k osobám Miloslav N. a Zdeňka N. od ledna 2007 nebyl zaznamenán žádný vstup na území USA.

- protokol o vydání věci (č. I. 798), ze kterého vyplývá, že Pavel N. dne 9.11.2009 policejnímu orgánu vydal své oblečení, mimo jiného světle modrou bundu pod pás se stahováním v pase na šňůrku, s nášivkou kanadské vlajky na levém rukávu.

- materiály související s telefonickou komunikací vedenou na telefonních číslech obou poškozených (č. I. 826 a násl.). Poskytnuté výpisy ani v případě jednoho z těchto čísel nezaznamenávají jakoukoliv komunikaci v době, kdy na tato telefonní čísla měla směřovat volání příbuzných Zdeňky N.

- materiály související s pátracími akcemi vedenými ohledně obou poškozených (č. I. 983 a násl.). Z těchto dokumentů je zřejmé, kde všude se prověřoval možný pobyt poškozených, či jen některého z nich, resp. se prověřovalo možné nalezení jejich těl. Všechna pátrání, která byla realizována, proběhla z negativním výsledkem.

- listinu nazvanou jako závěť (označena jako příloha č. 1, řazeno za číslem listu 1372). Podle uvedeného textu Miloslav N. dne 7.3.2009 veškerý svůj majetek, který bude předmětem dědění po jeho smrti, odkazuje Zdeňce S.

- materiál nazvaný jako listina o vydědění (příloha č.2, řazena po č. I. 1372). Z textu listiny vyplývá, že Miloslav N. dne 7.3.2009 učinil prohlášení o vydědění svého syna Pavla N.. Jako důvod takového postupu je zde konstatováno, že Pavel N. se s otcem nestýkal, neprojevoval o něj zájem, pokoušel se jej vydírat. V několikaletém sporu o SJM se postavil na stranu bývalé manželky, v její prospěch u soudu dokonce křivě vypovídal. Několikrát mu vyhrožoval fyzickým napadením, dne 22.8.2008 jej dokonce fyzicky napadl a způsobil mu těžkou újmu na zdraví. Za to byl obviněn policií ČR.

- materiál nazvaný listina o vydědění (příloha č. 3, řazeno po č. I. 1372). Tímto dokladem Miloslav N. učinil prohlášení, kterým vydědňuje svou dceru Ivanu N.

- protokol o ohledání věci (č. I. 2462 a násl.). Z dokumentu, který byl pořízen dne 21.11.2011 vyplývá, že dne 16.11.2011 bylo provedeno ohledání v exekutorském skladu JUDr. Tomáše Vrány v obci Čekyně. Ohledání bylo realizováno v souvislosti s nálezem věci poškozeného Miloslava N. pracovníky exekutorského úřadu. Předmětem ohledání byly jednotlivé kusy nábytku, pocházejícího z bytu Mgr. Hany N., který měl být vydražen. Na křídle obžalované se nacházelo

plastové pouzdro (dokladovka), ve kterém byl založen občanský průkaz na jméno Miloslav N., řidičský průkaz na totéž jméno, osvědčení o registraci vozidla RZ xxx na jméno Miloslav N., posudek o zdravotní způsobilosti Miloslava N. k řízení motorových vozidel, nacházely se zde i další věci, mimo jiného platební karta VISA a další materiály.

- materiál dokumentující vzdálenost mezi bydlištěm obou obžalovaných a domem Miloslava N. a časy, za kterých se lze mezi oběma místy přesunout

- fotodokumentaci světlomodré bundy, kterou vydal Pavel N. policejnímu orgánu dne 9.11.2009 se záběry na jednotlivé markanty, jako je potřísnění biologickým materiálem, nášivka kanadské vlajky apod.

- připojená rozhodnutí, která dokumentují civilní spory vedené oběma obžalovanými s různými subjekty. Za nejpodstatnější považuje zdejší soud rozsudek Okresního soudu v Přerově 15C 281/2008 ze dne 30.3.2009. Tímto rozsudkem byla stanovena povinnost Pavla N. vyklidit prostory v domě Miloslava N., která do té doby užíval. Citované rozhodnutí Okresního soudu v Přerově bylo potvrzeno rozsudkem Krajského soudu Ostrava - pobočka v Olomouci 12Co 315/2009 ze dne 20.10.2009.

- připojený spis PČR Krajského ředitelství policie SM kraje, územní odbor olomouckého kraje, územního odboru SKPV Přerov OR PR-2661-82/TČ-2008-70. Policejním orgánem zde bylo vedeno trestní stíhání proti Pavlu N. pro pokus trestného činu ublížení na zdraví podle §§ 8 odst. 1, 222 odst. 1 tr. zákona. Toho se měl dopustit dne 22.8.2008 v odpoledních hodinách na ulici xxx v suterénu rodinného domku tím, že po předchozí slovní rozepři fyzicky, opakovanými údery kovovými nůžkami na plech napadl svého otce Miloslava N., kterému tím způsobil otřes mozku a další poranění s dobou léčení do šesti týdnů. Vedené řízení bylo zastaveno Okresním státním zastupitelstvím v Přerově, když tento orgán dovodil právní závěr, že Pavel N. v kritické době jednal ve stavu nepřičetnosti a není tedy za své jednání trestně odpovědný.

Po provedení shora konkretizovaných důkazů nalézací soud dne 13.7.2012 vyhlásil rozsudek, kterým oba obžalované podle § 226 písm.c) tr. řádu zprostil podané obžaloby. V rozsudku 29T 1/2011 ze dne 13.7.2012 soud řešil několik problematických okruhů.

Jak Pavel N., tak i jeho matka v rámci svých výpovědí především napadali procesní použitelnost většiny ze zajištěných a provedených důkazů. Bylo proto povinností nalézacího soudu k této argumentaci obou obžalovaných zaujmout stanovisko. V označeném rozsudku tak učinil následujícím způsobem.

Pokud jde o svědecké výpovědi, z vyjádření obou obžalovaných lze dovodit, že za neprocesní považují ty z nich, které byly učiněny dříve, než bylo zahájeno trestní stíhání Mgr. Hany N. Jmenovitě lze zmínit, že tyto vady jsou vytýkány svědeckým výpovědím, které učinili Ing. Zbyněk M., RNDr. Ivana N., policisté D., J., K. a další osoby. Podle zdejšího soudu tvrzení obou obžalovaných, že výpovědi označených svědků, které byly učiněny před zahájením trestního stíhání Mgr. Hany N., nejsou procesně použitelné důkazy ve vztahu k této obžalované, odpovídá realitě. O procesní úkony by se za popsáního stavu mohlo jednat pouze tehdy, pokud by výsledky konkretizovaných svědků

byly provedeny jako úkony neodkladné, resp. neopakovatelné. O takové úkony se ovšem s určitostí nejedná. Je však třeba zdůraznit, že vada, kterými jsou zmíněné svědecké výpovědi zatíženy, není absolutní. Konkretizovaný nedostatek lze velmi jednoduše odstranit výsledkem svědků v hlavním líčení. K tomu také v případě všech těchto svědků také došlo. Skutečnost, že někteří ze svědků byli vyslechnuti dříve, než bylo zahájeno trestní stíhání Mgr. Hany N. a v přípravném řízení tyto úkony již nebyly opakovány, nemůže zakládat účinky, o kterých ve svých výpovědích hovoří oba obžalovaní. Tato skutečnost tedy jistě nemůže vést k závěru, že by řízení proti Mgr. Haně N. bylo nulitní, že by bylo proti ní vedeno nedůvodně, že by v důsledku těchto pochybení byla krácena její práva na obhajobu, či jiná práva a podobně. Současná úprava trestního práva procesního předpokládá, že těžiště dokazování leží nikoliv v přípravném řízení, ale právě až v řízení před soudem. Ze svědeckých výpovědí, které byly v průběhu vedeného řízení provedeny procesně použitelným způsobem, tedy nalézací soud mohl konstruovat příslušné skutkové závěry.

Nalézací soud přisvědčil argumentům obou obžalovaných, že nezákonným způsobem byly provedeny domovní prohlídky v jejich bydlech.

První domovní prohlídka v domě na xxx ulici byla provedena dne 9.11.2009, úkon byl zahájen v 21:55 hodin. Trestní stíhání Pavla N. bylo zahájeno usnesením policejního orgánu dne 10.11.2009. Již z těchto časových údajů je zřejmé, že příkaz k domovní prohlídce byl vydán před zahájením trestního stíhání a před zahájením trestního stíhání byl realizován i samotný úkon. Domovní prohlídka dne 9.11.2009 tedy v domě, kde bydleli oba obžalovaní, byla provedena ve stádiu prověřování, tomu odpovídá i terminologie použitá státním zástupcem v návrhu na povolení domovní prohlídky a v příkazu k domovní prohlídce, který Okresní soudem v Olomouci pod sp. zn. 0Nt 1840/2009 byl dne 9.11.2009 vydán. Za situace, kdy byl příkaz k domovní prohlídce vydán před zahájením trestního stíhání však podle platné judikatury musí být výslovně konstatováno, zda se jedná o úkon neodkladný, či neopakovatelný. Neodkladnost, či neopakovatelnost úkonu musí být v tomto rozhodnutí alespoň v minimálním, nezbytném rozsahu, seznatelná (viz. např. nález Ústavního soudu ČR IV. US 1780/07). Musí být odůvodněno, proč se jedná o úkon neodkladný nebo neopakovatelný. V konkrétním případě se tak ale vůbec nestalo. Z žádného materiálu, který se konkretizované domovní prohlídky týká, nelze ani v náznaku zjistit, jako jaký úkon byla prohlídka vlastně realizována. Takovým postupem ale nesporně bylo porušeno právo obžalovaných na spravedlivý proces zakotvené v článku 36 odst. 1 a právo na ochranu obydlí podle článku 12 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod. Jde o zvlášť výrazné pochybení, které zakládá absolutní neúčinnost realizovaného úkonu. K důkazům, které byly získány při této domovní prohlídce, nalézací soud již z uvedeného důvodu nemohl přihlížet.

Pokud jde o v pořadí druhou domovní prohlídku v obydlí obou obžalovaných, byla provedena dne 7.4.2010. Tento úkon byl realizován v době, kdy bylo řádně zahájeno trestní stíhání proti oběma obžalovaným. Soud dodává, že v případě Mgr. Hany N. se tak stalo usnesením policejního orgánu, které bylo vydáno dne 23.3.2010. V případě tohoto úkonu nalézací soud nejpodstatnější vadu spatřuje v tom, že nebyl

proveden předchozí výslech podle § 84 tr. ř. Protokol o provedení domovní prohlídky dne 7.4.2010 absenci předchozího výslechu odůvodňuje tím, že se obvinění nachází ve vazbě a jako obvinění využili svého práva a odmítli k věci vypovídat. Toto tvrzení policejního orgánu není v rozporu se skutečností. Nicméně, podle zdejšího soudu toto konstatování nemůže být považováno za dostačující k tomu, aby předmětný úkon, tedy domovní prohlídka provedená dne 7.4.2010 mohla být považována za procesně použitelnou. Podstatnou vadu v postupu orgánu činných v přípravném řízení soud spatřuje v tom, že obžalovaným byla možnost vyjádřit se ve smyslu § 84 tr. ř. fakticky odepřena. Podle zdejšího soudu totiž stanovisko obžalovaných, že k věci nebudou vypovídat, nelze současně ztotožňovat i s jejich stanoviskem k předchozímu výslechu, který podle § 84 tr. ř. musí být proveden. Obžalovaní v reálné době vůbec nevěděli že, že v jejich obydlí bude provedena domovní prohlídka. Z příslušných doručenek vyplývá, že příkaz k domovní prohlídce oba obžalovaní převzali až dne 8.4.2010, tedy v době, kdy domovní prohlídka již byla prováděna (jednalo se o dvoudenní úkon). Těžko za takového stavu mohli projevit svou vůli. Skutečnost, že v konkrétním případě orgán, který domovní prohlídku realizoval, předchozí výslech podle § 84 tr. ř. neprovedl, ani se o to nepokusil, soud hodnotí jako podstatné pochybení. Předběžný výslech je totiž zákonem předpokládaný a proto nezbytný procesní úkon umožňující vlastní provedení prohlídky. Smyslem předchozího výslechu před provedením domovní prohlídky je v případě dobrovolného vydání věci v průběhu tohoto výslechu domovní prohlídku odvrátit. Je vhodné dodat, že předchozí výslech nebyl v konkrétním případě proveden nejen v případě obou obžalovaných, ale ani v případě vlastníka nemovitosti Ing. Mariana V., který o úkonu byl vyrozuměn včas. Podle zdejšího soudu již shora konkretizovaný nedostatek zakládá absolutní neúčinnost i této domovní prohlídky a proto soud nemohl přihlížet k důkazům, které v rámci tohoto úkonu byly získány. Toto stanovisko odpovídá i rozhodovací praxi Ústavního soudu ČR.

Oba obžalovaní jsou toho názoru, že neprocesním způsobem byly získány i důkazy na místě činu, to znamená v domě Miloslava N. na ulici xxx a v osobním vozidle tohoto poškozeného, které bylo odstavené nalezeno dne 9.11.2009 v oblasti tzv. Čekyňského kopce. Neprocesnost takto získaných důkazů má spočívat v tom, že jak v domě, tak v osobním automobilu byla provedená ohledání, v rámci čehož došlo k zajištění důkazů, a to za situace, kdy ve vztahu k domu nebylo rozhodnuto o povolení domovní prohlídky a ve vztahu k osobnímu automobilu nebylo rozhodnuto o povolení k provedení prohlídky jiných prostor. V tomto případě nalézací soud argumenty obou obžalovaných neakceptoval, je toho názoru, že důkazy na obou konkretizovaných místech byly získány zákonným postupem. Do značné míry se toto stanovisko soudu odvíjí od skutečnosti, že nelze směřovat situaci, kdy k zajištění důkazů dochází v rámci realizované domovní prohlídky ve smyslu § 83 odst. 1 tr. ř., resp. za podmínek § 83 a) tr. ř., který upravuje postup při prohlídce jiných prostor a pozemků se situací, kdy důkazy jsou zajišťovány při ohledání místa činu.

V konkrétním případě nalézací soud za zcela zásadní považuje, že úkon jak v domě Miloslava N., tak v jeho osobním automobilu, nebyl prováděn proti vůli oprávněné osoby, to znamená majitele, či uživatele. Majetkové poměry v konkrétním případě jsou vcelku jednoznačné, vlastníkem obou věcí byl nesporně Miloslav N.

Uživatelkou jeho domu byla i jeho v pořadí třetí manželka Zdeňka N. Nebylo zjištěno, že by kdokoliv jiný byl spoluvlastníkem některé z uvedené věci, to se týká i obou obžalovaných. Je skutečností, že Pavel N. byl v jistě době uživatelem domu na ulici xxx, to zřejmě platilo i v době, kdy ohledání policejními orgány bylo provedeno. Pavel N. v domě bydlel z titulu rodinněprávních vztahů, tedy na základě práva dítěte vlastníka nemovitosti. O jeho povinnosti vyklidit předmětnou nemovitost bylo rozhodováno Okresním soudem v Přerově i zdejší pobočkou Krajského soudu v Ostravě (15C 281/2008, 12Co 315/2009). Byť již bylo rozhodnuto o povinnostech Pavla N. vyklidit předmětnou nemovitost, v době ohledání věc ještě nebyla v právní moci. Je však nutno zdůraznit, že Pavel N. užíval jen velmi malou část domu. Navíc je z provedených důkazů zřejmé, že Pavel N. byl informován o pohřešování svého otce, registroval zájem policie o zajištění klíčů k tomuto domu, byl informován o tom, že do domu bude vstoupen. Přesto však ani v nejmenším neprojevil svůj negativní postoj k zamýšlenému postupu. Z pohledu uvedeného je tedy nutno postup policie uplatněný při ohledání domu Miloslava N. a jeho osobního automobilu považovat za důvodný, přiměřený zjištěným okolnostem a ve svém důsledku tedy zákonný.

Je však třeba současně říci, že podle názoru zdejšího soudu policejní orgány byly oprávněny provést ohledání v domě Miloslava N. i v jeho osobním automobilu bez povolení příslušných orgánů i za situace, kdy by některá z oprávněných osob s takovým postupem projevila nesouhlas. Ohledání je upraveno v § 113 tr. ř. Toto ustanovení nevymezuje žádné podmínky a nestanoví žádná omezení pro provedení tohoto úkonu z hlediska ochrany základních práv a svobod, do nichž může být při tomto úkonu v zájmu zajištění stop trestného činu zasahováno. Zdejší soud zastává názor, že s ohledem na důležitost veřejného zájmu, který je nutno upřednostnit, i takový zásah bez dalšího, tj. bez příkazu soudce jde li o domovní prohlídku, anebo státního zástupce, jde-li o prohlídku jiných prostor, je přípustný.

Názor prezentovaný v předchozím odstavci nemusí být jistě považován za jediný možný, resp. dokonce většinový. Proto nalézací soud jen velmi stručně, když situace, že by konkretizovaná ohledání byla provedena proti vůli oprávněných osob, nenastala, si dovoluje vyslovit předpoklad, že jednání orgánů, které realizovaly ohledání domu Miloslava N. a jeho osobního automobilu by za známých podmínek nebyla v rozporu se zákonem, ani kdyby některá z oprávněných osob projevila nesouhlasnou vůli s tímto postupem. Na postup těchto orgánů lze totiž vztáhnout závěry, ke kterým dospěla nejvyšší státní zástupkyně ve stanovisku ke sjednocení výkladu zákonů a jiných právních předpisů k otázce možnosti policejního orgánu vstoupit do obydlí za účelem provedení ohledání místa činu. Jde o stanovisko, které ve sbírce výkladových stanovisek nejvyššího státního zastupitelství bylo uveřejněno pod pořadovým číslem 1/2008 dne 5.6.2008. Označené stanovisko samozřejmě pro soudy není závazné. Nalézací soud se však s úvahami, které zde jsou prezentovány, ztotožňuje a je toho názoru, že postup policejního orgánu při obou ohledáních nevybočil z mezí, které v tomto stanovisku jsou vytyčeny.

Jak o tom je řeč výše, Pavel N. rovněž zpochybňoval zákonnost „odposlechů“ rozhovorů, které vedl v době výkonu vazby s dalším obviněným Pavlem P.. Pavel N., alespoň tak zdejší soud jeho subjektivní stesky chápe, se domnívá, že byla porušena jeho

práva, neboť nebyla splněna základní podmínka pro nasazení operativních prostředků v průběhu již běžícího trestního řízení. Domnívá se, že jeho práva byla porušena tím, že bylo použito operativních prostředků namísto klasického odposlechu příkazem soudu. Nebyla splněna zákonná ustanovení, která upravují náležitosti protokolace. Není jasné, jak nahrávání rozhovorů probíhalo, zda bylo automatické, nebo bylo ovládáno ručně.

V tomto případě námitky obžalovaného nalézacím soudem akceptovány nebyly. Především je nutno uvést, že nejsou zcela zřejmé důvody, proč by aktivity předpokládané ustanovením § 158 d) tr. ř., to znamená sledování osob a věcí, mohly být realizovány toliko v procesní fázi předcházející zahájení trestního stíhání. Zákon ani v § 158 d) tr. ř., ani v některém jiném ustanovení nestanoví omezení, na které Pavel N. odkazuje. Obecně je problematika operativně pátracích prostředků a podmínek jejich použití řešena v §158 b) tr. ř. Jediným omezením, které je zde vymezeno, je podmínka, že operativně pátrací prostředky lze použít pouze v řízení o úmyslném trestném činu a jejich použití nesmí sledovat jiný zájem, než získání skutečností důležitých pro trestní řízení. Tyto prostředky je možno použít jen tehdy, nelze-li sledovaného účelu dosáhnout jinak, nebo bylo-li by jinak jeho dosažení podstatně ztíženo. Obecně platí, že operativně pátrací prostředky lze použít k zabránění trestného činu, k jeho odhalení a k odhalení jeho pachatele či pachatelů, k operativně pátrací činnosti vykonávané za účelem prevence trestných činů a k operativně pátrací činnosti konané za účelem pátrání po osobách a věcech. Pokud v konkrétním případě operativně pátrací prostředky byly použity v řízení, které je vedeno pro trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1,2 písm. a) tr. zákona, resp. pro trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tr. zákona, je zřejmé, že tyto prostředky byly použity v řízení o úmyslném trestném činu. Za situace, kdy účelem nasazení těchto prostředků bylo získat informace o tom, kde se nachází těla poškozených, je evidentní, že tyto prostředky byly použity v souladu s účelem, který zákon předpokládá. Pavel N. vyslovil názor, že v jeho trestní věci, pokud k tomu vůbec byly dány zákonné podmínky, mělo být postupováno podle jiného ustanovení trestního řádu. O možnosti provedení odposlechlů měl podle jeho názoru rozhodnout soud ve smyslu § 88 tr. ř. a násl. Stanovisko obžalovaného v tomto směru nalézací soud hodnotí jako mylné, protože ta ustanovení tr. ř. na které odkazuje, řeší problematik odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. Ten, v konkrétním případě, samozřejmě uskutečňován nebyl.

Další připomínky Pavla N. se týkají toho, že materiály získané při jeho odposlouchávání nemohou být procesně použitelné z toho důvodu, že postrádají formální náležitosti. Jde o argument, se kterým se nalézací soud opět neztotožnil. Z § 158 d) odst. 7 tr. ř. vyplývá, že má-li být záznam pořizovaný při sledování použit jako důkaz, je třeba k němu připojit protokol s náležitostmi uvedenými v § 55 a 55 a) tr. ř. §55 řeší obecná pravidla o sepisování protokolů. Je zde uvedeno, že pokud zákon nestanoví jinak, o každém úkonu trestního řízení se sepíše protokol, který musí obsahovat pojmenování orgánu, který úkon prováděl, místo, čas, a předmět úkonu, jméno a příjmení úředních osob a jejich funkce, jméno a příjmení přítomných stran, jméno, příjmení a adresu zákonných zástupců, obhájců a dalších osob, kteří se úkonu zúčastnili. Stručně a výstižně má být vylíčen průběh úkonu, z něhož by bylo patrné i zachování zákonných ustanovení upravujících provádění úkonů, podstatný obsah

rozhodnutí při úkonu vyhlášených a další náležitosti. Uváděny mají být návrhy stran, udělená poučení, vyjádření osob apod. Z § 55 a) tr. ř. mimo jiného vyplývá, že k zachycení průběhu úkonu lze využít podle potřeby i zvukového nebo obrazového záznamu, přičemž byl-li takový záznam pořízen, poznamená se tato okolnost v protokolu sepsaném o úkonu, v němž se vedle údajů o čase, místě a způsobu jeho provedení uvede též údaj o použitém prostředku. Technicky nosič záznamu se připojí ke spisu nebo se ve spisu uvede, kde je uložen.

Přezkum věci zdejší soud dospěl k závěru, že protokol, který o úkonu byl sepsán, je sice stručný, nicméně naplňuje kritéria, která jsou vymezena citovanými zákonnými ustanoveními (viz č. l. 547) Je skutečností, že protokol neobsahuje údaj, zda použití technických prostředků bylo realizováno automaticky, či ručně, z uvedeného je však zřejmé, že se nejedná o informaci, která by nutně musela být součástí pořízeného protokolu. Za vadu nelze považovat ani to, že v protokolu není specifikováno, kdo konkrétně úkon realizoval. Protokol o sledování osob a věcí podle § 158 d) odst. 7 tr. ř. totiž nemusí obsahovat údaje o totožnosti osob které sledování prováděly (v podrobnostech viz např. rozhodnutí NS ČR 5 Tdo 482/2011).

Pro úplnost soud dodává, že je toho názoru, že o postupu ve smyslu § 158 d) tr. ř. bylo rozhodnuto věcně i místně příslušným orgánem. Podle zdejšího soudu nebylo třeba ingerence soudu, neboť v konkrétním případě prostorový odposlech byl realizován ve věznici, tedy v prostorách, kde objektivně nemůže dojít k porušení práva na nedotknutelnost obydlí. Orgány, které v dané věci úkon realizovaly, si zajistily veškerá povolení, jež pro postup předpokládány v § 158 d) tr. ř. jsou potřebná. Samotné rozhodnutí státního zástupce o povolení sledování Pavla N. a také rozhodnutí o prodloužení lhůty, ve které sledování proběhlo, splňuje podle zdejšího soudu kritéria, jež jsou na takový typ rozhodnutí kladena i judikaturou Ústavního soudu ČR. Jsou zřejmé důvody, proč sledování bylo povoleno, proti jaké osobě a z jakých důvodů. Lze tedy uzavřít, že záznamy prostorových odposlechů byly v konkrétním případě pořízeny legitimním způsobem.

Je skutečností, že v hlavním líčení jako důkaz nebyly provedeny nahrávky, které v daných souvislostech byly zajištěny. Nálezací soud je ovšem přesvědčen, že ani takovým postupem práva obžalovaných zkrácená nebyla. Souvisí to s tím, že v souladu s ustanovením § 213 odst. 1 tr. ř. byl stranám k nahlédnutí předložen přepis některých pasáží pořízených zvukových záznamů. Obžalovaní měli možnost do pořízených přepisů nahlédnout, mohli žádat jejich doslovné čtení a k tomuto důkazu se mohli také vyjádřit. Nálezací soud si uvědomuje, že jako důkaz by měl být principiálně prováděn prvotní materiál, který při postupu) 158 d) tr. ř. byl získán. Tato povinnost soudu však byla prolomena skutečností, že obžalovaní provedení prvotního důkazu nepožadovali a výslovně souhlasili s tím, aby jako důkaz byly provedeny zmiňované přepisy. Ani tímto postupem tedy práva obžalovaných nemohla být nijak krácena.

Na základě provedených důkazů nálezací soud v rozsudku vyhlášeném dne 13.7.2012 konstruoval následující nejpodstatnější skutkové závěry.

Miloslav N. a jeho současná manželka Zdeňka N. se v přesně nezjištěné době od večerních hodin dne 7.11. do večerních hodin dne 8.11.2009 stali oběťmi násilného protiprávního jednání. Útok, který proti nim byl veden v domě xxx, kde v kritické době bydleli, zapříčinil jejich úmrtí buď ještě v rámci tohoto útoku, bezprostředně po něm, nebo v řádu jen několika málo hodin poté. Tato skutečnost je podle zdejšího soudu prokazována důkazy, které byly zajištěny a v průběhu hlavního líčení provedeny. Za nejpodstatnější považuje nalézací soud důkazy, které byly zajištěny při ohledání místa činu v domě Miloslava N. a v jeho osobním automobilu. Jak je zřejmé z navazujícího znaleckého posudku z odvětví soudního lékařství, který byl vypracován na základě požadavků soudu, v domě poškozeného se odehrál velmi dynamický děj. Z provedené expertízy je zřejmé, že krevní stopy zajištěné na místě jsou tvořeny směsným materiálem, který byl vytvořen nejméně jednou ženou a jedním mužem. S vysokou mírou pravděpodobnosti lze předpokládat, že poškození byli na místě napadeni nástrojem, který měl tupý, sečný nebo podobný charakter. Rozsáhle tratoliště, které bylo zajištěno na podlaze domu, znalce přivedlo k poznání, že osoby, které na místě byly poraněny, musely silně krváčet. Nakolik z krevního tratoliště nelze jednoznačně kvantifikovat krevní ztráty poraněných osob, je evidentní, že osoba, která utrpí poranění s tak rozsáhlými krevními ztrátami, by musela v horizontu desítek minut až několika hodin nepochybně vyhledat lékařskou pomoc. Pokud by se tak nestalo, lze důvodně předpokládat, že tato osoba, resp. osoby na následky poranění zemřely. Za neméně podstatné nalézací soud považuje upozornění znalce, že krvácení z chorobných příčin má odlišný charakter, než stopy, které krvácení zanechalo v konkrétním případě. Nález krevních stop na místě činu, za které nalézací soud považuje dům Miloslava N., nález krevních stop v jeho osobním automobilu a poznatky vyplývající ze znaleckého posudku vypracovaného MUDr. Igorem Dvořáčkem zdejší soud považuje za stěžejní pro vyslovení závěru, že v konkretizované době byl proti oběma poškozeným veden útok další osobou, či osobami, který zapříčinil jejich úmrtí. Tento závěr nalézací soud vyslovuje v kategoričské poloze. Souvisí to s tím, že tato skutečnost není prokazována jen jmenovanými důkazy. Vyplývá i z dalších důkazů, které v průběhu vedeného řízení byly provedeny.

Jak Miloslav N., tak jeho manželka Zdeňka N. se pohřešují od okamžiku, kdy jejich příbuznými bylo zjištěno, že se nedostavili na plánovanou rodinnou oslavu, kterou dokonce organizovali. Za dobu více než dvou let ani jeden z poškozených nekontaktoval některého ze svých příbuzných, resp. známých. Po obou poškozených bylo policejními orgány, zejména v počáteční době poté, co bylo zjištěno, že se pohřešují, prováděno rozsáhlé pátrání. Nebyla však zjištěna sebemenší indicie, která by mohla nasvědčovat tomu, že by se oba poškození, či jen některý z nich, živí, mohli zdržovat na nějakém místě. Oběma obžalovanými bylo v té souvislosti naznačováno, že oba manželé, či pouze Miloslav N., mohli například vycestovat do zahraničí, aniž by o tom vyrozuměli někoho ze svých blízkých. Takovou alternativu zdejší soud považuje za vyloučenou. Pavel N. se svou matkou se v průběhu vedeného řízení pokoušel soud přesvědčit o tom, že v případě jeho otce bylo v zásadě běžnou praxí, že, a to i dlouhodobě, zmizel do zahraničí, aniž by o sobě dal vědět. Takové tvrzení nalézací soud nehodnotí jako pravdivé. Nemá oporu v důkazech, které v tomto směru byly provedeny. Svědci, kteří byli vyslýcháni, například soused Miloslava N. Ing. Zbyněk M. nebo sestra poškozeného Jaroslava S. vcelku

jednoznačně hovořili o tom, že Miloslav N. v minulosti otevřeně deklaroval svůj zájem opustit republiku a vycestovat do USA a byly zřejmé i důvody tohoto jeho konání. Je přitom vhodné si uvědomit, že informací o odjezdu poškozeného mimo území republiky disponovaly dokonce osoby, jejichž vztah k Miloslavu N. zcela jistě nelze považovat za nejbližší. Ještě výraznější je tato situace u Zdeňky N. Jejimi příbuznými, zejména pak její dcerou, Kateřinou S., bylo vcelku jednoznačně poukázáno na blízký vztah, který mezi nimi existoval a fakticky vylučuje možnost, že by poškozená někam odjela, aniž by o tom dala někomu vědět.

Variantu, že nejméně Miloslav N. mohl uprchnout, skrývat se, aby nebyl přístupný orgánům činným v trestním řízení, podle obou obžalovaných, zejména pak Pavla N., má posilovat poznatek, že v rodinném domku v kritické době mohlo dojít ke konfliktu mezi oběma manželi, který mohl vést k u smrcení Zdeňky N. Takovou tézi nalézací soud důrazně odmítá. Úvaha, že mezi manželi N. došlo k partnerskému konfliktu, který se posunul do polohy vzájemného fyzického napadání, které vyvrcholilo usmrcením Zdeňky N., nemá sebemenší oporu v provedených důkazech. Pavel N. takovou možnost konstruuje zejména na základě skutečnosti, že při ohledání místa činu byl nalezen fragment otcova zubu, na kterém byla nalezena DNA Zdeňky N. Podle Pavla N. se DNA poškozené na úlomek zubu jeho otce mohla dostat za situace, kdy Zdeňka N. svému manželovi zub v průběhu potyčky, vyrazila. Právě tento moment podle obžalovaného měl být spouštěcím mechanismem násilí ze strany jeho otce, které vedlo k úmrtí Zdeňky N. Takové tvrzení obžalovaného je však podle nalézacího soudu pouhou nepodloženou fabulací. Je-li, alespoň v hrubých rysech, znám mechanismus útoku, který proti poškozeným byl veden a jeho intenzita, pak je dobře představitelné, za jakých okolností k vyrazení zubu mohlo dojít. Stejně tak lze velmi jednoduše vysvětlit náleznost DNA stopy poškozené na fragmentu zubu Miloslava N. Zcela jednoznačně k tomu nemuselo dojít způsobem, který popisuje obžalovaný. Z vyjádření zpracovatele znaleckého posudku z oboru kriminalistiky odvětví genetika kpt. Ing. Michala Kopečného Ph.D. je totiž zřejmé, že DNA poškozené se na zub Miloslava N. mohla dostat jak v době, kdy zub již byl ulomen, tak v předchozí době, kdy byl zub ještě v ústech. Stopa DNA se na tento zub tedy nutně nemusela dostat při úderu poškozenou, ale například i jejími slinami, jinou tělesnou tkání a podobně. V této souvislosti za velmi významný nalézací soud považuje poznatek, že vztah Miloslava N. a jeho manželky byl dlouhodobě vyvážený, harmonický. Ani jeden ze svědků, kteří k této problematice byli vyslechnuti, se nezmiňuje o tom, že by soužití poškozených bylo poznamenáno nějakými neshodami. Všichni naopak upozorňovali na mimořádnou dávku porozumění, která mezi poškozenými panovala. Nelze přehlédnout, že dcera poškozené Kateřina S., nyní Š., hovořila se svou matkou nedlouho předtím než začala být pohřešována a při tom nezaregistrovala nic co by mohlo signalizovat změnu vzájemného vztahu mezi oběma manželi. Za popsání stavu si lze jen velmi obtížně představit, že stopy nalezené při ohledání místa činu v domě Miloslava N. a v jeho osobním automobilu vznikly při vzájemném partnerském konfliktu mezi oběma poškozenými.

Z údajů, které jsou uvedeny v předchozích pasážích tohoto rozhodnutí, lze velmi dobře dovodit závěr zdejšího soudu, že v důsledku událostí, které proběhly v domě Miloslava N. v době, o které hovoří obžaloba, došlo k úmrtí obou poškozených a že se

tak stalo v důsledku hostilního jednání osoby, či osob, odlišných od obou poškozených. Mnohé důkazy, které byly provedeny v hlavním líčení, ukazují, že obžaloby na Pavla N. a jeho matku byly podány důvodně, když lze za jednoznačně prokázané považovat, že oba obžalovaní na úmrtí obou poškozených a na ukrytí jejich těl nějakým způsobem participovali.

Podle zdejšího soudu základním důkazem, který v tomto směru proti oběma obžalovaným stojí, jsou výsledky odorologických expertíz. Oba obžalovaní poukázali na skutečnost, že pachové stopy byly získány jak v domě, tak automobilu Miloslava N. nezákonným způsobem, za porušení interních pravidel, které tyto postupy upravují, vadami mají být poznamenány i další, související úkony, například odběr jejich pachového vzorku, resp. samotná provedená pachová identifikace. Zejména Mgr. Hana N. pak poukazovala na skutečnost, že pachové stopy a metoda pachové identifikace nemohou obstát jako důkazy, když, zjednodušeně řečeno, je více než sporné, zda výsledek pachové identifikace je důsledkem skutečné schopnosti psa, či jen jeho prověsem, kterým se v rámci prováděného úkonu snaží zavedět svému pánovi.

Pokud jde o poslední specifikovanou námitku, nalézací soud se jí blíže nezabýval. Pachová stopa, resp. výsledky pachové identifikace jsou totiž i rozhodovací praxí Ústavního soudu ČR považovány za použitelné důkazy. Je třeba dodat, že v konkrétním případě nebylo zjištěno nic, co by dosavadní náhled na danou problematiku mohlo revidovat.

S námitkou, že mimo jiného i pachové stopy na obou místech byly získány nezákonným způsobem, se soud vypořádal v předchozích pasážích tohoto odůvodnění. Jak o tom již byla řeč, je soud toho názoru, že důkazy v domě a automobilu Miloslava N. byly získány zákonným způsobem. Problematika procesní použitelnosti těchto důkazů pak byla řešena zejména za využití poznatků, které vyplynuly ze znaleckého posudku zpracovaného JUDr. Martinem Kloubkem Ph. D. Postup orgánů, které zajišťovaly pachové stopy, resp. snímaly pachové vzorky obou obžalovaných, jistě nelze považovat za bezvadný. Nicméně, poznatky vyplývající ze znaleckého posudku z odvětví odorologie a údaje, které ve svých výpovědích uvedli technici, kteří se na úkonech podíleli, zdejší soud vykládá tak, že vady, kterých se policejní orgán při zajišťování pachových stop a při odběru pachových vzorků obou obžalovaných dopustil, neovlivňují věcnou správnost závěrů, které následně vyplynuly z provedených pachových identifikací. Samotný proces pachové identifikace pak podle zdejšího soudu netrpí žádnými procesními, ani jinými vadami. Obžalovanými bylo namítáno, že na svých právech byli zkráceni tím, že pachová identifikace proběhla bez přítomnosti jejich obhájců. K tomu je třeba dodat, že úkonem ve smyslu § 165 odst. 2 tr. ř., o němž je třeba obhájce vyrozumět vy smyslu § 165 odst. 3 tr.ř. nejsou úkony spojené s využitím operativně pátracích prostředků, ani úkony znalce spojené s pří pravou a vypracováním znaleckého posudku. Je bez jakýchkoli pochybností, že odorologická expertíza a veškeré úkony s ní související, se svým charakterem blíží znaleckému posudku. Proto není potřeba obhájce o takovém úkonu vyrozumívát. Neúčast obhájce na tomto úkonu tak nemá žádný vliv na procesní účinnost tohoto důkazu v soudním řízení. Jasná je taková situace v případě pachové identifikace, která byla provedena ještě před podáním obžaloby. Pokud v další době

soud oznámil orgánu, který pachovou identifikaci prováděl, aby o úkonu obhájce vyrozuměl, resp. umožnil jim účast u úkonu, šlo svou povahou o doporučení, nikoli o závazný pokyn (viz rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci 6To 95/2011).

Z předchozích pasáží tohoto odůvodnění je zřejmé, na kterých předmětech a v jakých konkrétních místech byly pachové stopy obou obžalovaných zaznamenány. Je skutečností, že Pavel N. v rámci své obhajoby poukazuje na skutečnost, že v domku svého otce dlouhodobě žil, dům navíc procházel poté, co se dozvěděl, že jeho otec je pohřešován. Automobil otce používal, seděl v něm i v roce 2009. V rámci své výpovědi vysvětlil například i takový detail, jak je možné, že by se jeho pachová stopa mohla nacházet na kbelíku, který podle zdejšího soudu evidentně byl použit na pokus o likvidaci krevních tratolišť, jež v domě poškozeného byla nalezena. Současně výpověď tohoto obžalovaného vysvětluje i to, jak je možné, že v domě byly nalezeny pachové stopy jeho matky. Za situace, kdy s matkou žije v jedné domácnosti, považuje za přirozené, že při pohybu v otcově domě mohl na toto místo přinést pach své matky.

S obhajobou, kterou Pavel N. v tomto směru uplatnil, se zdejší soud neztotožňuje. Z důvodů, na které ve svém znaleckém posudku i v rámci svých výpovědí poukázal JUDr. Martin Kloubek Ph. D., nalézací soud považuje za vyloučené, že by pachové stopy Mgr. Hany N. mohly být vytvořeny přenosem jejího pachu. Argument obžalovaného, že pachové stopy mohl vytvořit při svém pohybu v domě poté, co se dozvěděl o pohřešování svého otce, nalézací soud nepovažuje za pravděpodobný. Pokud totiž soud dospěl k závěru, že i Pavel N. nějakým způsobem participoval na usmrcení poškozených a ukrytí jejich těl, je zřejmé, že tento obžalovaný se ve zmíněných prostorách pohyboval již v dřívější době. Argumentace obžalovaného, pokud jde o vznik jeho pachových stop v domě otce objektivně nevysvětluje vznik všech stop, které na místě byly zajištěny. Jak ve vztahu k tomuto obžalovanému, tak ve vztahu k Mgr. Haně N. nalézací soud za podstatný považuje jeden z údajů, který vyplynul z vyjádření znalce JUDr. Martina Kloubka Ph. D. Tento znalec, ve shodě s přesvědčením zdejšího soudu, jen za velmi málo pravděpodobné považuje, že by se pach obou obžalovaných na místě mohl udržet i po rozsáhlé rekonstrukci, která objektivně v domku poškozeného byla provedena. Tento moment podle zdejšího soudu vylučuje zejména tvrzení Mgr. Hany N., že pachové stopy v domku mohla zanechat v předchozí době, kdy dům navštěvovala. Je totiž nesporným faktem, že legitimně v domku svého bývalého manžela po provedení rekonstrukce nikdy nebyla. Navíc je třeba upozornit na skutečnost, že pachové stopy Mgr. Hany N. byly nalezeny i v těch prostorách domu, kde se, v rámci svých návštěv nikdy nemohla pohybovat. Provedené svědecké výpovědi pak vylučují, že by byla pravdivá obhajoba Pavla N., že mohl používat vozidlo svého otce.

Oba obžalovaní vedle již konkretizovaných argumentů zpochybňovali výpovědní hodnotu zajištěných pachových stop také tím, že na místech, kde pachové stopy byly zajištěny, nebyly současně zajištěny i jiné stopy, například stopy DNA. Je třeba připustit, že tvrzení obžalovaných v tomto směru odpovídá realitě. S poznatkem, že na místě pachových stop nebyly nalezeny stopy DNA, které by byly vytvořeny obžalovanými, však v žádném případě nelze spojovat účinky, na které oba obžalovaní odkazují. Jak z vyjádření, které učinil zpracovatel znaleckého posudku z odvětví

odorologie, tak z vyjádření zpracovatele posudku z odvětví genetické expertízy je totiž evidentní, že vznik pachové stopy nepodmiňuje automaticky vznik stopy DNA a obráceně, resp. že nemusí být pravidlem současná detekce obou těchto stop.

Státní zástupce ve své závěrečné řeči poukázal na skutečnost, že pachové stopy zajištěné v domě Miloslava N. prokazují pohyb obou obžalovaných v tomto objektu a také skutečnost, že se oba nacházeli v osobním automobilu poškozeného. S tímto argumentem se tedy nalézací soud vzhledem k uvedenému bezesbýtku ztotožnil.

Pokud soud tvrdí, že obžaloby na Pavla N. a Mgr. Hanu N. byly podány důvodně, takovou skutečnost neodvíví jen od nálezů pachových stop obou obžalovaných ve shora konkretizovaných prostorách. Za podstatný důkaz v této souvislosti považuje svědecké výpovědi, které v průběhu vedeného řízení učinili Ing. Zbyněk M. a jeho manželka. Z vyjádření obou svědků lze dovodit, že viděli, jak Pavel N. řídil v rozhodné době osobní automobil svého otce. To je moment významný zejména z toho důvodu, že bez pochybnosti bylo prokázáno, že Miloslav N. by dobrovolně své vozidlo synovi nikdy nepůjčil. Taková skutečnost vyplývá prakticky ze všech provedených svědeckých výpovědí, které se této problematice týkaly. Tato skutečnost je tak prokazována například svědeckou výpovědí Jaroslavy S., příbuzných poškozené, výpovědi Ing. Zbyňka M. i dalších osob. Jde o skutečnost, kterou v zásadě nezpochybňuje ani samotný Pavel N.

Pavel N. věrohodnost výpovědi, kterou učinil zejména Ing. Zbyněk M. zpochybňuje několika momenty. Svědek podle obžalovaného mylně předpokládá, že v okolí jeho bydliště byl Miloslav N. jedinou osobou, kdo vlastnil příslušný typ automobilu. Svědek nepřesně označil typ vozidla, které měl v kritické době řídit. Nepřesně se vyjádřil také k počasí, které konkrétního dne panovalo.

Zdejší soud výpověď, kterou učinil Ing. Zbyněk M., nepovažuje za zcela bezvadnou. Je nesporné, že svědek nepravdivě uvedl, kdo všechno viděl, že automobil Miloslava N. řídil právě Pavel N. Se skutečností, že svědek ve své první výpovědi nehovořil o tom, že událost registrovala jeho manželka a dokonce zatajil, že událost sledovala i jeho dcera, samozřejmě nelze vyslovit souhlas. Nicméně, důvody, které svědka k tomuto kroku měly vést a na které ve své výpovědi poukázala Dagmar M., lze považovat za lidsky pochopitelné. Zcela jistě nejde o moment, který by mohl znevěrohodnit výpověď svědka v celém rozsahu. Za nepodstatné nalézací soud považuje, zda v místě bydliště Ing. Zbyňka M. i jiná osoba vlastní obdobný typ vozidla. Podstatný je totiž údaj, že oba svědci za volantem identifikovali právě Pavla N. Ten totiž jistě ono jiné vozidlo jiného člověka neřídil sám, ani to netvrdí. Pavel N. argumentuje tím, že svědek nepřesně konkretizoval typ vozidla jeho otce. To je však pouze polopravdivá informace. V přípravném řízení, v rámci výpovědi, kterou Ing. Zbyněk M. učinil, totiž vozidlo Miloslava N. označil správním způsobem. Je skutečností, že v hlavním líčení zaměnil vozidlo značky Škoda Felicia za automobil značky Škoda Forman, ještě v průběhu tohoto výslechu ale své stanovisko korigoval a jednoznačně potvrdil, že Pavla N. viděl v automobilu poškozeného, který byl nalezen zajištěn na tzv. Čekyňském kopci.

V daných souvislostech je samozřejmě významné, že údaje, které vypověděl Ing. Zbyněk M., v hlavním líčení potvrdila také jeho manželka. I z vyjádření Dagmar M. výslovně vyplývá, že v kritické době viděla za volantem právě Pavla N.. To konstatovala v kategorické poloze.

Je skutečností, že do jisté míry lze připustit argument Pavla N. o vzájemné podobě s otcem. Zdejší soud samozřejmě poškozeného nikdy osobně neviděl, podobu obou osob mohl konfrontovat na základě fotografií poškozeného, které jsou součástí spisového materiálu. V této souvislosti ale nelze přehlédnout moment na který ve své výpovědi správně upozornil Ing. Zbyněk M. Jednoznačně totiž platí, že podoba obou osob je limitována generačním rozdílem mezi nimi. I z tohoto důvodu soud, ve shodě s oběma svědky považuje za vyloučené, že by za volantem předmětného vozidla mohl být spatřen Miloslav N., který by byl zaměněn se svým synem.

Podle zdejšího soudu nejenom nález pachových stop obou obžalovaných v domě a osobním automobilu Miloslava N. a údaje vyplývající ze vědeckých výpovědí Ing. Zbyňka M. a jeho manželky, ukazují na spojitost obou obžalovaných z projednávaných věcí.

Z předchozích pasáží tohoto odůvodnění je zřejmé, že v průběhu měsíce listopadu 2011 došlo k nálezu osobních dokladů poškozeného Miloslava N., jeho platebních karet a dalšího materiálu v exekutorském skladu JUDr. Tomáše Vrány. Jak bylo prokázáno svědeckými výpověďmi, tyto věci se nacházely v křídle obžalované Mgr. Hany N., které do exekutorského skladu bylo přivezeno v souvislosti s připravovanou dražbou. Skutečností je, že provedené analýzy neprokazují, že by některý z obžalovaných byl s těmito věcmi v kontaktu. Negativně vyšla provedená pachová identifikace, daktyloskopická expertíza i genetická expertíza. Absenci jakéhokoli ztotožnění oba obžalovaní samozřejmě vykládají ve svůj prospěch. Zdejší soud je však toho názoru, že jen na základě skutečnosti, že na zmíněných věcech provedenými expertízami nebyly nalezeny stopy obžalovaných, nelze ještě konstruovat závěr, že obžalovaní s těmito věcmi poškozeného nebyli v kontaktu. Je totiž třeba si uvědomit, jaká je reálná vypovídací hodnota provedených expertíz. Primárně to souvisí s poměrně velkým časovým odstupem od doby spáchání činu do dne nálezu předmětných věcí. To nesporně mohlo ovlivnit především výsledek provedené pachové identifikace. Nelze také přehlédnout poznatek vyplývající z vyjádření zpracovatele znaleckého posudku z odvětví genetické expertízy, který upozornil na nevhodný způsob zabalení věcí, jež jim ke zkoumání byly předloženy. Z tohoto znaleckého posudku ale například také vyplývá, že z celé řady stěrů, které z nalezených věcí byly provedeny, se nepodařilo izolovat DNA v dostatečném množství a kvalitě pro její následnou analýzu.

Přes negativní výsledek provedených analýz těchto věcí nalézací soud dovedl závěr, že oba obžalovaní o těchto věcech věděli a minimálně jistou část doby je měli ve své moci. Je přitom významné, že bylo prokázáno, že konkretizované věci poškozeného nemohli nabyt legitimní cestou. V této souvislosti je třeba zmínit, že oba obžalovaní tu více, tu méně intenzivně, tu v náznaku, někdy i přímo, hovořili o možnosti, že doklady byly do křídla Mgr. Hany N. podstrčeny osobami, které byly zainteresovány na tom,

aby řízení, které proti nim je vedeno, dopadlo v jejich neprospěch. Takovou alternativu však nalézací soud jednoznačně odmítá. Nebylo prokázáno nic, co by jen nasvědčovalo možnosti, že doklady a další věci Miloslava N. byly do křídla obžalované podstrčeny. V tomto směru nalézací soud realizoval poměrně velký počet důkazů. Jak výpovědi příbuzných poškozených, tak výpovědi policistů, kteří se v bytě Mgr. Hany N. pohybovali, tak výpovědi pracovníků exekutorského úřadu JUDr. Tomáše Vrány, resp. i audiovizuální nahrávka exekutorského úkonu, který v bytě obžalované byl realizován, vylučují možnost, že by materiály poškozeného mohly být do křídla Mgr. Hany N. podstrčeny. Oba obžalovaní upozorňovali na skutečnost, že jejich obydlí bylo po dlouhou dobu bylo opuštěno a navíc volně přístupné. Podle zdejšího soudu toto tvrzení obžalovaných neodpovídá objektivní realitě. Je vyvráceno provedenými svědeckými výpověďmi, ať s již jedná o výpovědi pracovníků exekutorského úřadu, resp. o výpověď Ing. V., vlastníka předmětné nemovitosti.

Závěr, že oba obžalovaní o věcech Miloslava N. věděli a jistou dobu je měli ve své moci, zdejší soud odvozuje na základě informací, které byly zjištěny prostorovým odposlechem cely, ve které pobýval Pavel N. s Pavlem P.. Tento závěr soud konstruoval také na základě svědeckých výpovědí, které Pavel P. v průběhu vedeného řízení učinil. Jen stručně lze připomenout, že Pavel N. opakovaně, a to i v době, kdy Pavel P. byl propuštěn z vazby na svobodu, tuto osobu upozorňoval na možnost čerpat peněžní prostředky z platebních karet svého otce, přičemž z těchto důkazů je také zřejmé, že karty měl Pavel P. získat právě od obžalované Mgr. Hany N., která v té době ještě pobývala na svobodě. Pavel P. byl z vazby propuštěn dne 17.2.2010, Mgr. Hana N. byla na osobní svobodě omezena dne 23.3.2010. Za známého stavu si lze tedy jen velmi obtížně představit, že by Pavel N. Pavla P. mohl, a jak bylo prokázáno, i s velmi podrobnými detaily, navádět k čerpání peněžních prostředků z karet svého otce, pokud by nevěděl, že jsou reálně k dispozici. Pavel N. se sice v hlavním líčení pokoušel vysvětlit, že komunikace s Pavlem P. byla odrazem beznadějného a zoufalého stavu, ve kterém se v té době z pochopitelných důvodů nacházel. Vysvětlení, které poskytl, však nalézací soud nehodnotí jako logické, ani přesvědčivé. Záležitost spojenou s komunikací, kterou obžalovaný vedl s Pavlem P., samozřejmě v návaznosti na nález platebních karet a dalších dokladů poškozeného v křídle Mgr. Hany N., nalézací soud považuje za jedno z nejslabších míst obhajoby obou obžalovaných zejména pak samotného Pavla N.. Uváděné skutečnosti podle zdejšího soudu jednoznačně, v kategorické poloze, vylučují možnost, že by doklady, platební karty a další materiály Miloslava N. mohly být na místo nálezu někým podstrčeny.

Jistým způsobem na spojení obou obžalovaných s úmrtím obou poškozených ukazují i další důkazy, které byly provedeny. Zde má soud na mysli krevní stopy, zajištěné na bundě, kterou Pavel N. vydal.

Pokud jde o světle modrou bundu s nášivkou kanadské vlajky, Pavel N. od jisté doby popírá, že by šlo o věc, kterou vydal policejním orgánům. Nalézací soud je přesvědčen, že obhajoba obžalovaného v tomto směru byla vyvrácena. Proti argumentaci Pavla N. stojí již samotný protokol, který ohledně vydání věci byl pořízen. Tento materiál podle zdejšího soudu stvrzuje nejenom to, že Pavel N. převzal opis

protokolu, ale stvrzuje také to, že věci, které jsou zde specifikovány, také vydal. V souladu se zmíněnou listinou je obžalovaný usvědčován také svědeckými výpověďmi osob, které se na vydání těchto věcí podílely. Za podstatné zdejší soud považuje, že z výpovědi, kterou učinila Jaroslava S., lze vyloučit, že světle modrá bunda, o které je řeč by mohla být kusem oblečení, které používal poškozený Miloslav N. Pavel N. argumentuje tím, že skutečnost, že nejde o jeho bundu, je prokazována výsledkem provedené genetické analýzy. S takovým hodnocením však nalézací soud nesouhlasí. Z vyjádření zpracovatele posudku z odvětví genetická expertíza vyplývá, že primárně vůbec nebylo zkoumáno, zda se na bundě nachází genetický materiál Pavla N., když se vycházelo z předpokladu, že jde o jeho věc. Výsledky pozdější analýzy nevylučují, že se na tomto oblečení nachází biologický materiál vytvořený Pavlem N. Tato analýza je pak nesporně ovlivněna delším časovým odstupem od doby, kdy toto oblečení bylo používáno.

Význam jmenovaného důkazu ovšem nalézací soud nijak nepřeceňuje. To souvisí především s tím, že byť na tomto předmětu byl zajištěn biologický materiál, nejsou přesně známy okolnosti, za kterých se zde dostal.

Mezi momenty s obdobnou vypovídací hodnotou zdejší soud řadí také okolnosti předání - nepředání klíčů od domu Miloslava N. Obdobně lze zmínit verzi obžalovaných o vážném onemocnění Pavla N., kterou prezentovali policistům, kteří realizovali prvotní úkony ve věci. Je zjevné, že údaje o nemoci Pavla N. neodpovídají reálnému stavu.

Pavel N., jak je zřejmé z jeho výpovědí, se hájí zejména tím, že se předmětného protiprávního jednání nemohl dopustit z toho důvodu, že pracoval na svém počítači, komunikoval s celou řadou svých známých. Jeho právo na obhajobu mělo být podstatně omezeno přístupem policie k objasnění této problematiky.

Podle zdejšího soudu lze částečně připustit oprávněnost námitek, které v tomto směru Pavel N. uplatňuje. Je nespornou skutečností, že potřebná data byla zjišťována s velkým časovým odstupem, některé údaje se nepodařilo za popsaného stavu vůbec získat a znalecký posudek byl vypracován v extrémním termínu. Nepochybně jde o záležitost, která mohla a měla být policejními orgány řešena rychleji, intenzivněji a odpovědněji. V době, kdy byl ve věci činný soud, se již tato situace právě s ohledem na značný časový odstup od rozhodné doby nedala napravit. Současně však nalézací soud odmítá, že by toto pochybení orgánů činných v přípravném řízení plně diskvalifikovalo obhajobu obžalovaného, neméně důrazně je nutno odmítnout teorii obžalovaného, že orgány činné v přípravném řízení záměrně likvidovaly důkazy, které s činností jeho počítače souvisejí. Takovou možnost, v reakci na námitky obžalovaného, ve svých vyjádřeních, a to opakovaně a jednoznačně, odmítl zpracovatel znaleckého posudku z odvětví kybernetika Ing. Jiří Berger.

Nalézací soud za daného důkazního stavu akceptuje tvrzení obžalovaného, že na svém počítači v době, kterou z hlediska předmětného skutku vymezuje podaná obžaloba, pracoval a komunikoval se svými známými. Nicméně na základě této skutečnosti nelze konstruovat závěry, které od uvedeného faktu odvíjí Pavel N.. Nelze přehlédnout

moment, na který poukázal znalec Ing. Jiří Berger, že v některých případech počítač mohl přijímat a přenášet data, aniž by u toho uživatel byl fyzicky přítomen. V případě komunikace, která objektivně byla vedena a která zřejmě fyzickou přítomnost obžalovaného vyžadovala, si je nutné uvědomit odmlky i v řádu několika desítek minut, ke kterým objektivně docházelo a které byly zaznamenány. Je-li známa vzdálenost mezi bydlištěm obžalovaných a domem Miloslava N., pokud tato trasa mohla být zdolána v řádu jen několika málo minut, pak je evidentní, že ani případná komunikace na počítači není překážkou, která by vylučovala možnou spojitost Pavla N. s usmrcením obou poškozených.

Podle zdejšího soudu je třeba si uvědomit, že nepochybně existoval motiv, který oba obžalované, resp. jen některého z nich mohl vést k odstranění obou poškozených. Přitom platí, že na rozdíl od nepodložených smyšlenek, které v souvislosti s možnými verzemi, co se na místě mohlo odehrát, v průběhu vedeného řízení prezentovali oba obžalovaní, jde v konkrétním případě o záležitost v potřebném rozsahu podloženou provedenými důkazy. Podle zdejšího soudu lze velmi dobře dovodit, že za „zmizením“ obou poškozených může stát zejména nemovitost, kde k činu došlo. Policejními orgány byly zajištěny dokumenty prokazující vůli poškozeného Miloslava N. vydědit Pavla N. Byl nalezen dokument., který deklaroval vůli tohoto poškozeného, aby se v případě jeho úmrtí vlastníkem domu stala jeho současná manželka Zdeňka N. Koncem měsíce října 2009 bylo rozsudkem zdejšího soudu potvrzeno rozhodnutí okresního soudu v Přerově, kterým byla stanovena povinnost Pavla N. vyklidit ty prostory domu svého otce, které v minulosti užíval. Jen několik málo dnů poté došlo k usmrcení obou poškozených. Z provedených důkazů, například ze svědeckých výpovědí, které učinili policisté, kteří byli v kontaktu s obžalovanými bezprostředně poté, co bylo nahlášeno pohřešování poškozených, lze velmi dobře dovodit, jak majetkové poměry Miloslava N. a jeho současné manželky oba obžalované frustrovaly a byly pro ně zátěžovou situací.

Na základě shora konkretizovaných skutkových závěrů pak nalézací soud v rozsudku vyhlášeném dne 13.7.2012 dovodil následující právní souvislosti.

Přesto, že v dané věci existuje mnoho indicií, které nasvědčují závěru o spojitosti jednání obou obžalovaných s úmrtím poškozených a přesto, že obhajoba, kterou oba obžalovaní uplatnili, nevylučuje možnost, že na usmrcení poškozených participovali, nalézací soud nemohl rozhodnout o vině obou obžalovaných.

Jak je zřejmé z předchozích pasáží, oba obžalovaní jsou usvědčováni pouze důkazy, které je nutno hodnotit jako nepřímé. Nepřímý důkaz potvrzuje nebo vyvrací existenci určité dokazované skutečnosti pomocí skutečnosti jiné, která souvisí s dokazovanou skutečností jen nepřímě. V konkrétní věci o důkazy s různým stupněm vzdálenosti od dokazované skutečnosti. Na straně jedné se jedná například o pachové stopy zajištěné na místě činu, resp. v osobním automobilu poškozeného Miloslava N., na straně druhé jde například o svědecké výpovědi učiněné například manželi M. Dokazování nepřímými důkazy není zásadně vyloučeno. Je ovšem obtížnější a složitější, než dokazování přímými důkazy. Otázka, zda je důkaz přímý, či nepřímý, není rozhodná z hlediska použitelnosti tohoto důkazu před soudem.

Trestní teorie i praxe situaci související s nepřímými důkazy ustálila v poloze, že jeden nepřímý důkaz nestačí k prokázání dokazované skutečnosti. K tomu musí být k dispozici více nepřímých důkazů. Nepřímý důkaz má svoji důkazní hodnotu pouze ve spojení s jiným, byť rovněž nepřímým důkazem. Nepřímé důkazy musí tvořit ve svém souhrnu logickou, ničím nenarušenou uzavřenou soustavu vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které vcelku a shodně spolehlivě dokazují skutečnost nebo skutečnosti, které jsou v takovém příčinném vztahu k dokazované skutečnosti, že z nich je možno vyvodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru (viz R 38/1968-IV., R 38/1970-1).

V konkrétním případě je zřejmé, že je k dispozici více nepřímých důkazů. Obzvláště zřetelná je tato situace u Pavla N.. Nepřímé důkazy v případě obou obžalovaných do značné míry tvoří logickou, nenarušenou a uzavřenou soustavu, zajištěné důkazy se vzájemně doplňují a na sebe navazují. Nepřímé důkazy, které v konkrétní věci byly zajištěny a v hlavním líčení provedeny, prokazují, že za usmrcení poškozených není odpovědna nějaká jiná osoba, než obžalovaní či některý z nich. Tyto důkazy dokonce vedou k důvodnému podezření, že poškození byli v konkrétním případě usmrceni v důsledku jednání obou obžalovaných. Současně však na základě provedených důkazů nelze vyloučit alternativu, že poškozené usmrtil jen některý z obou obžalovaných. Provedené důkazy neumožňují určit, zda to byl Pavel N., nebo jeho matka. Právě ve skutečnosti že s potřebnou jistotou nelze deklarovat, zda poškození zemřeli v důsledku společného jednání obou obžalovaných, nebo zda byli usmrceni izolovaným jednáním jen některého z nich, nalézací soud spatřuje zásadní problém, který v konkrétním případě neumožnil vynést výrok o vině obou obžalovaných, či jen některého z nich. Jak o tom je řeč výše, výrok o vině může být postaven jen na důkazech, které umožňují vyslovit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru. Takový, konstantní judikaturou předpokládaný stav, však v dané věci po provedeném dokazování zjištěn nebyl.

Státní zástupce v závěrečné řeči navrhl, aby byla vyslovena vina obou obžalovaných ve smyslu podaných obžalob, oba tedy měli být uznáni vinnými trestným činem vraždy podle § 219 odst. 1,2 písm. a) tr. zákona, Mgr. Hana N. pak měla být uznána vinnou též trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tr. zákona. Vyjádření státního zástupce v konkrétním případě z hlediska množství údajů, které v rámci závěrečné řeči byly uvedeny, zdejší soud hodnotí jako nadstandardní. Státní zástupce se k řešenému problému vyjadřoval desítky minut. Byl proveden rozbor zajištěných důkazů, hodnoceny byly i takové detaily, jako je osobnostní struktura obou obžalovaných a podobné věci. Státní zástupce se podrobně věnoval důkazům, které prokazují, že na místě činu došlo k usmrcení obou poškozených, zřejmě jsou také argumenty opodstatňující závěr, že mrtvolý byly převáženy v osobním automobilu poškozeného Miloslava N. Zejména na základě zajištěných pachových stop státní zástupce dokonce rekonstruoval i pohyb obžalovaných na místě činu. Přes enormní prostor, který byl státním zástupcem rozboru důkazního stavu věnován, však nezazněl jediný konkrétní údaj, na základě kterého by bylo možno konstruovat úsudek, že poškození byli usmrceni společným jednáním obou obžalovaných. Ani v náznaku

nezazněly argumenty, které by vylučovaly variantu, která objektivně též přichází do úvahy, že poškození byli usmrceni samostatným jednáním jen jednoho z obžalovaných. Nejsou totiž známy důvody, proč by poškození a priori, nutně, museli být usmrceni pouze společným jednáním obou obžalovaných. Nepochybně si lze velmi dobře představit, že poškození byli usmrceni právě jen některým z obžalovaných a druhý z nich pachatel jen pomáhal s odstraněním vzniklých následků. Podle názoru zdejšího soudu je konkretizované vakuum v závěrečné řeči státního zástupce pochopitelné. Tím, že státní zástupce v rámci závěrečné řeči ani nenaznačil, proč by usmrcení obou poškozených mělo být důsledkem právě společného jednání obou obžalovaných a tím, že ani nenaznačil, čím je vylučována varianta usmrcení poškozených útokem jen jednoho z obžalovaných, fakticky podle zdejšího soudu přiznává, že důkazy, které byly zajištěny, řešení nastíněného problému neumožňují.

Skutečnost, že nelze přesně určit, zda to byli oba obžalovaní, kdo se podílel na usmrcení poškozených, nebo zda to byl jen jeden z nich a pokud ano, který, je klíčová pro celý výsledek vedeného řízení. Existující pochybnosti je totiž nutno hodnotit za důsledného uplatnění procesní zásady *in dubio pro reo* ve prospěch obou obžalovaných, resp. přesněji ve prospěch každého z nich. Nakolik je nesporné, že provedené důkazy jednoznačně nasvědčují tomu, že obžalovaní mají s usmrcením poškozených něco společného, důkazní stav ve věci za popsání stavu neumožnil s potřebnou jistotou konstruovat závěr, že poškození zemřeli v důsledku společného jednání obou obžalovaných a neumožnil konstruovat ani závěr, kdo z obžalovaných poškozené případně usmrtil vlastním, samostatným útokem.

Skutečnost, že přesně nebylo možno označit, kdo usmrtil poškozené, má druhotně i další význam. Nejistota, která ohledně jednotlivých aktivit obžalovaných na místě činu panuje, totiž vylučuje, aby jednání obžalovaných, či jen některého z nich, bylo právně posouzeno jako některá z forem účastenství na trestném činu, které jsou řešeny v § 10 odst. 1 písm. a-c) tr. zákona. Například, je-li z provedených důkazů zřejmé, že se pachatel, či pachatelé na místě činu pokoušeli odklidit vzniklé následky a objektivně došlo k odvozu těl poškozených z domu, nelze tuto skutečnost přičíst k tíži obžalovaných, resp. jen některého z nich, protože není zřejmé, zda právě osoba, které by tyto aktivity byly přičteny, není zrovna pachatelem trestného činu. To je podstatné, protože samozřejmě platí, že pachateli nelze k tíži klást aktivity, které jsou znakem účastenství. Vedle toho nalézací soud považuje za podstatné také to, že fakticky není známo vůbec nic, co na straně obžalovaných činu předcházelo. Za takového stavu, pokud pachatelem je pouze jeden z obžalovaných, nelze na základě ničeho dovozovat, že by ve vztahu k usmrcení poškozených byl druhý z obžalovaných organizátorem, návodcem, resp. pomocníkem. Prakticky z týchž důvodů, které byly jmenovány v tomto odstavci, jednání obžalovaných nelze kvalifikovat jako některou formu trestné součinnosti vymezených v pátém oddílu zvláštní části trestního zákona.

V předchozích částech tohoto odůvodnění se soud zabýval problematikou bezprostředně spjatou s odpovědností za usmrcení poškozených Miloslava a Zdeňky N. S ohledem na skutečnost, že na Mgr. Hanu N. byla obžaloba podána i pro trestný čin

porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tr. zákona, bylo třeba nastíněný problém řešit v širších souvislostech.

Provedené důkazy, konkrétně pachové stopy Mgr. Hany N., které na místě byly nalezeny, nasvědčují tomu, že se v domě poškozeného v kritické době skutečně nacházela. Z důvodů, na které již bylo poukázáno, zdejší soud vyloučil možnost, že by pach této obžalované mohl být na místo přenesen jejím synem a vyloučil také možnost, že by pachovou stopu na tomto místě mohla sama vytvořit před rekonstrukcí domu, která byla provedena. Neplatí tedy, že by pachovou stopu tato obžalovaná v domě svého bývalého manžela mohla vytvořit v době, kdy do domu měla legitimní možnost vstupu, například v souvislosti s návštěvou svého syna, zejména pak za situace, kdy pachové stopy byly nalezeny i na místech, kde se Mgr. Hana N. v rámci svých návštěv pohybovat nemohla.

Pachové stopy, které v domě Miloslava N. byly nalezeny, odůvodňují podezření, že je zde Mgr. Hana N. zanechala v době, kdy došlo k s usmrcení poškozených. Takovému závěru nasvědčuje i skutečnost, kde pachové stopy obžalované byly konkrétně nalezeny. Tento závěr je z hlediska řešené problematiky významný, neboť je nezbytné si uvědomit, že Mgr. Hana N., pokud jde o vstup do předmětného domu, v kritické době měla odlišné postavení, než Pavel N. Nebyla vlastníkem ani uživatelem. Pokud ke vstupu do domu neměla souhlas oprávněné osoby a důkazní situace takovému stavu nasvědčuje, Mgr. Hana N. neoprávněným vstupem do domu mohla naplnit znaky skutkové podstaty trestného činu porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tr. zákona, ze kterého byla obžalována.

Nalézací soud však vinu Mgr. Hany N. ani v tomto směru vyslovit nemohl. V zásadě to souvisí s údaji, které byly jmenovány v předchozích pasážích tohoto odůvodnění. Pachová stopa je totiž důkaz nepřímý, nepřezkoumatelný a pokud takový důkaz stojí izolovaně, nelze na jeho základě vyslovit vinu obžalovaného. To je přitom stav vyplývající z důkazního řízení provedeného ve věci obou obžalovaných. Kromě zmíněných pachových stop totiž na přítomnost Mgr. Hany N. v domě poškozeného neukazuje nic jiného. Zdejší soud samozřejmě vnímá, že v konkrétním případě na místě nebyla nalezena jen jedna pachová stopa, ale hned několik, vnímá také místa, kde pachové stopy byly zajištěny. Nakolik, jak o tom již byla řeč, soud za logický a pravděpodobný považuje popis o pohybu i této obžalované v domě učiněný na základě pachových stop státním zástupcem, je třeba si uvědomit, že nejde o skutečnost, která by mohla zvrátit závěr, že v daném případě nejsou dány zákonné podmínky pro vyslovení viny Mgr. Hany N. ve smyslu § 238 tr. zákona. Ani větší počet pachových stop, ani jejich umístění totiž nemohou změnit charakter tohoto důkazu z nepřímého na přímý. Početnost ztotožněných pachových stop je nesporně významnou indicií, která zvyšuje důvodné podezření, že obžalovaná mohla čín, ze kterého byla obžalovaná, spáchat. Bez dalších důkazů se však taková pravděpodobnost nemůže proměnit v potřebnou míru jistoty. (Viz NS ČR 4Tz 107/2002)

Podle zdejšího soudu je nutno závěrem konstatovat, že je dáno významné podezření, že minimálně Pavel N. se mohl řízením osobního automobilu svého otce

dopustit trestného činu neoprávněného užívání cizí věci podle § 249 odst. 1 tr. zákona. Obdobně prokázané skutečnosti nasvědčují možnosti, že oba obžalovaní, či jen někteří z nich, se mohli dopustit trestného činu neoprávněného držení platební karty podle § 249 b) tr. zákona. V tomto směru ale soud nemohl přijmout žádné opatření. Ve zmíněných případech jde o skutky odlišné od skutku, pro který na Pavla N. a Mgr. Hanu N. byly podány obžaloby. Pro tyto skutky nebylo zahájeno trestní stíhání a státním zástupcem nebyla podána obžaloba. Soud proto v tomto směru fakticky neměl o čem rozhodovat.

Ze shora uvedených důvodů proto muselo být rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, to znamená o zproštění obou obžalovaných podaných obžalob, když nebylo zjištěno, že by skutek, který se objektivně stal, byl spáchán některým z obžalovaných.

Rozsudek zdejšího soudu 29T 1/2011 ze dne 13.7.2012 nenabyl právní moci. Proti tomuto rozsudku si v zákonné lhůtě podali odvolání oba obžalovaní, tzn. Pavel N. i Mgr. Hana N. Odvolání, a to v neprospěch obou obžalovaných, bylo podáno také státním zástupcem.

Pokud jde o trestní věc vedenou proti Mgr. Haně N., Vrchní soud v Olomouci v ní rozhodl usnesením 1To 5/2013 dne 5.3.2013. Napadený rozsudek zdejšího soudu byl zrušen a podle § 11 odst. 1 písm.e) tr. řádu bylo trestní stíhání proti Mgr. Haně N. vedené pro trestné činy vraždy podle § 219 odst. 1,2 písm. a) tr. zákona a porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tr. zákona zastaveno, neboť bylo zjištěno a úmrtním listem i dalšími důkazy doloženo, že dne 13.1.2013 zemřela.

Ve věci vedené proti Pavlu N. Vrchní soud v Olomouci rozhodl usnesením 1To 5/2013 dne 7.3.2013. Z podnětu odvolání obžalovaného a státního zástupce byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k novému projednání.

V označeném rozhodnutí Vrchní soud v Olomouci mimo jiného konstatoval, že trestní stíhání Pavla N. bylo zahájeno zákonem předpokládaným způsobem, v průběhu vedeného řízení byla garantována jeho práva na obhajobu. Byla dodržena obžalovací zásada a s výjimkou výslovně jmenovaných případů nebylo zjištěno, že by nalézací soud pochybil při opatřování a provádění důkazů. Pokud jde o vyhodnocení námitek obžalovaného, které se týkaly zákonnosti provedených úkonů spojených s ohledáním místa činu, či nalezeného motorového vozidla, vrchní soud se ztotožnil s hodnotícími pasážemi vyhlášeného rozsudku. Ve svém rozhodnutí odvolací orgán konstatoval, že rozsah dokazování je dostačující, zjištění nalézacího soudu, že se skutek stal a že za usmrcení poškozených není odpovědná žádná jiná osoba, než obžalovaní, mají oporu v provedeném dokazování. Vrchní soud se ztotožnil s argumentací soudu I. stupně z jakých důvodů nelze věřit obhajobě uplatněné obžalovaným. Pokud se Pavel N. ve svém opravném prostředku domáhal dovození jiných skutkových závěrů, např. že se skutek nestal, že v kritické době elektronicky komunikoval s různými osobami a proto čin nemohl spáchat, jen vlastním způsobem interpretuje poznatky získané v průběhu řízení, aniž by doložil nesprávnost, či nelogičnost hodnotícího postupu nalézacího soudu. S výjimkou výslovně konkretizovaných odvolací soud neshledal žádných závad, které by svědčily o nelogičnosti závěrů, které soud učinil při hodnocení důkazů.

Pokud jde o nedostatky napadaného prvostupňového rozhodnutí, odvolací orgán poukázal na skutečnost, že mělo dojít k přesnějšímu vymezení doby, ve které došlo k útoku proti oběma poškozeným. Takové bližší vymezení může mít dopady do roviny vypořádání se s obhajobou Pavla N., že činu se nemohl dopustit, protože elektronicky komunikoval s určitými osobami.

Nalézací soud sice v hlavním líčení jako důkaz provedl znalecký posudek z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie a psychologie na Pavla N., z odůvodnění napadeného rozsudku však není naprosto zřejmé, jak jej hodnotí, není zřejmé, zda závěry znaleckého posudku mohou sloužit jako podklad pro tvorbu následných skutkových závěrů. Absenci tohoto hodnocení odvolací soud vnímá jako závažný nedostatek řízení, jehož existence zatěžuje napadený rozsudek vadou ve smyslu § 258 odst. 1 tr. řádu. Podle přesvědčení odvolacího soudu je důvodně opravným prostředkem státního zástupce zdůrazňováno, že Pavel N. je anomálně strukturovanou osobností a důvodně je odkazováno též na jeho další osobnostní znaky.

Podle odvolacího soudu prvostupňový orgán pochybil, pokud nezohlednil, že Pavel N. měl kromě motivu nejenom psychické, ale také fyzické předpoklady k provedení činu. Poškození zemřeli v důsledku razantního a opakovaně vedeného útoku. Nelze pominout, že spoluobžalovaná Mgr. Hana N. se narodila v roce xxx, šlo o osobu se značnými zdravotními obtížemi (invalidní důchodce), pohybující se o francouzských holích.

Nalézací soud také pochybil, pokud se nezabýval otázkou, kdo měl prostředek, respektive prostředky (ovladač od garáže domu), které umožňovaly vstup do domu poškozených. To je významné, neboť nebyly zjištěny stopy svědčící pro násilné vniknutí do objektu a v řízení zajištěné důkazy ukazují spíše k osobě obžalovaného.

Podle odvolacího soudu je důvodně státní zástupkyní poukazováno na poznatky plynoucí ze znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a klinické psychologie k Mgr. Haně N. ohledně její „ochranářské“ tendence ve vztahu k Pavlu N. V tomto duchu by pak měl být vnímán také význam pachových stop zajištěných v domě xxx, když vzhledem k místům jejich nálezu lze důvodně usuzovat, že jmenovaná spíše následně pomáhala s úklidem místa činu.

Opravnému prostředku, který uplatnil Pavel N., se pak odvolací soud věnuje na dvou místech. Drtivou většinu uplatněných námitek odvolací soud nehodnotí jako důvodnou, je evidentní, že se v tomto směru ztotožňuje s odůvodněním rozsudku vyhlášeného dne 13.7.2012. Pouze v jediném případě je Vrchním soudem poukazováno na skutečnost, že nalézací soud neměl pracovat s vyhodnocením stop sportovní tašky, neboť ta byla získána při domovní prohlídce, která je hodnocena jako nezákonná.

Další hlavní líčení po vrácení věci nalézací soud provedl dne 24.5.2013. Ještě, než bude prostor věnován provedeným důkazům a jejich hodnocení ve smyslu stanovisek, jež vyplývají z rozhodnutí odvolacího orgánu, nalézací soud považuje za potřebné se věnovat jedné nové, významné skutečnosti. Pavel N. totiž hned na počátku tohoto úkonu konstatoval, že dochází k porušování jeho práva na obhajobu. Reálným postupem soudu byl zkrácen na svém právu volby advokáta. Přitom příslušná ustanovení trestního řádu jednoznačně určují, že má právo si zvolit advokáta kdykoli v průběhu neskončeného řízení. Možnosti zvolit si obhájce byl zbaven

opatřením nalézacího soudu ze dne 15.5.2013, konkrétně výrokem, že jeho dosavadní obhájce Mgr. Stratil nebude zproštěn obhajoby a nebude mu obhájcem ustanoven Mgr. Novák, jak o to prosil.

K tomu je třeba v podrobnostech dodat, že zdejšímu soudu bylo již dne 10.5.2013 doručeno podání, ve kterém Pavel N. požádal, aby obhájce Mgr. František Stratil byl zproštěn povinnosti ho obhajovat, když mezi nimi došlo k narušení nezbytné důvěry. Obžalovaný současně požádal, aby mu obhájcem byl nově ustanoven Mgr. Antonín Novák, který je ochoten se jeho obhajoby ujmout.

Na podání Pavla N. zdejší soud reagoval přípisem ze dne 13.5.2013. Domnívá se totiž, že z dikce toho zákonného ustanovení, které řeší problematiku možné změny ustanoveného obhájce srozumitelně vyplývá, že podané žádosti soud nevyhovuje automaticky, ale podléhá přezkumné činnosti (o zproštění povinnosti obhajování soud rozhodne jen z důležitých důvodů, nikoli z jakýchkoli důvodů). Ve zmíněném přípisu byl obžalovaný mimo jiného upozorněn na skutečnost, že ustanovený obhájce může být povinnosti obhajování zproštěn pouze z důležitého důvodu. Pokud uvádí, že došlo k narušení nezbytné důvěry mezi ním a jeho obhájcem, jde pouze o obecnou proklamaci, která je fakticky nepřezkoumatelná. Bylo mu sděleno, že pokud blíže neupřesní důvody, které měly vést k narušení vzájemné důvěry, nebude možno jeho žádosti vyhovět. Již v tomto přípisu byl Pavel N. zdejším soudem výslovně upozorněn, že zákon zná pouze dva mechanismy, kterými lze řešit problematiku nutné obhajoby. Obhájce si může zvolit, pokud tak neučiní, bude mu obhájce ustanoven. Postup při ustanovení obhájce je však vymezen striktně v § 39 tr. řádu, a tento paragraf ustanovení obhájce podle volby, respektive přání obviněného neumožňuje. Advokát se ustanovuje obhájcem podle pořadníku, který je veden v sídle soudu. Ještě v přípisu ze dne 13.5.2013 byl Pavel N. výslovně poučen, že obhájce si ke své obhajobě může sám zvolit.

Bezprostředně poté bylo zdejšímu soudu doručeno další podání Pavla N. ze dne 14.5.2013. Zde rozváděl momenty, které podle něj vedou k narušení vztahu důvěry mezi ním a ustanoveným obhájcem. Mimo jiného vyslovil předpoklad, že změna obhájce z popudu obviněného není řešena v § 39, ale v § 40a tr. řádu. Ve svém podání Pavel N. odkazoval na stávající judikaturu, podle které je třeba akcentovat možnost volby jeho obhájce.

Stanovisko Pavla N. bylo k vyjádření předloženo ustanovenému obhájci Mgr. Františku Stratilovi. Ten uvedl, že si není vědom žádné změny postoje Pavla N. k jeho osobě v době od vyhlášení rozsudku do současnosti. Není si vědom žádné situace, která by mu jakkoli naznačovala, že se Pavel N. bude domáhat, aby bylo rozhodnuto o zproštění jeho povinnosti obhajoby. Od svého ustanovení se s obžalovaným mnohokrát neshodli na způsobu argumentace při jeho obhajobě, pokaždé ale názorovou neshodu smírně vyřešili. U něj osobně ke ztrátě důvěry nedošlo.

Po posouzení věci zdejší soud opatřením ze dne 15.5.2013 rozhodl tak, že se Mgr. František Stratil nezprošťuje povinnosti obhajování Pavla N. (v podrobnostech č.l. 4053). V tomto rozhodnutí jsou podrobně specifikovány důvody, které soud k takovému postupu vedly. I v tomto rozhodnutí je mimo jiného výslovně uvedeno, že Pavel N. si primárně ke své obhajobě může

zvolit jakéhokoli obhájce, samozřejmě i jim požadovaného Mgr. Antonína Nováka. Volba obhájce je však úkonem, do kterého soud v žádném případě nemůže ingerovat.

Protože ani v hlavním líčení dne 24.5.2013 Pavel N. neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly zvrátit náhled zdejšího soudu na řešenou problematiku, byl úkon proveden v plánovaném rozsahu, neboť zdejší soud neshledal, že by zvoleným postupem jakkoli mohlo být porušováno právo Pavla N. na obhajobu. Rovněž na tomto místě si zdejší soud dovoluje upozornit na skutečnost, že Pavel N. měl možnost daný stav řešit tím, že by obhájce Mgr. Antonína Nováka, či kteréhokoli jiného advokáta, či advokátku, sám pověřil svou obhajobou. Na možnost takového postupu byl soudem dokonce opakovaně upozorňován, sám to ale nijak neřešil. Pokud byl Pavel N. opakovaně poučen, že obhájce mu nemůže být ustanoven podle jeho přání, ale vždy jen zákonem upraveným postupem, pokud byl opakovaně upozorněn na to, že obhájce si může sám zvolit, je zdejší soud přesvědčen, že se obžalovaný v žádném případě nemůže úspěšně dovolávat závěru, že byl zkrácen na svých právech na obhajobu, když mu bylo znemožněno zvolit si obhájce. Na svých právech Pavel N. nemohl být zkrácen ani procesní formou, kterou soud o jeho návrhu rozhodl. Rozhodnutí ve smyslu § 40 tr. řádu činí předseda senátu opatřením (viz. § 30 kancelářského řádu).

V hlavním líčení, které bylo provedeno dne 24.5.2013 byl především proveden další výslech Pavla N. Ten se v mnohém opakoval. Obdobně, jako ve svých předchozích vyjádřeních konkretizoval, které úkony byly podle jeho názoru provedeny procesně vadně a z jakých důvodů. Srovnatelně, jako v dřívějších stádiích vedeného řízení pojmenoval důvody, pro které by měly být provedeny jim navrhované důkazy. Mimo jiného se vyjádřil také k otázce, jakými prostředky, které mu umožňovaly vstup do otcova domu, disponoval. Jednalo se o dva klíče a dva ovladače od garážových vrat. Neměl ovladač od pojezdové brány, vrata se ale volně pohybovala. Jeho matka věděla, že tyto věci má, byly volně uloženy v chodbě jejich bytu, na botníku. Ostatně byla to právě matka, kdo tyto věci vydal policii. V tomto hlavním líčení se Pavel N. vyjádřil také k rozhodnutí odvolacího soudu. Podle něj toto usnesení nelze vykládat striktně v jeho neprospěch, domnívá se, že na některých místech odůvodnění vrchní soud zdůraznil, že je třeba se blíže zabývat argumentací, kterou uplatnil v rámci obhajoby.

V hlavním líčení došlo i k provedení výslechu znalce z odvětví soudního lékařství MUDr. **Igora Dvořáčka**. Ten navázal na údaje, které prezentoval v písemném vyhotovení posudku, respektive ve své předchozí výpovědi. Potvrdil, že podle jeho názoru proběhl na místě činu poměrně podstatný dynamický úrazový děj vedený velmi pravděpodobně minimálně proti dvěma osobám. Bylo by na hranici spekulace, pokud by na základě známých faktů určil, zda byl útok veden současně proti oběma osobám, nebo zda nejdříve byla napadena první osoba a teprve poté pak druhá osoba. V tomto směru jde o problematiku, kterou nelze objektivně posoudit. Podle znalce z údajů tak, jak byly zachyceny při ohledání místa činu, je zjevné, že zde došlo k boji o život. Lze předpokládat, že napadené osoby vyvinuly značnou intenzitu, aby vedenému útoku odolaly. Z tohoto úhlu pohledu je pravděpodobnější, že agresorem mohl být spíše muž, než starší žena, navíc jistým způsobem zdravotně handicapovaná. Variantu, že by uvažovaný útok vedla starší žena se zdravotním handicapem lze považovat za nepravděpodobnou. Takový závěr do značné míry souvisí i s tím, že stopy na místě naznačují tomu, že zde došlo k zápasu a nikoli k nějaké náhlé, překvapivé akci útočníka.

V tomto hlavním líčení došlo také k opakovanému výsledku znalce z oboru zdravotnictví odvětví klinická psychologie PhDr. Pavla Koldy, který se spolupodílel na vypracování znaleckých posudků na oba obžalované. I tímto způsobem nalézací soud reagoval na výtky uplatněné odvolacím orgánem v usnesení 1To 5/2013 ze dne 7.3.2013, že v písemném vyhotovení rozsudku vyhlášeného dne 13.7.2012 nebyl blíže hodnocen znalecký posudek z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie a klinická psychologie vypracovaný na Pavla N.

V této souvislosti tedy nalézací soud dodává, že k vyšetření duševního stavu tohoto obžalovaného došlo ještě v přípravném řízení. Z vypracovaného znaleckého posudku vyplývá, že Pavel N. netrpí duševní poruchou ve vlastním slova smyslu, tedy psychózou, stejně tak tomu bylo i v kritické době. Jeho osobnost je anomálně strukturovaná zvláště ve složce afektivní a charakterové. Rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného v kritické době nebyly narušeny. Znalci u Pavla N. neprokázali sklon ke zneužívání alkoholu, či jiných návykových látek. Ve vztahovém rámci k otci a jeho manželce Zdeňce Pavel N. zastával spíše trvale výrazně negativní postoj poznamenaný disharmonií a posunem do polohy s výskytem obvyklých negativních projevů včetně záští. Pokud se Pavel N. dopustil předmětného jednání, z psychiatrického hlediska nebyl motivační proces infiltrován žádnými patologickými fenomény. Pro absenci potřebných údajů se nelze vyjádřit k případné motivaci z psychologického hlediska.

U Pavla N. se podle znalců neprojevují obvyklé a zjevné tendence k dominantnímu agresivnímu sebeprosazení. Jeho IQ se pohybuje v pásmu normy. V otázce prognostiky nelze kalkulovat s nějakou zásadní změnou osobnostního profilu za obvyklých podmínek. Znalec z odvětví klinické psychologie u Pavla N. identifikoval znaky poruchy osobnosti především ve složce charakterové a afektivní. Nakolik se u něj neprojevují obvyklé a zjevné tendence k agresivnímu sebeprosazení, pokud se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, ze znaleckého hlediska nelze vyloučit oba základní mechanismy agresivního chování, tzn. jak možnost afektivně determinovaného, tak i instrumentálního jednání účelového typu bez přítomnosti zvýšené afektivní složky. Nelze vyloučit ani kombinaci obou těchto forem, lze však předpokládat i jiné varianty.

Podle znalce z odvětví klinické psychologie je osobnost obžalovaného nerovnoměrně strukturovaná, byly prokázány znaky svědčící o rozvoji a strukturaci mechanismů narcistického psychopatického, respektive asociálního charakteru, stavění se do pózy oběti, vyvolávání pocitu nadřazenosti, ignorace práva a potřeb druhých apod. Slovní projev má charakter logické propojenosti, praxe však tomu neodpovídá. Byly zjištěny znaky závisti, využívání morálních zásad druhých pro vlastní prospěch, vyžadování zásad a neměnnosti postojů u druhých apod. Je u něj nutné kalkulovat se sklonem k manipulaci s fakty - lží. Znalec konstatoval absenci obvyklého spektra morálních emocí. Možnost korekce této poruchy je běžnými prostředky minimální. Efektivita případných resocializačních opatření bude pravděpodobně mizivá.

Srovnatelným způsobem znalci z oboru zdravotnictví odvětví klinická psychologie posudek podali v provedeném hlavním líčení. Na základě požadavku zdejšího soudu došlo k vypracování nového posudku na Pavla N. týmiž znalci, tento posudek byl rovněž podán v hlavním líčení. Protože tento posudek řešil otázku možného vymizení rozpoznávacích a ovládacích schopností obžalovaného v jiné trestní věci, nejsou zde závěry, ke kterým znalci dospěli, blíže rozebírány.

V zájmu objektivitv nalézací soud považuje za nezbytné dodat, že znalecký posudek z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie a klinická psychologie byl vypracován také na spoluobžalovanou Pavla N. Mgr. Hanu N. Podle znalců Mgr. Hana N. netrpí duševní chorobou v pravém slova smyslu. Trpí smíšenou poruchou osobnosti s převahou zejména histrionických rysů. Jde o souhrn nepříznivých povahových a charakterových vlastností. Tyto osobnosti rysy jsou trvalého charakteru, z forenzního hlediska však nejsou významné. Znalci anamnesticky konstatovali přítomnost bipolární afektivní poruchy u obžalované v minulosti. Aktuálně se tato porucha neprojevuje. Rozpoznávací a ovládací schopnosti Mgr. Hany N. v kritické době byly zachovány. Znalci nezjistili, že by obžalovaná byla závislá na návykových látkách. Lze mít za pravděpodobné, že k bývalému manželovi u obžalované převažovaly negativní až velmi negativní postoje a hodnocení.

Při psychologickém vyšetřování Mgr. Hana N. nespolupracovala. Znalec z tohoto odvětví upozornil na skutečnost, že již v minulosti byly u této obžalované klasifikovány osobnosti zvláštnosti, především egocentrismus, sklony k manipulaci, teatralnosti, opozičnosti, výkyvy afektivního ladění, akčnosti apod. Vyšetřovaná má tendenci nadhodnocovat své intelektové schopnosti. Nebyla zjištěna přítomnost nějakých patologicko agresivních, respektive dominantních agresivních mechanismů, či reakcí u jmenované. Nelze však vyloučit, že by se mohla chovat i výrazně ofenzivně. Mgr. Hana N. nejeví známky závislé osoby, podléhající vnějšímu tlaku. Nebyly zjištěny žádné významné poruchy vnímání, myšlení, či paměti. Její osobnost je však anomálně strukturovaná a lze u ní předpokládat účelovou manipulaci s některými fakty.

Rovněž v případě Mgr. Hany N. byl tento znalecký posudek v hlavním líčení podán srovnatelným způsobem s jeho písemným vyhotovením.

Pokud jde o výpověď v hlavním líčení dne 24.5.2013, znalec PhDr. Pavel Kolda ve vztahu k Mgr. Haně N. dodal, že skutečnost, že znalecký posudek byl vypracován na základě jejího pozorování, aniž by došlo k provedení testové diagnostiky, nehraje klíčovou roli. I bez této metody lze považovat vyslovené závěry za věcně správné a úplné. Osobnost Mgr. Hany N. je podle znalce bezpochyby anomálně strukturovaná ve složce afektivní, charakterové. Staví se do pozice oběti, projevuje se u ní závist, ignoruje potřeby a práva druhých. Mgr. Hana N. je nepochybně schopna upravovat své výpovědi ve vlastní prospěch, v minulosti takto postupovala a ani v současnosti není žádný důvod pro domněnku, že by tomu mělo být jinak. U Mgr. Hany N. nebyla zjištěna přítomnost patologické agrese, tzn. agrese pro agresi. Podle jejich zjištění by se ale ve vypjatých situacích mohla chovat útočně, ofenzivně. Předpokládají, že by se jednalo o verbální agresi, fyzickou agresi z její strany by pokládali za zcela výjimečnou, nicméně nikoli vyloučenou.

Pokud jde o Pavla N., výsledky testovacích metod prokázaly přítomnost agrese, jedná se o agresi verbální i fyzickou. Osobnost Pavla N. je jasně strukturovaná. I takto strukturovaný člověk, pokud chce, je schopen konflikty řešit jinou formou chování, než násilím.

PhDr. Pavel Kolda v tomto hlavním líčení konstatoval, že při psychologickém vyšetření obou obžalovaných dospěl víceméně ke srovnatelným výsledkům. Osobně vidí nejpodstatnější

rozdíl mezi osobnostmi obžalovaných v tom, že Mgr. Hana N. byla podle jeho poznatků více hostinní, více útočná, měla více negativních společenských postojů, reakcí a prožitků. Pavel N. měl tendenci tyto projevy maskovat, měl daleko častější tendenci chovat se uhlazeně, noblesně. V bazálních strukturních dispozicích není zásadnějších rozdílů mezi strukturou osobností Pavla N. a Mgr. Hany N.

Další důkazy v hlavním líčení dne 24.5.2013 nalézacím soudem realizovány nebyly. V tomto směru je snad vhodné dodat, že i výslechy obou výše uvedených znalců soud provedl z vlastní iniciativy, realizace těchto úkonů nebyla přikázána rozhodnutím odvolacího soudu. Tento orgán ani nevzněl požadavek na provedení výslechu nějakých dalších osob, ať již svědků, či znalců. Vrchním soudem nebyla ani uložena povinnost, aby soud I. stupně provedl nějaký jiný důkaz, např. znaleckým posudkem, listinou apod.

Již před vyhlášením prvního meritorního rozhodnutí v této věci Pavel N. v součinnosti se svou matkou a obhájci uplatnil celou řadu důkazních návrhů. Tyto důkazní návrhy soud akceptoval jen částečně. Důvody, pro které odmítl akceptovat uplatněné důkazní návrhy, zdejší soud v rozhodnutí ze dne 13.7.2012 vysvětlil následujícím způsobem.

V konkrétnější poloze je pak třeba k těm nejpodstatnějším návrhům dodat, že některé důkazy, které obžalovaní požadovali, nebylo možno objektivně provést. Zde lze například jmenovat požadavek na zpřesnění údajů, jež souvisí s telekomunikačním provozem, který byl uskutečňován na telefonních přístrojích používaných Miloslavem N. a jeho manželkou Zdeňkou N. v době, kdy začali být pohřešováni. I zdejší soud si uvědomuje jistý rozpor mezi údaji, které z doložených materiálů vyplývají, když výpisy, které byly dodány, nezaznamenaly, že by se některého z poškozených v rozhodné době pokoušeli kontaktovat jejich nejbližší příbuzní ze strany Zdeňky N. Je však nutné uvědomit si časové souvislosti dané věci. Skutek byl spáchán počátkem listopadu 2009, obžaloba na Pavla N. byl podána počátkem roku 2011, obžaloba na jeho matku ještě později. To je lhůta, která podstatně přesahuje dobu, po kterou jsou operátoři povinni archivovat požadované údaje. Stejnou situaci lze zmínit, pokud jde o požadavky zejména Pavla N. na doplnění znaleckého posudku, který byl vypracován znalcem Ing. Bergerem, po vyžádání dalších údajů stran komunikace, kterou vedl na svém počítači. Rovněž v tomto případě jsou limity pro naplnění uplatněných důkazních návrhů jasně vymezeny časovým odstupem od doby spáchání skutku.

Na tomto místě, z jiného směru, lze například zmínit i požadavek Mgr. Hany N., aby formou znaleckého posudku bylo určeno množství krevní ztráty zjištěné v domě Miloslava N. či v jeho osobním automobilu. Z provedených důkazů, zejména z znaleckého posudku z odvětví soudního lékařství, který byl vypracován MUDr. Igorem Dvořáčkem je zřejmé, že krevní ztráty zjištěné při ohledání nelze nějak bližší kvantifikovat. Potom je jasné, že chybí metoda, kterou by bylo určeno požadované. Provedení požadovaného důkazu objektivně není realizovatelné.

Poněkud jiná je situace v případě dalšího požadavku obžalovaných, aby z nalezených krevních stop bylo určeno přesné stáří jejich vzniku. Této problematice se věnovaly již orgány činné v přípravném řízení. Z vyjádření kriminalistického ústavu v

Praze (č. l. 1180) lze dovodit, že požadované údaje mohou zjistit jen metodou, kterou nelze považovat za přesnou. Z toho důvodu požadovaný druh zkoumání neprovádí. Lze připustit argument, obhajoby, že existuje metoda, prostřednictvím které by zřejmě bylo možné zjistit požadované údaje. Společnost BioTech a.s. disponuje přístrojem Nanophotometer, který vyrábí firma Implen, kterým by zřejmě bylo možno zjistit bližší dobu, kdy krevní stopy v domě a osobním automobilu Miloslava N. vnikly. Úsilí, které směřovalo k objasnění požadované problematiky orgány činnými v přípravném řízení nebylo dotaženo do konce. Zdejší soud nepovažoval za potřebné vyvíjet aktivity ve směru bližšího zjištění doby vzniku zmiňovaných krevních stop z několika důvodů. Za ty nejpodstatnější považuje to, že případně získaný přesný časový údaj ohledně vzniku krevních stop na místě činu by logicky musel být analyzován, vyhodnocován a konfrontován s informacemi, které se týkají komunikace realizované Pavlem N. na jeho osobním počítači. Tyto údaje ale objektivně nemají stejnou vypovídací hodnotu, jakou by měla přesně stanovená doba vzniku krevních stop. Obtížně si lze představit, jak by se za takového stavu mohlo dojít k relevantním, smysluplným a věcně správným závěrům. Navíc je zdejší soud přesvědčen, že ani zpřesnění doby vzniku krevních stop v domě a osobním automobilu Miloslava N. nemůže vyřešit tu nejpodstatnější otázku celého řízení, které proti obžalovaným je vedeno, to znamená, kdo konkrétně poškozené usmrtil.

Opakovaně zazněl požadavek obžalovaných, aby byla ustanovena a v hlavním líčení vyslechnuta osoba, která má vlastnit údajně stejný typ osobního automobilu, jako poškozený Miloslav N. K realizaci tohoto úkonu nalézací soud nepřistoupil toho důvodu, že je přesvědčen o tom, že věrohodnost údajů, které uvedl ve své svědecké výpovědi Ing. Zbyněk M., musí být zkoumána na základě jiných skutečností, než na základě toho, zda nějaká jiná osoba bydlící poblíž Miloslava N. v rozhodné době měla, či neměla stejný typ osobního automobilu.

Celá řada důkazních návrhů, která obžalovanými byla navržena, souvisela s tím, že by mělo dojít ke zjištění, komu patří DNA stopy, či jiné stopy, jež byly nalezeny na místě činu, resp. na jiných místech, kde nebyla zjištěna totožnost osoby, která takovou stopu vytvořila. Jde o požadavek, který nalézací soud nepovažuje za podstatný pro rozhodnutí v dané věci. Do značné míry postoj nalézacího soudu k těmto uplatněným návrhům souvisí s tím, že rozsah vedeného řízení je vytyčen skutkem samotným a osobou, či osobami obžalovaných. Z tohoto pohledu požadavek obžalovaných jde jednoznačně nad rámec vedeného řízení. Totéž lze konstatovat ve vztahu k požadavku, který obžalovaní uplatnili vůči návrhu, aby bylo provedeno porovnání vzorků kriminalistů R. a L. a svědků Kateřiny S., Š., Jaroslavy S. a Ing. Mariana V. s věcmi, které byly nalezeny v klavíru v exekučním skladu JUDr. Tomáše Vrány.

Z jiné strany lze dodat, že povinností soudu v daných souvislostech jistě nebylo zkoumat, zda jsou evidovány příjezdy a odjezdy Miloslava N. do USA v roce 1997. I takový požadavek přitom ze strany obžalovaných byl vznesen.

Obžalovaní se domáhali také výsledku dalších svědků, například kriminalistického technika Miloslava P. k objasnění průběhu úkonů provedených s

obžalovaných dne 9.11.2009, Naděždy Č. k pohybu obžalovaného na zahradě v rozhodné době, Petra K., který měl vidět auto poškozeného na místě nálezů již v odpoledních hodinách dne 8.11.2009 apod. Ve vztahu k uvedenému je třeba zdůraznit, že skutečnosti, na které obžalování odkazují, podle zdejšího soudu byly v rozsahu potřebném pro vydání meritorních rozhodnutí objasněny provedením jiných, výše konkretizovaných důkazů.

Problematiku uplatněných a nerealizovaných důkazních návrhů, a to i těch, které v předchozí pasáži snad nebyly výslovně rozebrány, lze tedy vzhledem k výše uvedenému uzavřít konstatováním, že byly zamítnuty jako zcela zjevně neopodstatněné.

Výše konkretizovaná pasáž byla do tohoto aktuálního rozhodnutí převzata z toho důvodu, že Pavel N. i v posledním hlavním líčení požádal o provedení desítek dalších důkazů. Přitom mnohdy šlo o totožné důkazní návrhy, které uplatnil již před vyhlášením rozhodnutí dne 13.7.2012. Důkazní návrhy uplatněné Pavlem N. v hlavním líčení dne 24.5.2013 byly zamítnuty.

V případě mnoha z nich soud takto postupoval proto, že obžalovaný jen opakoval návrhy, o kterých již bylo rozhodnuto. Zde lze příkladmo jmenovat požadavky na provedení svědeckých výpovědí Naděždy Č., Petra K., či jiných, zajišťování informací souvisejících s provozem mobilních telefonů obou poškozených a dalších osob, „dotažení“ informací souvisejících s počítačovou komunikací vedenou v rozhodné době, výslech kriminálního technika Miroslava P., upřesnění doby vzniku krevních stop zajištěných na místě činu, ztotožnění nalezených pachových a DNA stop s příbuznými poškozených, respektive policisty, kteří prováděli jednotlivé úkony a podobně. Přitom i z rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci 1To 5/2013 ze dne 7.3.2013, byť se touto problematikou výslovně nezabývá, lze dovodit, že požadavek Pavla N. na provedení dalších důkazů není hodnocen jako důvodný. V opačném případě by totiž zdejšímu soudu odvolacím orgánem nepochybně bylo uloženo provedení alespoň některých důkazů, jichž se obžalovaný dovolával To se však nestalo.

Pavel N. pak navrhl provedení nových důkazů. Rekonstrukcí by mělo dojít k vyvrácení argumentu svědka Ing. M., že jej viděl při řízení otceva automobilu. V této souvislosti by podle obžalovaného měly být vyžádány i údaje ze zdravotní dokumentace jeho samotného i otce, čímž by se dal objektivizovat výškový rozdíl mezi nimi. I tento údaj by podstatným způsobem znevěrohodnil svědeckou výpověď Ing. Zbyňka M. Pokud soud neakceptoval tyto důkazní návrhy, lze odkázat v plném rozsahu na rozhodnutí ze dne 13.7.2012, kde bylo podrobně zdůvodněno, z jakých důvodů soud výpověď zmíněného svědka hodnotí jako věrohodnou a z jakých důvodů není třeba v tomto směru provádět další dokazování. Navíc lze dodat, že si jen velmi obtížně lze představit, že by soud mohl pracovat s údaji ze zdravotní dokumentace Miloslava N., když v tomto směru nelze úspěšně požadovat podání informací, aniž by ošetřující lékař, či lékaři poškozeného byli zbaveni povinnosti mlčenlivosti. K tomu, z logických důvodů, v konkrétní věci nedošlo a samozřejmě ani dojít nemůže.

Pavel N. navrhl, aby dokazování bylo doplněno také výsledky mamografického nálezů hrudníku jeho matky, která měla mít dlouholeté problémy poté, co do této lokality byla udeřena Miloslavem N. To by podle obžalovaného mohlo odpovědět na otázku, kdo z jejich rodiny trpěl agresivními sklony. Tento důkazní návrh soud neakceptoval proto, že v daném kontextu jistě není

předmětem vedeného řízení zjišťovat případné sklony Miloslava N. k násilí. Navíc platí, že i kdyby soud chtěl takový úkon realizovat, je limitován skutečností, která je zmíněna v předchozím odstavci. Navíc z údajů uvedených Pavlem N. nelze ani orientačně dovodit, v jakém zařízení měla být Mgr. Hana N. ošetřena a v jaké době.

Dalšími důkazními návrhy se Pavel N. fakticky dožaduje revize znaleckých posudků, které byly vypracovány z odvětví klinické psychologie a z odvětví odorologie. V prvním případě by podle obžalovaného měl být vyslechnut MUDr. František D., který ve Vazební věznici v Olomouci působí jako psycholog a s ohledem na délku jeho pobytu v tomto zařízení by se mohl přesněji, než znalec PhDr. Kolda, vyjádřit k jeho osobnosti. Ve druhém případě by pak docent Drábek měl objasnit rozdíl mezi stopami pachovými a stopami DNA a mělo by dojít k objasnění otázky, jak je možné, že v konkrétním případě výsledky vychází v rozporu s ruskými pokusy. Tyto důkazní návrhy soud neakceptoval proto, že pro požadovaný postup neexistují zákonné podmínky. Revizní posudek lze podle § 109 tr. řádu podat pouze tehdy, jsou-li pochybnosti o správnosti posudku, nebo je-li posudek nejasný nebo neúplný. To není situace spojená s vyjádřeními znalců PhDr. Pavlem Koldou a JUDr. Martinem Kloubkem Ph.D. Navíc se Pavel N. takového postupu domáhá způsobem, který nelze považovat za přípustný, když faktickou revizi posudku PhDr. Pavla Koldy by měla provést osoba, která sama znalcem není a na údaje odorologa JUDr. Martina Kloubka Ph.D. by měl reagovat znalec z jiného odvětví. Úkolem soudu v konkrétním případě navíc jistě nebylo zabývat se ruským či sovětským výzkumem v této oblasti. A úkolem soudu zcela jistě také není zkoumat v teoretické rovině jakékoli souvislosti mezi výsledky pachových a genetických expertíz.

Pavel N. pak doplnil opakující se požadavek na provedení prověrky u Interpolu, zda jsou evidovány otcovy příjezdy do USA od roku 1997 žádosti o prověření pobytu otce na různých adresách na území USA, žádosti, aby bylo zjištěno, k jakému účtu u Bank of America patří karta VISA č. 4356 3000 1380 4469 a zda na takovém účtu byly nějaké pohyby po dni 8.11.2009 a požadavkem, zda je i v současnosti používáno otcovo číslo sociálního pojištění v USA a podobně. V tomto směru nalézací soud provedení požadovaných důkazů nepovažoval za potřebné z toho důvodu, že jinými důkazy bylo spolehlivě prokázáno, že Miloslav N. byl usmrčen.

Pavel N. pak uplatnil i důkazní návrhy, které soud neprováděl z toho důvodu, že vůbec nesouvisí s předmětem vedeného řízení. V tomto směru lze například poukázat na požadavek obžalovaného, aby bylo objasňováno jednání policisty Mgr. Ladislava R., který měl odcizit diář jeho matky a podobně.

Ve shodě s prvním meritorním rozhodnutím v této věci ze dne 13.7.2012 lze tedy tuto problematiku uzavřít konstatováním, že pokud soud nevyhověl uplatněným důkazním návrhům, souvisí tato skutečnost s tím, že obecně nemá povinnost provést všechny důkazy, které jsou stranami navrženy. Povinností soudu ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř je zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. V konkrétním případě je soud přesvědčen, že skutkový děj byl v potřebném rozsahu ustálen jinými důkazy, které byly provedeny. Nerealizované důkazní návrhy proto byly zamítnuty jako zcela zjevně neopodstatněné.

Pavel N. i v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 24.5.2013 opakoval své výhrady vůči procesní použitelnosti důkazů, které byly zajištěny policejním orgánem před zahájením trestního stíhání, resp. v pozdější době. Protože v tomto směru neuvedl žádná jiná, nová fakta, než ta, kterými argumentoval před vyhlášením prvního rozsudku dne 13.7.2012, zdejší soud v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění tohoto rozhodnutí. V tomto rozsudku se soud podrobně vypořádával se všemi námitkami, které Pavel N., ale též jeho matka a jejich obhájci uplatnili. (v podrobnostech viz strany 59-64 tohoto odůvodnění). Podle zdejšího soudu lze v podrobnostech na konkretizované rozhodnutí odkázat i z toho důvodu, že z usnesení Vrchního soudu v Olomouci 1To 5/2013 ze dne 7.3.2013 lze dovodit, že odvolací orgán v hodnocení procesní použitelnosti jednotlivých důkazů, které bylo provedeno nalézacím soudem, v zásadě neshledává pochybení. V reakci na označené rozhodnutí vrchního soudu zdejší soud pouze dodává, že koriguje svá tvrzení v tom rozsahu, že aktuálně již při hodnocení nepracuje jako s důkazem se sportovní taškou (viz č.l. 74) a stopami, které na ní byly zajištěny, neboť jde o věc, která byla zajištěna při domovní prohlídce, která nebyla provedena v souladu se zákonem.

Na základě těch důkazů, které jsou považovány za procesně použitelné i ve svém aktuálním rozhodnutí vyhlášeném dne 24.5.2013, nalézací soud dospěl ke stejným skutkovým závěrům, které již byly prezentovány v rozhodnutí ze dne 13.7.2012. Stručně lze shrnout, že na základě provedených důkazů i v tomto novém rozhodnutí soud dovodil, že poškození Miloslav N. a Zdeňka N. byli v průběhu měsíce listopadu 2009 v rodinném domku xxx, kde bydleli, usmrceni v důsledku fyzického útoku, který proti nim byl veden cizí osobou, či cizími osobami. Mezi oběma poškozenými jistě nedošlo k partnerskému konfliktu, který by eskaloval do podoby fyzického útoku jednoho z nich proti druhému, či ve vzájemné fyzické napadání. Existuje významné podezření, že za usmrcení obou poškozených jsou odpovědni buď oba obžalovaní, to znamená Pavel N. i Mgr. Hana N., či jen některý z nich. Provedené důkazy pak umožňují konstruovat závěr, že se pravděpodobně oba obžalovaní neúspěšně pokoušeli odstranit krevní a další stopy vzniklé při vedeném útoku a úspěšně se pravděpodobně spolupodíleli na odstranění, resp. likvidaci těl obou poškozených. V tomto směru si nalézací soud v plném rozsahu dovoluje odkázat na závěry, které prezentoval již v rozhodnutí vyhlášeném dne 13.7.2012. Tyto závěry byly pro lepší přehlednost převzaty i do tohoto rozsudku (viz. strany 66-75). Takový postup je podle zdejšího soudu možný především z toho důvodu, že po zrušení napadeného rozsudku a po vrácení věci soudu prvního stupně k novému rozhodnutí bylo provedeno jen minimum dalších důkazů, které navíc nemají a ani nemohou mít zásadnější vliv na již dříve vyslovené závěry. Takový postup je možný i z toho důvodu, že vady vytýkané nalézacímu soudu v usnesení 1To 5/2013 ze dne 7.3.2013 nijak nesouvisí s tím, jak hodnotil otázku, zda se oba poškození pohřešují, nebo zda se stali obětí násilného trestného činu, zda jejich úmrtí je výsledkem vzájemné potyčky, či důsledkem útoku vedeného cizí osobou, či osobami a nesouvisí ani s tím, že za osoby podezřelé z realizace tohoto útoku byli rozsudkem nalézacího soudu označeni oba obžalovaní.

Podle § 264 odst. 1. tr. řádu je soud, jemuž je věc vrácena k novému projednání, vázán právním názorem, který vyslovil odvolací soud a je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení bylo nařízeno. Zdejší soud při novém rozhodování proto mimo jiného důsledně hodnotil i skutečnosti, na které bylo poukázáno v usnesení vrchního soudu.

Na základě výhrady odvolacího orgánu se zdejší soud zabýval upřesněním doby, ve které k útoku proti oběma poškozeným došlo. Zdejší soud je bytostně přesvědčen, že skutková zjištění učiněná v průběhu dokazování před soudem principiálně nemohou vést ke změně skutkového popisu uvedeného v žalobním návrhu, pokud je rozhodováno zprošťujícím výrokem. Modifikace rozhodnutí státního zástupce v závislosti na výsledcích dokazování při vyhlášení zprošťujícího výroku by byla v rozporu s ustálenou soudní praxí. Takový postup zdejší soud nepovažuje za věcně správný z toho důvodu, že vyhlášený zprošťující výrok obecně postihuje rozhodnutí státního zástupce jako takové. Pokud by soud byl při vyhlášení zprošťujícího výroku oprávněn manipulovat se skutkovým popisem provedeným státním zástupcem v žalobním návrhu, legitimní místo by měla diskuse, zda v případě takového procesního postupu je obviněný stále ještě zprošťován obžaloby, neboť v důsledku provedených změn by se již fakticky jednalo o jiné rozhodnutí. To bylo důvodem, proč se upřesnění časových souvislostí neobjevilo ve výroku rozsudku vyhlášeného dne 13.7.2012. Důvodem, proč upřesnění doby, kdy došlo ke spáchání činu, nebyla věnována pozornost v odůvodnění tohoto rozhodnutí, pak je stanovisko zdejšího soudu, že ani blíže vymezené časové souvislosti neumožňují zodpovědět klíčovou otázku, zda pachatelem útoku proti oběma poškozeným byl Pavel N., jeho matka, nebo oba obžalovaní společně a ani neumožňují vyloučit někoho z okruhu možných pachatelů.

Přitom jistě platí údaje vyplývající z usnesení Vrchního soudu v Olomouci 1To 5/2013 ze dne 7.3.2013, že provedené důkazy umožňují upřesnit dobu, ve které útok proti Miloslavu N. a jeho manželce byl spáchán. Ve shodě s argumentací vrchního soudu je i zdejší soud toho názoru, že je nepřesné tvrzení obžaloby, že útok proti oběma obžalovaným byl veden v nezjištěné době od večerních hodin dne 7.11.2009 do večerních hodin dne 8.11.2009. Takové upřesnění bez větší námahy ve svém rozhodnutí mohl provést již státní zástupce, pokud by jen mechanicky neaplikoval údaje, se kterými pracoval policejní orgán. Blíže lze vymežit zejména dobu, ve které již skutek spáchán být nemohl. Zde jsou podle zdejšího soudu klíčové údaje zřejmé ze svědeckých výpovědí, které učinili Ing. Zbyněk M. a jeho manželka. Pokud oba svědci hovoří o tom, že Pavla N. viděli řídit osobní automobil jeho otce dne 8.11.2009 kolem 02:20 hodin a současně bylo vyloučeno, že by Miloslav N. toto vozidlo obžalovanému dobrovolně vydal, je evidentní, že k usmrcení obou poškozených nemohlo dojít po této době. Stanovení počátku doby, ve které útok proti poškozeným mohl být veden, je poněkud složitější a nemožnost přesně vymežit počátek tohoto období souvisí se stavem důkazní nouze, kterým je věc do značné míry charakterizovaná. Podle zdejšího soudu lze s jistotou dovodit pouze to, že poškození žili ještě v době, kdy Zdeňka N. realizovala poslední zaznamenaný telefonický hovor, a to byl dne 7.11.2009 v 18:13 hodin.

Jak o tom je řeč již výše, podle zdejšího soudu upřesněné časové údaje samy o sobě, ani v kombinaci s ostatními zajištěnými a provedenými důkazy, neprokazují, zda poškozené usmrtil Pavel N., Mgr. Hana N., či oba obžalovaní společně. Nicméně nevylučují, že předmětný skutek mohl spáchat každý z nich a nevylučují ani to, že skutek mohli spáchat společným jednáním. Mgr. Hana N. se sice dne 7.11.2009 zúčastnila srazu spolužáku, ten však opustila nejpozději kolem 21:00 hodin. Pavel N. pak prokazatelně komunikoval na svém počítači s různými, mnohdy přesně nezjištěnými osobami, nicméně ze znaleckého posudku vypracovaného znalcem z oboru kybernetika odvětví výpočetní technika Ing. Jiřím Bergerem, lze zjistit, že tato komunikace v rozhodném období neprobíhala kontinuálně a zaznamenané aktivity nasvědčují opakovanému přerušení komunikace, například v ranních hodinách dne 8.11.2009 v řádu i

desítek minut. (viz č.l.704) Jsou-li známy vzdálenosti mezi tehdejšími bydlíštěm obou obžalovaných a domem, který užívali poškození, bylo-li policejním orgánem v rámci uskutečněného pokusu zjištěno, že tuto vzdálenost lze i bez použití dopravního prostředku překonat v řádu jen několika málo minut, je evidentní, že objektivně realizovaná komunikace Pavla N. na počítači ve dnech 7.11. a 8.11.2009 není důkazem, který by prokazoval jeho obhajobu, že právě tato komunikace vylučuje, že by se mohl dopustit protiprávního jednání, které je mu kladeno za vinu.

Pokud jde o hodnotící pasáž rozsudku vyhlášeného dne 13.7.2012, odvolací orgán zdejšímu soudu vytýká především to, že pochybil, pokud se blíže nezabýval údaji, které vyplývají z provedeného psychiatrického a psychologického vyšetření Pavla N. Odvolací soud za důvodný považuje opravný prostředek státního zástupce, který poukazoval na skutečnost, že osobnost Pavla N. je anomálně strukturovaná zvláště ve složce afektivní a charakterové. Jeho osobnost je asociálního charakteru, egocentrická, má oblibu v nepřímé komunikaci, staví se do role oběti, vyvolává pocit nadřazenosti, ignoruje práva a potřeby druhých, slovní projev má charakter logické propojenosti, avšak praxe tomu neodpovídá. Využívá morální zásady druhých pro vlastní prospěch, vyžaduje zásady a neměnnost postojů u druhých, projevuje se u něj závist a podobně. Právě s ohledem na tyto znaky asociality je podle znalců nutné u něj kalkulovat s obvykle souvisejícím sklonem k manipulaci s fakty, tedy lži. Pokud jde o jeho vztah k otci a jeho manželce, ten směřoval k výrazně negativnímu postoji, k disharmonii s posunem do polohy s výskytem obvyklých negativních projevů, včetně záští. Otce dlouhodobě vnímá jako osobu nepřející, nemilující, vydírající, nemravnou, impulsivní, agresivní, amorální a nevypočitatelnou. Právě okolnost, že obžalovaný je egocentrický a má výrazné sklony manipulovat s okolím, znalci opakovaně konstatovali a zdůrazňovali. Podle státního zástupce popisované závěry znalců přesně odpovídají tomu, jakým způsobem se obžalovaný hájí a jakým způsobem manipuluje s předloženými fakty. Právě absenci hodnocení konkretizovaných znaleckých závěrů odvolací soud vnímá jako podstatnou vadu rozsudku ve smyslu § 258 odst. 1 tr. řádu.

Nalézací soud se problematice výsledků psychiatricko-psychologického vyšetření Pavla N. v písemném vyhotovení svého rozsudku vyhlášeného dne 13.7.2012 nevěnoval záměrně. V prvé řadě takový postup souvisel s charakterem důkazu, kterým znalecký posudek z odvětví psychiatrie a klinická psychologie ze své podstaty je. Takový znalecký posudek totiž z principu neumožňuje zodpovězení otázky, zda se obviněný dopustil konkrétního násilného činu, který je mu kladen za vinu. Podle zdejšího soudu osobnostní charakteristika obviněného může být nápomocna při zodpovězení takové otázky maximálně v obecné poloze, má jen podružný význam a nepochybně lze úspěšně polemizovat o reálné důkazní hodnotě takto případně vysloveného závěru.

Tyto obecné a víceméně teoretické premisy byly ovšem v konkrétním případě pouze jedním z důvodů, pro které bližší pozornost závěrům psychiatricko-psychologického vyšetření Pavla N. v písemném vyhotovení rozsudku věnována nebyla. Usnesení Vrchního soudu v Olomouci 1To 5/2013 ze dne 7.3.2013 v plném rozsahu, bez dalšího, akceptovalo tvrzení státního zástupce o mimořádném významu znaleckého vyšetření Pavla N. pro správné rozhodnutí ve věci. Pro zdejší soud vcelku překvapivě. Argumentace, kterou státní zástupce v podaném odvolání ve vztahu k důsledkům, které plynou ze znaleckého vyšetření Pavla N. použil, je podle zdejšího soudu nevyvážená, neúplná a zaujatá. V průběhu vedeného řízení byla totiž

podrobena témuž znaleckému zkoumání také matka Pavla N., Mgr. Hana N. Přitom již pouhým porovnáním obou znaleckých posudků lze dovést, že pokud jde o osobnostní strukturu obžalovaných, o jejich sklony k manipulaci s fakty, resp. o jejich vztah k poškozenému Miloslavu N., jsou si vyslovené závěry velmi blízké. Tato skutečnost ostatně byla v hlavním líčení dne 24.5.2013 potvrzena znalcem z odvětví klinické psychologie PhDr. Pavlem Koldou. Momentem, který výstižně ilustruje skutečnou vypovídací hodnotu psychologických údajů týkajících se Pavla N., je v daných souvislostech nepochybně reakce tohoto znalce v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 24.5.2013. Znalec zde byl seznámen s pasáží, ve které je popisována podstata osobnostní struktury Pavla N., jež podle státního zastupitelství má prokazovat psychické předpoklady tohoto obžalovaného k provedení předmětného činu. Aniž by znalec věděl, koho se tyto údaje týkají, prohlásil, že je zde spíše, než o Pavlu N., řeč o jeho matce

Tuto problematiku lze tedy uzavřít konstatováním, že výsledky provedeného psychiatricko-psychologického zkoumání Pavla N. nevybočují z mezí dosavadního poznání, že i on mohl vést útok, který zapříčinil úmrtí obou poškozených. V celkovém kontextu se však jedná o poznatek bez zásadnějšího významu. Výsledky obdobného vyšetření totiž nevyklučují, že předmětný útok mohl být velmi dobře veden i Mgr. Hanou N. Z pohledu výsledků zejména psychologických částí provedených znaleckých vyšetření je evidentní, že oba obžalovaní byli v rovině osobnostní struktury k realizaci útoku disponováni v zásadě srovnatelným způsobem.

Z rozhodnutí odvolacího soudu, který přisvědčil odvolacím námitkám státního zástupce, lze dovést, že soud prvního stupně pochybil, pokud při konstrukci svých závěrů nezohlednil skutečnost, že to byl právě Pavel N., kdo měl nejenom motiv ke spáchání činu, ale v neposlední řadě i psychické a fyzické předpoklady k jeho provedení a měl také prostředky umožňující vstup do domu poškozených, kde nebylo zjištěno žádné násilné vniknutí.

Pokud jde o prostředky, které umožňovaly vstup do domu poškozených, bez jakýchkoli pochybností platí úvaha odvolacího soudu, že byly pachatelem činu použity. Při neformálním ohledání domu provedeném příbuznými poškozených ani při následném ohledání místa činu policejním orgánem totiž nebylo shledáno známek násilného vniknutí do tohoto objektu. Jedinou výjimkou je rozbité sklo vstupních dveří, přičemž provedenými důkazy bylo jednoznačně prokázáno, že k tomu došlo až s větším odstupem od usmrcení poškozených a odstranění jejich těl, v rámci pátrání po pohřešovaných. Skutečnost, že právě Pavel N. měl v dispozici klíče od domu a také ovladače od dveří garáže, však neumožňuje konstruovat žádné relevantní závěry. Za prokázaného stavu je zcela bez významu. Pavel N. v hlavním líčení dne 24.5.2013 uvedl, že prostředky umožňující vstup do domu jeho otce byly v jejich obydlí umístěny na botníku v chodbě, byly volně dostupné, matka o existenci těchto věcí věděla, dokonce to byla právě ona, kdo tyto věci vydal policii při prováděných úkonech. Z protokolů pořizovaných policejním orgánem jednoznačně vyplývá, že argumentace Pavla N. v části týkající se vydání těchto věcí odpovídá realitě. Pokud ovšem bylo prokázáno, že Mgr. Hana N. o těchto věcech věděla a měla k nim přístup, v žádném případě nelze konstruovat závěr, že to byl nutně a jedině Pavel N., kdo za použití těchto prostředků vnikl do domu poškozených a usmrtil je zde.

Rovněž zdejší soud je jednoznačně přesvědčen o tom, že Pavel N. měl lepší fyzické dispozice k usmrcení obou poškozených, než jeho matka. Takový závěr lze vyslovit již na základě laického úsudku, že zdravý a relativně mladý muž je dynamický děj, který na místě činu

nesporně proběhl, schopen realizovat lépe a úspěšněji, než starší a případně i zdravotně handicapovaná žena. Tento úsudek byl v konkrétním případě nepochybně posílen i vyjádřením, které učinil v hlavním líčení dne 24.5.2013 znalec z odvětví soudního lékařství MUDr. Igor Dvořáček, který konstatoval, že předpokládaný úrazový děj na místě činu mohl velmi dobře realizovat mladý a zdravý muž, zatímco za nepravděpodobné lze považovat, že by pachatelkou takového útoku mohla být starší a zdravotně postižená žena.

Ani toto stanovisko však podle zdejšího soudu není s to s potřebnou jistotou odpovědět na principiální otázku, která je zdejším soudem řešena a zní, zda útok proti poškozeným vedli oba obžalovaní, či jen některý z nich a pokud ano, který. Takový závěr zdejšího soudu je spojen hned s několika skutečnostmi.

Především, znalec z odvětví soudního lékařství v písemném vyhotovení posudku i ve svých ústních vyjádřeních opakovaně zdůrazňoval, že daný problém s ohledem na známý stav dokazování nemůže řešit konkrétně, ale pouze v obecné poloze. To je pro posouzení věci významné, zejména pak za situace, kdy fakticky není známo, zda Mgr. Hana N. v kritické době kromě svého pohlaví a věku byla limitovaná i nějakým dalším faktorem, například zdravotním stavem. Odvolacím soudem je v rozhodnutí 1To 5/2013 ze dne 7.3.2013 výslovně zmiňováno, že nelze pominout, že Mgr. Hana N. se narodila v roce xxx, jde o osobu se značnými zdravotními obtížemi (invalidní důchodce), pohybující se o francouzských holích. Bez potřeby jakkoli polemizovat s argumenty uváděnými odvolacím orgánem však nalézací soud považuje za nezbytné dodat, že s výjimkou data narození je více než diskutabilní, jak moc argumentace vrchního soudu odpovídá realitě. Za nesporné lze považovat, že Mgr. Hana N. byla dlouhodobě v invalidním důchodu. Ten jí ale nebyl přiznán pro nějaké onemocnění fyzického charakteru, například pro poruchu pohybového aparátu, či podobné defekty. Již z vyjádření, které tato obžalovaná učinila v průběhu vedeného řízení je zřejmé, že invalidní důchod jí byl přiznán pro psychické problémy, kterými v minulosti trpěla. Sdělení České správy sociální zabezpečení v Praze ze dne 19.4.2013 pak upřesňuje, že invalidní důchod byl Mgr. Haně N. přiznán dne 12.5.1988 na základě diagnózy - maniodepresivní psychóza cirkulárního typu, premorbidní osobnost akcentovaná s pithiatickými rysy (č.l. 3973). Pokud jde o další argument odvolacího soudu, že Mgr. Hana N. trpěla značnými zdravotními problémy a pohybovala se o francouzských holích, je třeba uvést, že v průběhu řízení po podání obžaloby byl zdejší soud nucen z podnětu stížností Mgr. Hany N. se opakovaně zabývat problematikou jejího zdravotního stavu. Mgr. Hana N. ve svých podáních mimo jiného argumentovala tím, že není schopna pohybu bez své berle, resp. se dokonce, s odkazem na podstatné omezení své hybnosti, domáhala toho, aby se nařízených hlavních líčení mohla účastnit na invalidním vozíku. Stanovisko vězeňského lékaře, kterému podněty obžalované byly předkládány k vyjádření, však bylo vždy konstantní. Pokud se Mgr. Hana N. domáhá zdravotních pomůcek, vymýšlí si, její zdravotní stav vozík, ani berle nevyžaduje, potřebu používat tyto pomůcky vysvětluje zdravotními potížemi, které neexistují (viz např. č.l. 2716, ale i další, obsahově totožná vyjádření vězeňského lékaře). Zprávy vězeňského lékaře velmi dobře korespondují s osobní zkušeností, kterou si nalézací soud v průběhu vedených jednání v souvislosti s Mgr. Hanou N. vytvořil. Pokud tato obžalovaná chtěla, byla schopna velmi vitálního chování, včetně gestikulace, chůze a dalších projevů.

Dalším momentem, který podstatným způsobem limituje vyjádření znalce z odvětví soudního lékařství, je skutečnost, že v obecné poloze je uvažováno o tom, že proti oběma

poškozeným byl veden dynamický úrazový děj, fakticky ale není známo, jak konkrétně probíhal, zejména, zda byl veden proti oběma poškozeným současně, či nejdříve proti jednomu a následně proti druhému. I to je však nepochybně skutečnost, kterou je nutno zohlednit, je-li vedena diskuse o způsobilosti toho kterého podezřelého realizovat útok, který vedl k úmrtí obou poškozených. S ohledem na počet neznámých, kterým je daná věc charakterizovaná, se argumenty znalce pohybují víceméně v rovině spekulace. V této souvislosti ostatně nelze přehlédnout, že znalec sice útok starší a případně i zdravotně handicapované ženy, považuje za nepravděpodobný, nicméně striktně jej nevyločil. Pro úplnost zdejší soud dodává, že i jeho vlastní rozhodovací praxe zaznamenala situaci, kdy byl zdravotně postižený pachatel (dokonce ročník 1929) pravomocně odsouzen pro útok, který svou holí vedl proti podstatně mladšímu poškozenému (ročník 1953) a způsobil mu při tom závažná poranění (viz rozsudek zdejšího soudu 28T 18/2008 ze dne 4.3.2009).

Na základě úvah, které vyplývají z rozhodnutí vrchního soudu 1To 5/2013 ze dne 7.3.2013, se nalézací soud zabýval i otázkou, co pro správné pochopení celé věci může přinést opakované a detailní hodnocení pachových stop obou obžalovaných zajištěných na místě činu. Vrchní soud v konkretizovaném rozhodnutí dospívá k závěru, že z nich lze usuzovat na to, že Mgr. Hana N. spíše až následně pomáhala s úklidem místa činu. Pro lepší přehled zdejší soud sumarizuje, že pachové stopy Pavla N. byly zajištěny na venkovním madle vchodových dveří, na vnitřní klíče zámku dveří, z madla plastového kbelíku v předsíni, v němž byla zředěna tekutina charakteru krve, z horního okraje tohoto kbelíku, z klik dveří vedoucích z předsíně do haly, a to z obou stran, z vodovodní baterie v prádelně, z kliky dveří vedoucích do garáže, z klik dveří, které vedou do koupelny v prvním patře domu a to z obou stran a z kliky dvířek krbových kamen. Pachové stopy Mgr. Hany N. byly nalezeny na klíči zastrčeném zevnitř vchodových dveří, na horním okraji kbelíku s obsahem tekutiny charakteru zředěné krve v předsíni, na vodovodní baterii v prádelně, na lahvi od jaru na dřezu v prádelně, na klikách dveří vedoucích z haly do prádelny, a to z obou stran, na klikách dveří vedoucích do garáže, a to z obou stran a na klikách dveří vedoucích do koupelny v prvním patře, a to z obou stran.

Závěr, že pachové stopy Mgr. Hany N. zajištěné v domě poškozených mají spíše nasvědčovat jen tomu, že zde pouze pomáhala s úklidem místa činu, si zdejší soud, jak je zřejmé z rozsudku vyhlášeného dne 13.7.2013, nevytvořil v rámci vlastní nalézací činnosti. Výlučně vyplývá z rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci 1To 5/2013 ze dne 7.3.2013. Toto rozhodnutí ale neobsahuje bližší vysvětlení, proč by vyhodnocení (podle zdejšího soudu velmi podobných) zajištěných pachových stop mělo vést k odlišným závěrům u každého z obžalovaných. Přitom taková, naprosto zásadní a principiální otázka, by nepochybně zodpovězena být měla, zejména za situace, kdy stanovisko odvolacího soudu fakticky prolamuje současné nazírání na problematiku pachových stop v oblasti, co tento důkaz vzhledem ke svému charakteru reálně může prokazovat. Zdejší soud tuto odpověď ani při opakovaném a důsledném hodnocení zajištěných stop nenalezl. Je bez jakýchkoli diskuzí, že nález pachových stop na konkretizovaných místech a předmětech skutečně nasvědčuje tomu, že Mgr. Hana N. se v domě Miloslava N. pravděpodobně nacházela, mohla se podílet na odklizení krevních stop. Rozdílná místa, kde se pachové stopy této obžalované našly, však velmi pravděpodobně nasvědčují i tomu, že se v domě pohybovala. Obdobně je zdejší soud toho názoru, že zajištěné pachové stopy mohou nasvědčovat tomu, že dům poškozených procházel i Pavel N., byl v kontaktu s konkretizovanými předměty a velmi pravděpodobně se také mohl podílet na odklizení krevních

stop. Podle zdejšího soudu tedy zajištěné pachové stopy obou obžalovaných prokazují ve své podstatě tytéž skutečnosti - pravděpodobný pohyb obou obžalovaných po domě poškozených a pravděpodobné uklízení krevních stop oběma obžalovanými. Nic jiného. Ani sebedrobnější hodnocení těchto důkazů objektivně neumožňuje nalézt odpověď na otázku, zda útok proti poškozeným vedli oba obžalovaní nebo jen některý z nich a pokud ano, který. Neméně podstatné v těchto souvislostech je, že konkretizované pachové stopy, jejich lokalizace, umístění na jednotlivých předmětech a podobně nevylučují některého z obžalovaných z okruhu potenciálních pachatelů. Zdejší soud je přesvědčen, že závěr, ke kterému dospěl při hodnocení pachových stop obou obžalovaných, koresponduje s ustálenou soudní praxí. Za základní judikát v tomto směru je zřejmě nutno považovat nálezy Ústavního soudu ČR II. ÚS 418/99. Podle tohoto rozhodnutí nelze zpochybňovat obecnou věrohodnost důkazu pachovou zkouškou. Vzhledem k tomu, že jde o důkaz dále nepřezkoumatelný, lze s ním v trestním řízení zacházet jen jako s důkazem podpurným. Na jeho základě je možno pouze dospět k závěru, že určitá osoba se v blíže neurčené době s největší pravděpodobností na určitém místě nacházela, nelze z něj však jednoznačně a bez veškeré pochybnosti dovodit, že právě ona se dopustila trestného činu. K tomu, aby bylo možno rozhodnout o vině a trestu je třeba, aby řetězec důkazů nevykazoval mezery a nevyvolával důvodné pochybnosti. Za tohoto stavu je evidentní, že ani v konkrétní věci nelze ze zajištěných pachových stop obou obžalovaných dovozovat, zda útok proti poškozeným vedli oba společně, či jen některý z nich a už vůbec nelze na základě těchto pachových stop někoho z obžalovaných vylučovat jako možného pachatele útoku, který objektivně byl veden.

Je-li řeč o významu pachových stop zajištěných na místě činu, rozhodnutí odvolacího orgánu výslovně poukazuje na skutečnost, že by měly být vnímány ve spojení se závěry, které vyplývají ze znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a klinické psychologie, který byl vypracován na Mgr. Hanu N. a s poznatky, které vyplývají z některých svědeckých výpovědí. Tyto důkazy hovoří o „ochranářské“ tendenci Mgr. Hany N. ve vztahu ke spoluobžalovanému. Údaj o „ochranářských“ tendencích Mgr. Hany N. v uvedeném smyslu jednoznačně koresponduje s objektivní realitou tak, jak vyplývá z provedených důkazů. Nalézacímu soudu, nakolik v tomto směru vyvinul maximální úsilí, však uniká, jaká by mohla být vzájemná souvislost mezi tímto poznatkem a pachovými stopami zajištěnými na místě činu, které patří Mgr. Haně N. a ještě více mu uniká, jak by případná možná kombinace „ochranářských“ tendencí Mgr. Hany N. a jejich pachových stop zajištěných na místě činu mohla vést, byť pouze v rovině pravděpodobnosti, k závěru, že Mgr. Hana N. na místě činu spíše jen až následně pomáhala s úklidem. Nalézacímu soudu není zcela zřejmé, proč by uvažované spojení „ochranářských“ tendencí Mgr. Hany N. a pachových stop zajištěných na místě činu mělo vylučovat možnost, že se přímo (sama) podílela na usmrcení poškozených. I v tomto případě ovšem platí, že k závěru o možných důsledcích vyplývajících ze zajištěných pachových stop a osobnostní struktury Mgr. Hany N. se zdejší soud nedobral v rámci vlastní nalézací činnosti a proto tuto problematiku nedokáže blíže vysvětlit.

Je skutečností, že pachové stopy i další důkazy, které byly provedeny, vyvrací obhajobu Pavla N., že do domu poškozených vnikl až poté, co byl policisty vyrozuměn o pohřešování svého otce a jeho aktuální manželky. Ani to však není moment, který by nějakým způsobem mohl řešit podstatu daného problému, kterým je otázka, kdo z obžalovaných útok proti poškozeným vedl. Na základě prokázaného faktu, že Pavel N. nevypovídá pravdivě o okolnostech, za kterých vnikl do domu svého otce, nelze postavit vůbec nic, natož snad pak závěr o jeho vině. Základním právem každého obžalovaného a tedy i Pavla N. je vypovídat způsobem, jak uzná za vhodné.

Může i lhát, pokud někoho nepravdivě neobviní ze spáchání trestného činu. Bylo by v rozporu s elementárními principy, na kterých je obhajoba obviněného v našem trestním procesu postavena, pokud by byly dovozovány jakékoli závěry na základě toho, zda obžalovaný ohledně nějaké skutečnosti lže. To je ostatně vedle již jmenovaných další důvod, proč základním důkazem, který by prokazoval vinu Pavla N., nemůže být znalecký posudek z odvětví klinické psychologie. Pokud obžalovaný má obecně právo lhát, manipulovat s fakty, je bez jakéhokoli významu zjištění, že Pavel N. je egocentrický, má sklon k manipulaci s fakty i další související osobnostní rysy. Opět navíc nelze přehlédnout velmi podobné psychologické hodnocení jeho matky.

Skutečnosti, kterými se soud nově, respektive výslovně zabýval na základě pokynů vyplývajících z usnesení Vrchního soudu v Olomouci 1To 5/2013 ze dne 7.3.2013, byly ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu soudem hodnoceny podle vnitřního přesvědčení založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu nejenom jednotlivě, ale i v jejich souhrnu, a to i v souhrnu se skutečnostmi, které byly hodnoceny již rozsudkem, který v dané věci byl vyhlášen dne 13.7.2012. V rámci takového postupu nalézací soud dospěl k závěru, že ve věci nejsou dány zákonné podmínky pro to, aby z obsahového a procesního hlediska bylo o podané obžalobě rozhodnuto jiným způsobem, než se stalo dne 13.7.2012. Jinými slovy řečeno, ani nové, respektive výslovné hodnocení okolností, na které bylo upozorněno zrušovacím usnesením Vrchního soudu v Olomouci, nemůže vést k vyslovení viny Pavla N., byť pravděpodobnost, že se dopustil žalovaného útoku, není zanedbatelná. O tom ostatně bylo hovořeno již v rozsudku ze dne 13.7.2012.

Základní problém, který nalézací soud vymezil v rozhodnutí z 13.7.2012, však přetrvává i po novém, respektive výslovném hodnocení skutečností ve smyslu požadavků odvolacího orgánu. Toto hodnocení samo o sobě, ani v souhrnu se skutečnostmi, které byly výslovně hodnoceny již rozsudkem ze dne 13.7.2012, nemožňuje s potřebnou jistotou vyloučit možnost, že útok proti poškozeným individuálně mohla realizovat jen samotná Mgr. Hana N. V neprospěch této verze totiž prakticky hovoří jedině údaje vyplývající z vyjádření znalce z odvětví soudního lékařství MUDr. Igora Dvořáčka. Tyto údaje však variantu, že Mgr. Hana N. mohla vést útok proti oběma poškozeným samostatně, nevylučují, natož aby ji vylučovaly s potřebnou jistotou. Důvody tohoto svého postoje nalézací soud podrobně vysvětlil v předchozích pasážích tohoto odůvodnění. Ve všech ostatních momentech, je-li řešena otázka způsobilosti toho kterého z obžalovaných usmrtit poškozené, je ale pozice Mgr. Hany N. srovnatelná s postavením jejího syna Pavla N. Mgr. Hana N. objektivně mohla být ke spáchání činu motivována stejnými skutečnostmi, jako Pavel N. Svě „ochranářské“ tendence nepochybně dobře mohla realizovat samotným usmrcením poškozených a nikoli jen úklidem místa činu, nebo součinností při odklizení těl. Pokud osobnostní struktura Pavla N. má být momentem, který jej může disponovat po psychické stránce k realizaci vražedného útoku, ve světle údajů vyplývajících z vyjádření znalce z odvětví klinické psychologie PhDr. Pavla Koldy lze nepochybně totéž říct o Mgr. Haně N. Oba obžalovaní jsou schopni manipulovat s fakty. Oba obžalovaní, jak je zřejmé z posudku z odvětví klinické psychologie, zaujímali k poškozenému Miloslavu N. negativní postoj. Pokud jde o časové vymezení skutku, doba, ve které k usmrcení poškozených došlo, ani jednoho z obžalovaných nevylučuje z okruhu možných pachatelů. Pokud bylo provedenými důkazy zjištěno, že Mgr. Hana N. věděla, kde jsou uloženy prostředky nezbytné pro vstup do domu Miloslava N. a měla k nim volný přístup, je evidentní, že oba obžalovaní měli stejné podmínky se do tohoto domu dostat. Pachové stopy zajištěné na místě činu, zejména jejich lokalizace a umístění na

jednotlivých předmětech, nasvědčují tomu, že oba obžalovaní a nikoli jen některý z nich, se v domě Miloslava N. nacházeli v době, kdy zde objektivně neměli co pohledávat. Navíc jde o stopy velmi podobné. Za daného stavu je tedy podle zdejšího soudu vyloučeno odpovědně a s potřebnou jistotou koncipovat závěr, zda poškození zemřeli v důsledku společného útoku obou obžalovaných, či jen některého z nich a pokud ano, tak kterého. To je ovšem závěr klíčový pro rozhodnutí v dané věci.

Trestní odpovědnost Pavla N. by bylo možno dovodit pouze v případě, kdy by bylo prokázáno, že útok proti poškozeným vedl sám, nebo se na něm spolupodílel. Nelze uvažovat o trestní odpovědnosti Pavla N. ve smyslu podané obžaloby nebo odvolání státního zástupce za situace, kdy provedenými důkazy nebylo s potřebnou jistotou vyvráceno podezření, že smrtící útok proti oběma poškozeným mohla vést samostatně Mgr. Hana N. To souvisí s tím, o čem bylo podrobně hovořeno již v rozsudku zdejšího soudu, který byl vyhlášen dne 13.7.2012. Důkazní stav ve věci je zásadním způsobem limitován tím, že se podařilo zajistit pouze nepřímé důkazy (v podrobnostech viz str. 73-74 tohoto odůvodnění). Jak o tom je řeč, dokazování nepřímými důkazy není vyloučeno. Aby ale na jejich základě bylo možno učinit relevantní závěr, musí nepřímé důkazy tvořit ve svém souhrnu logickou, ničím narušenou uzavřenou soustavu vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které vcelku shodně a spolehlivě dokazují skutečnost nebo skutečnosti, které jsou v takovém příčinném stavu k dokazované skutečnosti, že z nich je možno vyvodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru. V konkrétním případě provedené důkazy vedou k důvodnému podezření, že poškození byli usmrceni protiprávním jednáním obžalovaných, nebyli usmrceni nějakou jinou osobou a nezemřeli v důsledku vzájemného partnerského konfliktu. Provedené důkazy ale ani v náznaku neumožní určit, zda útok, který vedl k úmrtí poškozených, vedli oba obžalovaní společně, či jen některý z nich a pokud ano, který.

V pořadí první rozsudek zdejšího soudu byl zrušen zejména na základě argumentů uvedených v opravném prostředku státního zástupce. Ten v podaném odvolání upozorňoval na již známé skutečnosti, které podle jeho názoru posilují závěr, že pachatelem násilného útoku proti poškozeným byl právě Pavel N. Zdejší soud (bez ohledu na to, že státní zástupce v opravném prostředku se zajištěnými a provedenými důkazy pracoval neobjektivně a zavádějícím způsobem), je jednoznačně toho názoru, že daný stav ve věci nelze zvrátit novým, byť sebedůslednějším a sebepečlivějším hodnocením již známých důkazů, které svědčí, nebo mají svědčit v neprospěch Pavla N. Takových důkazů existuje velké množství a podrobně byly, respektive jsou rozebírány v obou rozsudcích, které byly vyhlášeny. Pro plné a objektivní posouzení trestní odpovědnosti Pavla N. je třeba dalšími důkazy odstranit stav důkazní nouze, který neumožňuje vyloučit Mgr. Hanu N. jako možnou pachatelku samostatně vedeného útoku směřujícího k usmrcení poškozených. Takové důkazy ale přes veškeré úsilí nalézacího soudu zajištěny nebyly. V tomto směru je vhodné si připomenout, že ani odvolací soud nedospěl k závěru, že by dokazování bylo možno doplnit provedením nějakých dalších, jiných důkazů, které by umožnily lepší objasnění věci. Dedukce je nepochybně nezbytná složka analytické činnosti orgánů činných v trestním řízení a tedy i soudu. V žádném případě ale dedukce sama o sobě nemůže nahrazovat absenci důkazů. Vyslovit vinu Pavla N. ve smyslu podané obžaloby, tedy že oba poškození usmrtil společným jednáním se svou matkou, respektive vyslovit vinu tohoto obžalovaného ve variantě, kterou státní zástupce modifikoval v opravném prostředku, či v závěrečné řeči v hlavním líčení dne 24.5.2013, tedy že poškozené usmrtil sám, by podle zdejšího

soudu bylo možno za splnění některé ze dvou následujících podmínek. Buď by muselo dojít k zajištění důkazů, který by s potřebnou jistotou vylučovaly variantu, že smrtící útok proti oběma poškozeným mohla vést samostatně Mgr. Hana N., nebo by musela být překonána ustálená soudní praxe vycházející např. z judikátů R 38/1998-IV., R 38/1970-1, podle kterých, zjednodušeně řečeno, ucelená soustava nepřímých důkazů musí nejenom spolehlivě dokazovat prokazovanou skutečnost, ale současně též musí vylučovat možnost jiného závěru. Pokud je nalézacímu soudu známo, v době po zrušení prvního rozsudku v této věci nedošlo ani k jednomu, ani ke druhému.

Z důvodů, které byly rozebrány již v písemném odůvodnění rozsudku vyhlášeného dne 13.7.2012 (v podrobnostech viz. třetí odst. na str. 75 tohoto odůvodnění) nelze za prokázaného stavu koncipovat závěr, že by jednání Pavla N. mohlo být právně posuzováno jako některá z forem účastenství ve smyslu § 10 odst. 1 tr. zákona, či trestné součinnosti ve smyslu oddílu pátého hlavy třetí tr. zákona.

Protože existující podstatné pochybnosti o průběhu skutkového děje je nutno v souladu s procesní zásadou in dubio pro reo hodnotit ve prospěch obžalovaného, i v tomto druhém případě nalézací soud ohledně obžaloby podané na Pavla N. rozhodl zprošťujícím výrokem podle § 226 písm.c) tr. řádu. Nebylo totiž řádně prokázáno, že by skutek, který se objektivně stal, spáchal ať již jako pachatel ve smyslu § 9 odst. 1 tr. zákona, nebo jako spolupachatel ve smyslu § 9 odst. 2 tr. zákona právě tento obžalovaný a nebyly zjištěny ani žádné skutečnosti, které by, při zachování totožnosti skutku, odůvodňovaly použití nějaké jiné skutkové podstaty uvedené ve zvláštní části trestního zákona.

S nárokem na náhradu způsobené škody se ke trestnímu řízení řádně a včas připojili Kateřina S. - Š., Pavel S. a další příbuzní obou poškozených. S ohledem na zprošťující výrok byli všichni poškození v souladu s ustanovením § 229 odst. 3 tr. řádu s uplatněnými nároky na náhradu způsobené škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci.

O odvolání přísluší rozhodovat Vrchnímu soudu v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Odvolání musí být v uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch, nebo neprospěch obviněného.

V Olomouci dne 24.5.2013

Za správnost vyhotovení:
Bc. Klára Zdařilová

JUDr. Vladimír Hendrych v. r.
předseda senátu